

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/03 (93) ● 18 Ocak 2003 ● 500 000 TL

**Emperyalist savaşa
ne tek karış toprak, ne tek bir üs,
ne tek bir asker, ne tek kuruş para!**

**Barış ve özgürlük,
işçi sınıfı ve halkların
mücadelesi ile gelecek!**

İÇİNDEKİLER

Savaş kıskırtıcılığı eşliğinde savaş hazırlıkları sürerken, savaş karşıtı hareket de giderek güç kazanıyor	3
Emperyalist savaşa geçit yok!	4
Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı direnişi yükseltelim!	5
“Savaş ancak emekçilerin yaygın direnişiyle engellenebilir!”	6
Savaş karşıtı kitle hareketinin sorunları ve görevler	7
Savaş karşıtı eylem ve etkinliklerden kısa kısa	8
AKP hükümetine tehdit üstüne tehdit... ABD, Genelkurmay ve TÜSİAD kurmayları hükümeti uyardı...	9
Emperyalist savaş başlamadan basına yönelik sansür uygulaması başlatıldı	10
Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu... Orta oyunu devam ediyor	11
Kürt işbirlikçilerinin tarihi emperyalizme uşaklığın tarihidir	12
Özelleştirme saldırısında yeni dönem	13
Ciddiyetsizliğin son perdesi/4 Kuyrukçu sürüklenişin ideolojik temelleri (Orta sayfa)	14-17
TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan ile emperyalist savaş ve esnek çalışma yasası üzerine konuştuk	18
Yeni iş yasasına ilişkin pazarlıklar yapıldı... Sendika ağaları ihanette sınır tanımıyor	19
Denктаş köşeye sıkıştı	20
Geleneksel anma bu yıl güçlü bir savaş karşıtı gösteriye dönüştü	21
Hiçbir güç devrimci iradeyi teslim alamaz!	22
Zorla müdahale işkencesi yasalaşıyor!	23
Emperyalizmin eğitim saldırısı... AB'nin eğitim projesi: Socrates ve gerçekler	24
Nurbay Irmak'a özgürlük!	25
“Ölümden korkarak intihar etmek”	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/03 (93) ● 18 Ocak 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

ABD emperyalizminin bugün Irak halkının üzerine sürmeye hazırladığı savaş makinesi, tüm dünyada ve ülkemizde işçi ve emekçi kitleler tarafından durdurulmaya çalışılıyor. Artık nerdeyse her gün bir savaşa hayır eylemi yapıyor.

İşbirlikçi burjuvazinin ve Amerikancı kuruluşların yaptığı yoklamalarda bile, Türkiye'de %90'lara varan oranlarda savaş karşıtlığı olduğu gizlenemiyor. Bu koşullarda, mücadelenin, yaygınlığın yanısıra, çok daha kitlesel olması beklenir hiç kuşkusuz. Ancak, istemek ve beklemek, yeterli değil. Emperyalizmi dizginlemenin tek geçerli yolu, ona karşı aktif bir mücadele yürütmektir.

Geçtiğimiz hafta, Emek Platformu'nun çağrısıyla ülke çapında yaygın eylemler gerçekleştirildi. Platformun adını “iş bırakma” koyduğu, fakat iş bırakmayla dalga geçercesine ögüle paydosuna denk getirdiği bu eylemler, EP'in bilinen sakatlığının sürdürdüğünü göstermekle birlikte, nihayet sınıf cephesinden de sürece dahil olma tutumunun gelişmeye başladığını göstermesi açısından önemliydi.

26 Ocak'ta, yine ülke çapında bir eylemlilik için karar ve hazırlığın söz konusu olması, eylemlilik sürecine ilişkin çeşitli zaafllara müdahale konusunda bir uyarı olarak kabul edilmelidir. Sınıf devrimcileri, genel propaganda faaliyetlerinin yanısıra, bu tür merkezi kararlara dayalı eylemlerin örgütlenmesi sürecinde de aktif bir çalışma yürütmelidirler. Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadelenin en kararlı ve tutarlı kitlesini, hiç kuşkusuz, işçi sınıfı ve emekçiler oluşturacaktır. Emperyalizmi ve yerli dayanaklarını tümüyle tasfiye etmek de, sonuçta, işçi sınıfının tarihi görevidir. Sınıf devrimcileri, bugünkü savaş durumu vesilesiyle, sınıf kitlelerini anti-emperyalist, anti-kapitalist görevleri konusunda uyarma ve mücadeleye örgütleme imkanlarını çok daha geniş biçimde kullanabilmelidirler. 26 Ocak eylemlerine daha fazla işçi ve emekçi taşımak, daha özeldir sınıf devrimcilerinin sorumluluğudur.

***

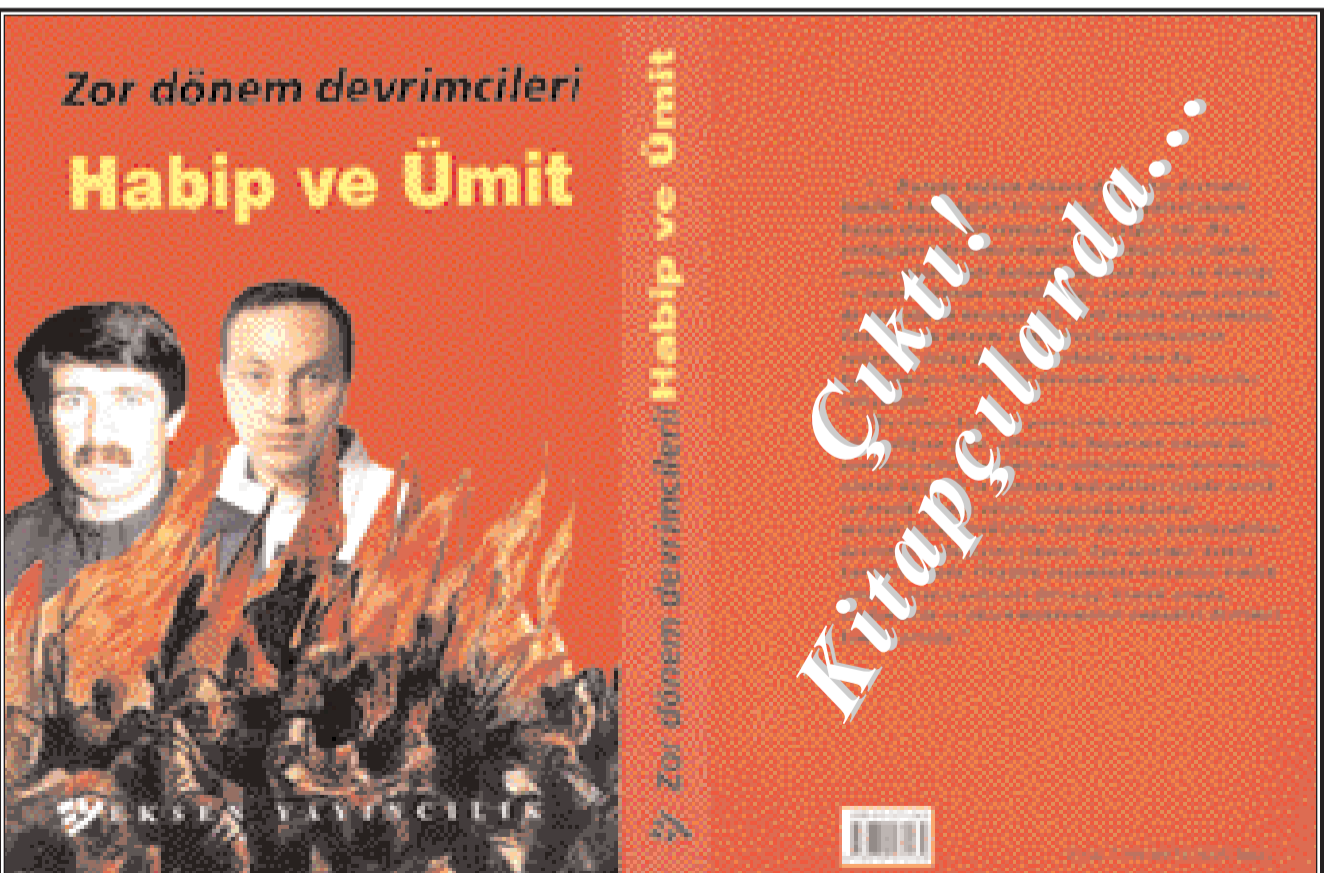
Ankara'da tutuklanan ve Ulucanlar zindanına kapatılan yoldaşlarımızın duruşması 21 Ocak'ta

yapılacak. Hiç bir hukuki kanıtı dayanmayan (ki, dayandırılması durumunda dahi bizce meşruluğu bulunmayan) bu tutuklamalara karşı, tutsak yoldaşlarla dayanışma içinde olduğumuzu göstermeliyiz. İldeki ve bölgedeki okurlarımızı, tüm devrimci çevreleri ve tutsak yakınlarını 21 Ocak'ta Ankara 1 No'lu DGM'de saat 10.00'da yapılacak duruşmaya katılarak Yıldırım Doğan ve Nurbay Irmak'a destek olmaya çağırıyoruz.

***

Bu sayıda yayımlanmış olduğumuz okur anketinin yaygın bir biçimde kullanılması ve sonuçlarının zaman geçirilmeden gazetemize ulaştırılması konusunda tüm çalışanlarımız ve okurlarımızdan gereken duyarlılığı göstermelerini bekliyoruz.

Savaş kışkırtıcılığı eşliğinde savaş hazırlıkları sürerken, savaş karşıtı hareket de giderek güç kazanıyor...

Daha kitleesel, daha militan, daha örgütlü!

Minareyi çalmak isteyen ABD'nin savaşa kılıf arayışı!

ABD emperyalizmi ve onun dümen suyunda hareket eden İngiltere Ortadoğu'ya asker yığarken, savaşın uluslararası cephesi de giderek kızışıyor. Silah denetçilerinin vereceği raporu beklemeden savaş hazırlıklarına tüm hızıyla devam eden, zaman zaman BM kararına ihtiyacımız yok diye çıkışan ABD, şimdi de NATO'dan bir karar çıkartarak Irak'a karşı başlatacağı saldırıya yeni bir uluslararası destek güç bulmayı ve bununla güya "uluslararası" bir meşruiyet sağlamayı umuyor.

ABD emperyalizmi, savunma silahlarının bölgeye yerleştirilmesini ve her türlü lojistik destek verilmesini sağlayacak caydırıcı bir askeri plan hazırlaması için NATO'ya resmen başvuruda bulunmuş durumda. Elbette bu manevranın NATO'nun olanaklarını kullanmanın yanı sıra en başta Türkiye'yi savaşa çekmek gibi bir yanı da var. Şayet talep NATO'dan gelirse, Türkiye de bunu savaşa katılmanın resmi bir gerekçesi olarak sunabilecek. Böylece Türkiye, "kendisini saldırıdan korumak"; ABD ise "Türkiye'yi saldırılardan korumak" üzere yaptığı ve yapacağı savaş yığınağına bir kılıf uydurmuş, Türkiye'nin savaşa sürülmesi için gerekli resmi çerçeve bulunmuş olacak. Öteden beri bir takım yerli ve yabancı akıl hocaları, BM kararı olmazsa da böyle bir yola başvurulabileceğini salık veriyorlardı. NATO demek esas olarak ABD demek olduğuna göre, en kötü durumda ABD bu kanalı kullanacak gibi görünüyor.

Savaş, emperyalistler arasındaki çıkar çatışmalarını açığa çıkarıyor

Ancak meselenin Türkiye'nin katılımını aşan bir boyutu var. ABD, BM onayı olmaksızın, sadece NATO'dan çıkartacağı bir destek kararıyla, saldırısına uluslararası bir meşruiyet sağlayamayacak. BM Güvenlik Konseyi'nden ise inandırıcı kanıtlar olmaksızın bir müdahale kararının çıkarılması güç gibi görünüyor. Almanya, Irak savaşına karşı olduğunu, bu savaşta yer almayacağını bir kez daha yinelemiş bulunuyor. BM Güvenlik Konseyi'nin dönem başkanlığını yapan Fransa da benzer bir eğilim içinde. Chirac, Başbakan Gül'ün bölge ülkelerini ziyaretini ve "barışçı çözüm bulma" çabalarını desteklediğini açıkladı. Blair hükümeti, iç muhalefetin de basıncıyla, giderek köşeye sıkışıyor.

Almanya ve Fransa bu tutumlarında ısrar ederlerse Güvenlik Konseyi'nin diğer daimi üyelerinden Rusya ve Çin, Amerika'nın işini daha da zorlaştırmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Kuşkusuz ki, onları böyle bir tutum almaya iten asıl neden, ABD'nin bölgede güçlü bir konum elde etmesinin önüne geçmek kaygısıdır.

Ama biliyoruz ki, BM'den bir onay çıkmasa bile, ABD Irak'a saldırmakta kararlı. Daha baştan beri,

Avrupa ve Asya'daki diğer rakiplerine rağmen, gerekirse tek başına bu savaşı sürdüreceğini açıkladı ve tüm hazırlıklarını buna göre yaptı. Halen de bu hazırlıklarını kararlı olarak sürdürüyor. Şubat sonuna kadar bölgeyi kuşatan ABD'li asker sayısı 250 bini aşmış olacak. Bu hazırlıklar, Silah Denetçileri Başkanı Blix'in "ipucunun olmaması silah olmadığı anlamına gelmez" yönündeki açıklamasıyla da birarada ele alındığında, mevcut durum ABD'nin, ne BM kararını beklediğini ne de onay çıkmazsa bunu dikkate alacağını gösteriyor. İçinde CIA ajanlarının olduğu reddedilmeyen Silah Denetçileri, sunulacak raporun tarihi yaklaştıkça kışkırtıcı ve şaibeli açıklamalarda bulunarak, böylece asli rollerini oynamak zorunda kalıyorlar. Ellerinde işe yarayacak kanıtlar olmayınca, bu kez bulamadıkları kanıtları icat etmek görevi düşüyor onlara ve bunun ilk belirtileri görülmeye başlandı bile.

Savaş hazırlıklarının Türkiye cephesi ve AKP hükümetinin açmazları

Türkiye'yi daha aktif biçimde savaşa sürme amacıyla kılıf arayışları sürerken bir taraftan da askeri yığınak ve savaş hazırlıklarında yeni adımlar atıldı. Hafta içinde Türkiye'ye gelen ABD'li 150 uzman, listelerindeki 8 havaalanı ve 3 limanı incelemeye, eksikliklerini tespit edip gerekli takviyeleri yapmaya başladılar. Daha şimdiden bu amaçla incelemeye alınan yerlerde gerekli restorasyon çalışmaları başladı. Bunu, Amerikan askerlerinin gelmesi ve yerleşmesi izleyecek. Pazarlıklara bağlı olarak gelecek asker sayısı da değişiyor. Türkiye, "ne kadar asker, o kadar dolar" yaklaşımı içinde. Söz konusu havaalanları ve limanların denetimi ise bütünüyle ABD'nin elinde olacak. İşbirlikçi iktidar, Türkiye'de görev yapacak ABD'li askerlerin yalnızca görev yerleri dışında işleyecekleri suçlar konusunda Türk hukukuna göre yargılanabileceklerine razı olmuş durumda. Bu kadarının ABD'ye kabul ettirilmesini bile büyük bir başarı olarak göstermeye çalışıyorlar. Bu, tarihe geçecek nitelikte bir utanmazlık ve arsızlık örneği sayılmalıdır.

Havaalanlarını ve limanları incelemeyi olanaklı kılan kararının altında, geçen hafta içinde bölge ülkelerine "Irak'ta barışçı çözüm" amaçlı bir tur yapan AKP hükümetinin imzası var. Ama, AKP hükümetini bekleyen görevler bu kadarla sınırlı değil. O, bir savaş hükümeti olmanın bütün gereklerini yapmak, ABD'ye ve işbirlikçi burjuvaziye verdiği sözleri yerine getirmek zorunda. Nitekim, daha şimdiden bunun yol açacağı yıpranmayı asgariye indirmek amacıyla bir manevra içine girmiş bulunuyor. Kuşkusuz ki, islami kimliğinden dolayı parti içinde Irak savaşına karşı ağır basan eğilimin de bunda bir etkisi var.

Ne yardım ne de serden geçmek istemeyen AKP hükümeti, önlerine gelen savaş hazırlıkları yönündeki kararları bir bir imzalarken beri taraftan da, savaşı

engellemek amacıyla bölge ülkeleriyle ilişkilere ağırlık veriyor. En azından böyle bir görüntü çizmeye çalışıyor, buna ihtiyaç duyuyor. İçerde ABD uşaklığına en küçük bir itirazı olmayan, havaalanlarını, limanlarını ve bütün ülke topraklarını ABD'nin hizmetine sunan AKP'nin, "savaşı engelleme", "barışçı yollarla çözüm bulma" iddiası tabii ki ciddiyetten ve samimiyetten uzaktır. Böyle olmasına rağmen, AKP'nin bölge ülkelerine ziyaretle başlayan bu manevraları bile, ABD ve işbirlikçi sermayeyi rahatsız ediyor. Zira ne emperyalist efendinin ne de hizmetine aldığı uşağının savaşı önlemek gibi bir derdi yok. Onlar çözüm istiyorlar ve istedikleri çözüm, bölge üzerinde hakimiyet kurmak. Savaş yoluyla ya da başka yollarla, Saddam'lı ya da Saddam'sız asıl amaç budur. Böyle olduğu için, kendilerinden bağımsız olarak ortaya konulan çözümlere de, kendilerinden bağımsız çözüm bulmaya çalışanlara da hiçbir tahammülleri yok.

Savaş cephesinin değişmez üçlüsü: Ordu, sermaye ve tekelleci medya

Bu ve benzeri eğilimlere pirim vermemek, Türkiye'yi Amerikan savaşına mahkum etmek üzere geçen haftalardan itibaren sermaye iktidarı, görevlerini yapması için birkaç cepheden AKP hükümetine yükledi. İlk açıklama ve baskı ordudan geldi. Genelkurmay İkinci Başkan'ı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, hükümetin savaş konusundaki bu ikircikli tutumunu eleştirdi. "En kötü karar, kararsızlıktan iyidir" diyerek, bir an önce savaş konusundaki kararın açıklanmasını istedi. Ordu, Amerikancı sermaye politikasının dışındaki arayış ve eğilimlere geçit vermeyeceğini, hükümete 28 Şubat sopsası göstererek bir kez daha hatırlatmış oldu.

Ordunun salvolarını TÜSİAD ve medyanın aynı yöndeki açıklamaları izledi. TÜSİAD ve TOBB'un başını çektiği işbirlikçi sermaye örgütleri, AKP'nin özellikle bölge ülkelerine yaptığı ve savaşı çözümü gündeme getiren girişimlerini açık biçimde mahkum ettiler. En büyük haramiler adına konuşan TÜSİAD Başkan'ı Tuncay Özilhan, holding patronlarının ortak tutumunu; "bu savaştaki yerimiz, müttetiklerimizdir yanındır, Saddam bir diktatördür ve o hiçbir biçimde muhattap alınmaz" diyerek ortaya koydu. Özilhan, kurulduğundan bu yana hükümete verdikleri sürenin dolduğu, belirlenen programın aksatılmaksızın sürdürülmesi gerektiği uyarısında da bulundu.

Medya ise, daha aylar öncesinden savaş lobisinin değişmez bir parçası olduğunu ortaya koymuştu. Ordunun verdiği resepsiyonun ardından savaş kışkırtıcılığı görevine daha bir hız verdi. Kürşat Tüzün'ün Irak Devlet Başkan Yardımcısı Taha Yasin Ramazan'la elele tutuşarak basının karşısına çıkmasını öne çıkararak bu geziyi, "2. Libya Vakası" türünden başlıklarla manşetlere taşıdılar. Hükümetteki kararsızlığı, bir takım göstermelik manevraları sürekli

topa tutuyorlar. Kalemi her eline alışlarında “kaçınılmaz” diye propagandasını yaptıkları bu kirli savaşın dışında kalmanın, ülkemize nasıl da zarar getireceğini anlatmak ve kanıtlamak için her gün didinip duruyorlar. Amerikan savaş lobisinin dağıtacağı yüklü miktardaki rüşvetten pay kapmak için birbirleriyle yarışan medya tekelleri, bu satılmışlığı gizlemek için yaptıklarını Türkiye'nin bağımsız dış politikasını güçlendirmek olarak sunma pişkinliğinden de geri durmuyorlar.

Kuşkusuz ki şu günlerde teftiş için Türkiye'de bulunan IMF'yi de savaşın mali cephedeki aktörü olarak hesaba katmak gerekiyor. Türkiye'yi ABD adına satın alan IMF'li yetkililer, savaş dolayısıyla uğranılacak kayıpları gözönünde tutarak verecekleri ekonomik desteği artırabileceklerini açıkladılar. Yani açıkça, “bu savaşa girmekten korkmayın, biz size destek oluruz” demeye getiriyorlar. Bu “desteğin” ne anlama geldiğini ise son 20 yılın ekonomik tablosu ve son iki kriz yeterli açıklıkta gözler önüne sermiş bulunuyor.

Ne diplomasi turları, ne emperyalistlerin tekelindeki BM! Bu savaşı yalnızca işçi sınıfı ve emekçi halklar durdurabilir!

AKP hükümeti, önümüzdeki hafta bölge ülkeleriyle Türkiye'de bir zirve yapacak. Bunu da barışçı çözüm arayışına bir katkı olarak sunuyor. Şimdiden sonuçsuz olmaya mahkum olan bu tür girişimler sürerken ABD ve İngiliz uçakları düzenli olarak (son 5 ayda 80 hedef vuruldu) Irak'ı bombalıyor, bölgeye büyük bir askeri güç yığınağı yapıyor. Silah denetçilerinden kanıt bekleyen BM ise, bu haydutça girişimlere sessiz kalıyor ve yalnızca barışçı yolların tüketilmesi gerektiğini tekrarlayıp duruyor.

Kirli pazarlıklar ve hesapların damgasını vurduğu uluslararası ilişkiler alanında bunlar olurken, tüm dünyada Amerikan saldırganlığı ve savaş tehditine karşı tepkiler de giderek güçleniyor. Yeni bir savaş karşıtı hareket dünya ölçüsünde adım adım büyüyor. Hedef ülkelerden bir olan Kuzey Kore'nin başkenti Pyonyang'da düzenlenen gösteriye katılan 1 milyonu aşkın kişi, Amerikan saldırganlığına geçit vermeyeceklerini haykırdılar. ABD'de son zamanlarda sıklaşan kitlesel savaş karşıtı gösterilerin bir yenisi gerçekleştirildi. İngiltere'de liman işçileri, savaşa karşı tepkilerini greve çıkarak, savaş araçlarının sevkiyatını durdurarak ortaya koydular. Türkiye cephesinden de savaş karşıtı eylemler yükselmeye başladı.

Harekete geçenler savaş karşıtı kitlenin henüz küçük bir bölümü olabilir. Düzenlenen eylemler henüz yeterince güçlü olmayabilir. Bugün harekete geçmesi gereken kesimlerin ön saflarında yer alması gereken işçi sınıfı ve emekçi kesimler henüz bu rolü oynamaktan uzak olabilirler. Ve nihayet, savaşa karşı olan ezici çoğunluk henüz savaş karşıtı tutumlarını ifade etmek üzere eylemlere katılmıyor olabilirler. Bu olumsuzluklara rağmen gelişen bir savaş karşıtı hareketlilik ve henüz harekete geçirilememesine, eyleme dökülememesine rağmen hızla genişleyen büyük bir savaş karşıtı tepki var.

Burada sıralanan sorunlar ve zayıflıklar, hareketin daha da geliştirilmesi yönündeki bilinçli ve ısrarlı müdahalelerle, kitlelerle geniş bağlar kurularak giderilebilir ancak. Emperyalist saldırganlık ve savaş, yalnızca ve yalnızca, bu hareketin giderek daha da kitleselleşip militan bir düzeye çıkarılmasıyla engellenebilir. Savaşın ön günlerinde emperyalist savaşa karşı “daha kitlesel, daha militan ve daha örgütlü bir şekilde mücadele” iddiasıyla bu görevlere yüklenmeliyiz.

Emperyalist savaşa geçit yok!

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Bugün artık savaş kapımıza dayanmış durumda. Emperyalist Amerika Ortadoğu'nun petrolünü kendi denetimine almak için Irak'a saldıracak. Bunun için az çok haklı bir bahaneye bile ihtiyaç duymuyor. Askeri hazırlıklarını büyük bir hızla sürdüren Amerika, daha şimdiden Ortadoğu'nun bir çok ülkesini silah deposuna çevirdi.

Kendisine boyun eğmeyen herkese savaş açan Amerikan emperyalizminin amacı Afganistan'dan sonra Irak'ı da kan gölüne çevirmek. Bu yolla Afganistan'da olduğu gibi Irak'ta da kendisine bağlı kukla bir yönetim kurmak. Açık ki, Irak'tan sonra başka ülkelere de saldırmayı, dünyayı tümüyle kendi denetimine almayı planlıyor.

Herkes de biliyor ki bu emperyalist savaşın hedefinde Saddam değil Irak halkı var. Asıl büyük acıyı Saddam ya da bir başkası değil, Irak halkı yaşayacak. Çünkü Irak boydan boya işgal edilecek. Çünkü yüzbinlerce, milyonlarca Irak'lı bu savaşta can verecek.

Kardeşler! Bizi bu kanlı bataklığın içine çekmeye çalışıyorlar!

Savaş hemen yanı başımızda. Ve bu savaşa karar verenler bizi de bu kanlı bataklığın içine çekmeye çalışıyorlar. Bu gerici, haksız savaşa Türkiyelili işçi ve emekçileri de alet etmek için uğraşıyorlar. Bu savaştan bizim hiçbir çıkarımız yok. Irak halkıyla hiçbir sorunumuz yok. Ama bizi bu gerici savaşın içine itmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Amerikalılarla Türkiye'yi yönetenler arasında uzun zamandır yürütülen kan pazarlıkları daha AKP hükümeti kurulmadan sonuçlandırıldı. Türkiye Amerika'nın emrinde savaşa girmeyi kabul etti. Seçimler aynı zamanda bir savaş hükümeti kurabilmek için yapıldı. AKP hükümeti, bir savaş hükümeti olarak kuruldu. O yüzden AKP hükümetinin barış havarisi pozlarına bürünmesi kimseyi yanıltmamalı. Türkiye bu savaşa bulaşacak. Türkiye Amerika'nın çıkarları için bu savaşa girecek. IMF kredilerinin bile Türkiye'ye bunun için verildiğini herkes biliyor.

Tek korktukları savaşa karşı halkın duyduğu tepki. Tek dertleri işçi ve emekçilerin savaşa karşı olması. Halkın tepkisinden korktukları için ne yapmak istediklerini açık açık söylemekten kaçıyorlar. Bu işe bir kılıf uydurmaya çalışıyorlar. Bu kılıfın Amerika'nın da yardımlarıyla çok geçmeden yaratılacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Duruma göre, “Musul ve Kerkük petrollerinde bizim de hakkımız var” diyecekler. “Kürt devleti kuruluyor, buna izin veremeyiz” diyecekler. Biz kendi çıkarlarımızı ve topraklarımızı koruyoruz” diyecekler. Ama bir şekilde bahanesini bulup Türkiye'yi bu savaş bataklığının içine sokacaklar.

Kardeşler! Bu ülkenin savaş ve saldırı üssü yapılmasına izin vermeyelim!

Bir taraftan barış havarisi pozlarına bürünüyorlar ama, yapılan savaş hazırlıkları gün gibi ortada. Türkiye'deki sermaye sınıfı Amerika'nın yanında savaşa girerek ganimetten bize ne düşer diye hesaplar yapıyor.

Hükümet Türkiye'deki tüm askeri üsleri, havaalanlarını ve limanları Amerikan ordusunun hizmetine sundu. Yani Irak'tan önce Türkiye Amerikan askeri tarafından işgal edildi. Şu sıralarda Amerikalı uzmanlar Türkiye'deki üsleri, limanları savaşa hazır hale getirmek için yoğun bir

şekilde çalışıyorlar. Kendilerine kimse karışmıyor, bütün istekleri yerine getiriliyor.

Türk ordusu Kuzey Irak'a onbinlerce asker sevk etti. Sınırda savaş düzenine geçildi, birçok askeri birlik bu bölgeye kaydırıldı. Cephane ve yiyecek stokları arttırılıyor, bazı yedeklerin silah altına alınması için el altından hazırlıklar yapılıyor.

Savaş hazırlığı içinde olan sadece Amerikalılar ve ordu değil. Amerikan uşağı sermaye basını bu gerici savaşı haklı göstermek, işçi ve emekçileri kandırmak için olanca gücüyle çaba gösteriyor. Türkiye'nin bu savaşa mutlaka girmesi gerektiği üzerine yazılıp çiziliyor. Gazeteler, televizyonlar bizi insanlığımızdan utandıran yazılarla, konuşmalarla dolup taşıyor. Açık açık gerici savaş çığırkanlığı yapıyor.

Oysa ki bu savaş Türkiyelili işçi ve emekçiler açısından da yıkım demek. Evlatlarımızın cepheye sürülmesi, bir hiç uğruna Irak halkıyla boğazlaşması, ölmesi ve öldürmesi demek. Savaş bahanesiyle ücretlerimizin düşürülmesi, işsizliğin artması, haklarımızın daha da budanması demek. Boynumuza takılan emperyalist kölelik zincirlerinin daha da sıkılması demek. Acı, gözyaşı, açlık ve yoksulluk demek.

İşçiler, emekçiler! Bu savaşı ancak biz durdurabiliriz! Bu savaşı durdurmalıyız!

Türkiyelili işçi ve emekçiler olarak çok büyük bir sorumlulukla karşı karşıyayız. Çünkü bu savaşı sadece bir tek güç engelleyebilir; bu savaşı sadece biz engelleyebiliriz. Bu savaşı engellemenin tek yolu milyonlarca işçi ve emekçinin harekete geçmesidir. Örgütlenmesi ve sokaklara dökülmesidir.

Halihazırda emperyalist savaşa karşı bir dizi eylem ve etkinlik yapılsa da bunlar çok yetersizdir. O nedenle vakit geçirmeden harekete geçmek gerekmektedir. Bugünden tezi yok, savaşa karşı olan her duyarlı işçi ve emekçi bu mücadele içinde yer almalı, kendi çevresini de örgütlemek için çaba göstermelidir.

Eğer Ortadoğu'nun petrol uğruna yapılacak kanlı savaşlara sahne olmasını, milyonlarca insanın bu savaşlarda kırımını istemiyorsak;

Eğer ülkemizin savaş bataklığına saplanmasını; ellerimizin Irak halkının kanına bulaşmasını istemiyorsak;

Eğer emperyalizmin çıkarları için savaşa sürülmeyi, ölmeyi ve öldürmeyi kabul etmiyorsak,

Eğer ülkemizin bu savaşta Amerika'nın saldırı üssü olarak kullanılmasını, Irak'tan önce Türkiye'nin işgali olarak görüyor ve onaylamıyorsak;

Ve eğer “Amerikan askeri olmayacağız” diyorsak, harekete geçelim! Her türlü yol ve yöntemi, örgütlenme ve eylem biçimini kullanarak gücümüzü ortaya koyalım! Ülkenin her yerini emperyalist savaşa karşı mücadele alanına çevirelim, emperyalist katilleri ülkemizden ve Ortadoğu'dan kovalım!

Katıl Amerika Ortadoğu'dan ve Türkiye'den defolsun!

Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!

Emperyalistlerle imzalanan gizli anlaşmalar açıklansın ve geçersiz sayılsın!

Faiz ve savaş bütçesi iptal edilsin!

Savaşa değil emekçiye bütçe!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

(Kızıl Bayrak Özel Sayısı'nın metnidir...)

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı direnişi yükseltelim!

Hiçbir geçerli sebebi olmamasına rağmen emperyalist savaş hazırlığı hızla son aşamaya doğru yaklaşıyor. Washington'daki savaş kundakçıları önümüzdeki Şubat ayında Körfez'deki askeri yığınağın Irak'a saldırmak için yeterli düzeye ulaşacağını açıklıyorlar. Şubat'ta Irak çevresinde mevzilenen Amerikan-İngiliz askerlerinin sayısı 150 bini geçecek. Irak halkına karşı deneme amacıyla kullanılacak silahlar da dahil olmak üzere Irak'ın tümünü yerle bir edecek miktarda silah ve cephanelik bölgenin değişik ülkelerine yığılmış durumda. Körfez Savaşı'ndan beri ilk defa, Amerikan deniz piyadeleri bünyesindeki tüm personelin izin ve emeklilikleri donduruldu vb.

ABD emperyalizmi tarafından savaş hazırlıkları devam ederken, BM silah denetçileri başkanı Hans Blix, Güvenlik Konseyi'ne, "Irak'ta dumanı tüten bir silaha rastlamadık" şeklinde bir rapor sundu. Irak'ın Güvenlik Konseyi kararlarını çiğnediğini sık sık dile getiren ABD-İngiliz savaş koalisyonu bu rapordan duyduğu rahatsızlığı açıklamakta geç kalmadı. Savaşın rahatsızlık duyan diğer emperyalist güçler ise, silah denetçilerinin sunduğu rapordan sonra savaşı çözümü mümkün olduğunu daha yüksek perdeden dile getirmeye başladılar.

Ortadoğu'ya saldırma kararlılığını sık sık tekrarlayan Beyaz Saray yönetimi, Hans Blix'in raporuna karşı, Irak'a saldırmak için silah denetçilerinin somut bir "suç" unsuruna rastlamalarının şart olmadığını küstahça açıkladı. Böylece bu yıkım savaşını her halükarda başlatacaklarını yeniden ilan etmiş oldu. Bunun üzerine bir Rus bakanı, "madem ki silahların saklandığını iddia ediyorsunuz ve yerlerini biliyorsunuz, o halde silah denetçilerine yerlerini bildirin ki onlar da bulsunlar" şeklinde bir açıklama yaptı. Bu açıklama bile, emperyalist saldırganlar tarafından öne sürülen gerekçelerin ne denli dayanaktan yoksun olduğunun bir göstergesi.

ABD uşakları zor durumda

Bir yanda BM silah denetçilerinin Güvenlik Konseyi'ne sunduğu rapor, öbür yanda gittikçe güçlenen emperyalist savaş karşıtı mücadele, ABD-İngiliz savaş koalisyonunu günden güne dünya halkları nazarında gayri meşru duruma düşürüyor. Emperyalist savaşa destek veren bölge ülkelerindeki uşak yönetimler, bu koşullarda savaşa verdikleri desteği açıkça savunamıyorlar. Bu sıkıntıyı en çok yaşayan kuşkusuz, Ankara'daki Amerikan uşaklarıdır. Savaş hazırlığı çerçevesinde sürekli yeni adımlar attıkları halde, hala savaş istemediklerini iddia edip duruyorlar.

Abdullah Gül'ün Ortadoğu'ya yaptığı "Aktif Barış Diplomasisi" turu İran ve Suudi Arabistan ziyaretleri ile sürdü. Tayyip Erdoğan, bu diplomatik atağın öyle iddia edildiği gibi barış için değil, emperyalist savaşa destek verecek, müslüman ülkelere oluşan bir koalisyon kurmak amacıyla yapıldığını dile getirdi. Dahası Erdoğan bu diplomatik atak için Başkan

Bush'u ikna ettiklerini "gururla" sözlerine eklemekten de geri durmadı. Böylece Türkiye bir İslam-demokrasi sentezi olarak bölge ülkelerine model olma "onuruna" da erişmiş oldu.

Türkiye'nin emperyalist savaşta Amerika safında aktif bir taraf olduğunun resmen ilanı anlamına gelen üsler, havaalanı ve limanların ABD ordusuna açılması da (Genelkurmay tarafından alınan karar gereği) Başbakan Gül tarafından resmen onaylandı. 150 kişilik ABD askeri heyeti keşiflere başladı. Bu keşiflerle liman ve üslerde Amerikan ordusunun ihtiyaçları

doğrultusunda gerekli yenileme çalışmalarının tespit edilmesi hedefleniyor. Yani ülkemiz emperyalist savaş için dört dörtlük hizmet verecek bir Amerikan karargahı haline getirilecek.

İşbirlikçi burjuvazi savaş istediğini açıkça ilan etti

Ortadoğu'yu bir cehenneme çevirmeye hazırlanan haydut başı Bush ve çetesi, gelinen aşamada kendilerine verilen desteğin açıkça ilan edilmesi ve sınırsız olmasını istiyorlar. Bundan dolayı Ankara'daki uşaklar tarafından atılan adımları yetersiz görmüş olabilecekler ki, ABD'nin eski Ankara büyükelçisi Marc Parris'i Türkiye'ye gönderdiler. Resmi ve gayri resmi birçok görüşme yapan eski büyükelçi, bir yandan TÜSİAD kodamanlarını harekete geçirirken, öte yandan Türkiye'yi dışta tutan B planını devreye sokmaktan bahsetti. Yapılan görüşmelerde, Beyaz Saray tarafından Türk egemenlerine dayatılan utanç verici uşaklık rolünün eksiksiz bir şekilde yerine getirilmesi güvence altına alınmak isteniyor. Eski Amerikan elçisiyle görüşüldükten sonra açıklamalarda bulunan TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan, emperyalist savaşa verilen desteğin resmen ilan edilmesini talep ederek, hükümeti bu konuda kararsız davranmakla suçladı. Emperyalizme göbekten bağımlılığın da bir göstergesi olan bu açıklama, işbirlikçi Türk tekelci burjuvazisinin savaş karşısındaki tutumunu dolaysız bir şekilde gözler önüne serdi.

Savaş çığırkanlığı etkili olamıyor

Pentagon tarafından yalan ve çarpıtmaya dayalı psikolojik savaş için yüzlerce milyon dolarlık bir payın ayrıldığı daha önce açıklanmıştı. Bu kirli propagandanın ABD'nin "dost"u ve "müttefik"i olan ülkelerdeki medya aracılığıyla yürütüleceği de aynı açıklamada yer almıştı. Türk medyasına ayrılan payın en azından bir kısmının sahiplerine ulaştığını sermaye basınına bakarak anlamak mümkün.

Manşetlerden yorum yazılarına, haberlerin verilmiş şekline köşe yazılarına kadar savaş çığırkanlığı yapıyor.

Artık egemenler cephesinin tüm kurumları, değişik tonlarda olmakla beraber savaşı meşrulaştırmak için aktif bir uğraş içindeler. Bu hazırlığın bir diğer boyutu ise, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin yükselmesi tehlikesine karşı olanıdır. Toplumdaki savaş karşıtı muhalefetin yaygınlığını bilen düzen bekçileri, bu tepkinin sokağa taşması durumunda zora dayalı araçlarla bastırabilmek için gerekli hazırlık ve

tahkimati yapmaktadırlar.

Düzen kurumları tarafından yapılan tüm hazırlıklara, Genelkurmay, hükümet ve Dışişleri Bakanlığı tarafından yürütülen, “biz aslında savaş istemiyoruz, ama savaş bize rağmen çıkacak, bu durumda çıkarlarımızı korumak için bu savaşın içinde yer almaya mecburuz” tarzındaki şoven demagojiye ve sermayenin kirli medyası tarafından başlatılan savaş propagandası seferberliğine rağmen, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin savaş karşıtı duruşlarında bir değişiklik olmamıştır. Bu koşullarda ABD ve yerli uşakları tarafından harcanan hiçbir çaba, emekçileri savaş destekçisi bir konuma çekme imkanına sahip değildir.

Emperyalist savaş karşıtı tepkiyi örgütleme sorumluluğu

Emperyalist savaş karşıtı tepkinin tüm yaygınlığına karşın güçlü bir eylemlilik ortaya konulamamaktadır. Milyonlarca emekçi savaş istememesine, savaşın varolan sorunları katbekat arttıracağını bilmesine rağmen henüz sokaklara çıkmamakta, üretim ve hizmetten doğan gücünü kullanmamaktadır. “İnşallah savaş olmaz” gibi pasif, dahası naif bir duruş sergilenmektedir. Yapılan eylemlere katılım halen az sayıda emekçi ve emperyalist savaş karşıtlarıyla sınırlı kalmaktadır. Bu haliyle eylemlerin şimdiki boyutu savaş çığırtkanlarının uyukularını kaçtıracak düzeyde değildir.

Söz konusu pasif tutum, birçok emekçinin savaş karşısındaki verili durumuna işaret ediyor. Ancak emekçi kitlelerdeki eyleme dönüşmeyen savaş karşıtlığının tersine dönmesi her an gündeme gelebilir. “İnşallah savaş olmaz” türünden temenniler, herhangi bir eyleme girmeden savaş belasından kurtulmaya, bu tehlikeyi savuşturmaya duyulan isteğin bir yansımasıdır. Ancak emperyalist savaş somut bir gerçeklik haline geldiği zaman, bu beklentinin boş olduğu, savaş gibi bir musibetten kurtulmak için mücadele etmek dışında bir yolun kalmadığı görülecektir.

Şimdiki gelişmelerin eğilimi bu yöndedir. Ancak emperyalist savaş karşıtı muhalefetin alanlarda kitlesel bir şekilde kendini ifade edecek düzeye doğru evrildiği bir aşamada da yeni sorunlar boy gösterecektir. Bunlar, emekçilerin örgütsüz olması, sınırlı kesiminin örgütlü oldukları kurumların başında yozlaşmış bir bürokratik önderliğin bulunmasıdır. Bu engeller aşılmadan, emperyalizm ve savaş karşıtı kitlesel bir mücadelenin amaçlarına ulaşması zor olacaktır.

Kuşkusuz, mücadelenin gelişimi örgütsüzlük alanında yaşanan sorunların aşılması için gerekli ortamı sağlayabilecektir. Ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenme ve önderlik alanında yaşadığı sorunları kendiliğinden aşmasını beklemek, sınıf devrimcilerinin, emperyalist savaş karşıtı öncü işçi ve emekçilerin tutumu olamaz. Böylesi bir tutum, emekçilerde biriken emperyalist savaş karşıtı öfkenin boşa akıtılıp heba edilmesine yol açabilir ancak.

Emperyalist savaş karşıtı muhalefet, sınıf ve kitle hareketinin içinde bulunduğu durgunluğun aşılmasına olanak sağlayacak bir düzeye de gelebilir. Zira İMF-TÜSİAD saldırı paketlerine ek olarak, emekçilerin sırtına emperyalist savaş gibi ağır bir yıkımın eklenmesi de gündemde. Bu koşullarda üretim alanlarından hizmet birimlerine, eğitim kurumlarından yaşama alanlarına kadar yerel inisiyatifler/platformlar oluşturmak, bunlar aracılığıyla kitleleri harekete geçirmek her zamankinden daha olanaklı olacaktır. Hedeflenen düzeyin yakalanabilmesi, aynı zamanda merkezi eylemlerin de yolunu açabilecektir. Bu düzeyi yakalayan bir mücadele birikimini kokuşmuş kapitalist düzeni hedef alacak bir noktaya taşımak mümkündür. Sınıf devrimcileri tüm güç ve imkanlarını bu hedefe ulaşmak için seferber edebilmelidirler.

Belediye-İş 2 saatlik iş bırakma eylemi yaptı...

“Savafl ancak emekçilerin yaygın direnifliyle engellenebilir!”

Belediye-İş, Emek Platformu’nun 16 Ocak’ta savaşa karşı uyarı amacıyla düzenlediği 11:30-12:00 arasında ‘yarım saatlik’ iş bırakma eylemine alternatif bir iş bırakma eylemi düzenledi.

Belirlenen saatin ögle arasına denk geldiğini, bu nedenle üretimin olduğu saatte iş bırakılması gerektiğini ifade eden Belediye-İş ve Tüm Bel-Sen üyeleri, saat 11:30’da Bakırköy Kartaltepe Parkı’ndan yürüyüşe geçen Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda da eyleme destek vermek için gelen Emekli-Sen üyeleriyle biraraya geldiler. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde “Torunlarımızın ölmesini istemiyoruz!/Emekli-Sen”, “ABD Ortadoğu’dan elini çek!/Belediye-İş 2 No’lu Şube”, “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!/Belediye-İş”, “Birlik, mücadele, zafer/Belediye-İş” vb. yazılı dövizler açıldı. Emekli-Sen Başkanı Hasan Tahsin ve Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm kısa konuşmalar yaptılar. Savaşa hazırlanan hükümeti ve başta ABD olmak üzere bütün emperyalistleri uyarmak için bu eylemi düzenlediklerini belirttiler. Ardından Belediye-İş Sendikası imzalı basın metni okundu.

Açıklamada şunlar söylendi: “Savaş işkence, sakatlık, tecavüz, yoksulluk ve sömürdür. İnsanın insan olma değerlerini yitirmesine neden olan en vahşi, en kanlı, en acılı bir eylem biçimidir. Bu savaşta Irak halkı katledilecek ve kaybedecek. Ve bizlerin kazanımları savaş bahanesiyle yokedilecek. Kazanan ABD ve emperyalist tekeller olacak. Bu nedenle asla asker olmamak gerekiyor.” Açıklamanın ardından yaklaşık 2 saat iş bırakma eylemi yaptıklarını söyleyerek, Emek Platformu’nun ögle arasına gelen yarım saatlik eylem kararını üretimi etkilemediği için desteklemediklerini, bu savaşın ancak emekçilerin yaygın direnişleriyle engellenebileceğini belirttiler.

Açıklama sırasında, “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Kahrolsun İsrail!”, “Savaşa değil, emekçiye bütçe!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Vur vur inlesin, Amerika dinlesin!” sloganları atıldı. Emek Platformu’nun bildirimlerinin dağıtılması ve 26 Ocak’ta yapılacak eylem çağrısıyla açıklama sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Emek Platformu’nun basın açıklaması...

“Savafla karflı savaflacağz,”

ABD’nin Irak’a yapacağı müdahaleye karşı Emek Platformu 16 Ocak’ta tüm Türkiye’de yarım saatlik iş bırakma kararı almıştı. Bu karar Ankara’da EP’e bağlı birçok sendikanın, önce buldukları işyerlerinde saat 11:30 ile 12:00 arasında iş bırakarak basın açıklamaları yapmaları şeklinde gerçekleşti. İşyerlerinde yapılan basın açıklamalarının ardından saat 12:15’de Güven Park’taki basın açıklamasına ve EP bildirimlerinin dağıtımına katılmak üzere Güven Park’a gelindi. BES, SES, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Türk-İş gibi bazı sendikalar pankart açtılar. Komünistler de eyleme dövizleriyle katıldılar ve kuşlama yaptılar.

Basın açıklamasının ardından toplu halde bildiri dağıtmak üzere Sıhhiye yönüne doğru yürüyüş yapılması kararlaştırılmıştı. Polisin izin vermemesi nedeniyle içinde Sami Evren’in de bulunduğu bir grup bildirimleri dağıtırken, geride kalan grup Güven Park’ta polis ablukasına alındı. Yapılan konuşmaların ardından barikat aşarak diğer grupla birleşildi ve sloganlarla yürünmeye başlandı. Güven Park’taki basın açıklamasına katılan kitlenin sayısı oldukça düşükken, yürüyüş başladığında sayı bine yaklaştı.

Eylem boyunca kitleye büyük bir coşku hakimdi. Yol boyunca sık sık şu sloganlar atıldı: “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!”, “Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!”, “ABD askeri olmayacağız, yaşasın halkların kardeşliği!”. Zafer Çarşısı önüne kadar yüründükten sonra KESK Başkanı burada bir konuşma yaptı, ardından eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana Emek Platformu’nun basın açıklaması...

Adana’da Emek Platformu 16 Ocak’ta gerçekleştirilecek yarım saatlik iş bırakma eyleminin duyurusu için 14 Ocak günü İnönü Parkı’nda yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada EP’in merkezi bildirisi okundu. Savaşın açlık, gözyaşı ve ölüm demek olduğu, bu savaşla birlikte Türkiye topraklarının açık hedef haline geleceği ve ekonominin çökeceği dile getirildi; ABD’nin çıkarları uğruna gençlerimizin ölmesinin ve geleceğimizin pazarlık konusu olmasının önüne geçmek gerektiği vurgulandı. 16 Ocak’ta üretimden gelen gücün kullanılacağı, 26 Ocak’ta ise kitlesel bir basın açıklaması yapılacağı duyuruldu.

Eylemde “Emperyalist savaşa hayır!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun emperyalizm!” ve “ABD askeri olmayacağız!” sloganları atıldı. Katılımın az olması eylemin coşkusuz geçmesine neden oldu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

KESK’ten basın açıklaması eylemi...

“Emperyalist savaşa hayır!”

Emek Platformu kararıyla tüm Türkiye’de yarım saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. İstanbul Aksaray Metro önünde KESK üyelerinden oluşan 200’ü aşkın kişi basın açıklaması düzenledi.

Açıklama saat 12:30’da başladı. Eylemde SES Aksaray Şubesi, Kamu Emekçileri Sendikaları Şubeler Platformu ve KESK amblemlili pankartlarını açtı. “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Bu memleket bizim, kahrolsun emperyalizm!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganlarını sıklıkla atıldı.

Açıklamada savaşa karşı üç cephe olduğu söylendi. Birincisinin emperyalizmin, ikincisinin Halepçe katliamının sorumlusu Saddam’ın yanı, üçüncüsünün ise ezilen ve sömürülen halkların yanı olduğu ve Emek Platformu’nun ezilen halkların yanında olacağı vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Savaş karşıtı kitle hareketinin sorunları ve görevleri

Olayların akışını değiştirecek dünya çapında bir gelişme yaşanmazsa, ABD'nin Irak'a yönelik saldırganlığı pek yakında savaş biçimini alacak. Mevcut tablo ve gelişmeler, ufukta bu gidişatı etkileyebilecek, savaşı durdurabilecek köklü bir gelişmenin olmadığını gösteriyor. Hiç değilse emperyalistler arası ilişkiler bağlamında böyle bu. Ortadoğu'nun bir dizi işbirlikçi ülkesi, bölgeyi çevreleyen denizler, ABD ordusu tarafından peyderpey işgal ediliyor. Tarihin gördüğü bu en modern, o ölçüde de barbar savaş makinasının bölgedeki gücü sürekli tahkim ediliyor. Savaş koalisyonu dört bir koldan savaş diplomasisi yürütüyor, adım adım savaşı koordine ediyor. Amerika'nın kirli propaganda yatırımlarından nasiplenen medya, buldukları ülkelerde kulakları sağır edencesine savaş çığırıklığı yapıyor. Bu yolla uluslararası kamuoyu savaş koalisyonu lehine çevrilmek, en azından suskunlaştırılmak isteniyor.

Saldırganlığı dizginleyebilecek biricik güç işçi ve emekçi kitlelerdir

Bu tablo içinde gidişatı etkileyebilecek tek güç uluslararası proletarya ve emekçi kitle hareketidir.

ABD kudurganlığına set çekebilecek güç bu hareketin bağrında gizlidir. İnsanlığın ezici çoğunluğu, ABD'nin hedefinin, dünya üzerindeki hegemonyasını sürdürmek ve enerji kaynaklarını tamamen kontrol altına almak olduğunu biliyor. Bunun içindir ki ABD'nin Irak savaşına karşı yeryüzünde, Amerika'nın göbeğinde bile yaygın bir savaş karşıtlığı sözkonusu. Savaş hazırlıkları hızlandıkça, bu karşıtlık yer yer kendini kitlesel gösteriler biçiminde dışa vuruyor. Savaş karşısındaki tepkinin potansiyel boyutları ile kendini eylemlerle dışa vurumu arasında gene de dikkate değer bir açı farkı var. Emperyalistler, savaş karşıtlığının, ortaya konulan politik duyarlılığın karşısında şimdilik sadece tedirginlik yaşıyorlar. Emperyalistlerin geri adım atması, eylemlerle tepkilerin yaygınlaşp güçlenmesi, doğrudan emperyalist-kapitalist sisteme yönelen karakterinin belirginleşmesiyle mümkün.

Türk egemenleri de en çok toplumdaki savaş karşıtı duyarlılıktan çekiniyorlar. ABD'nin sadık bir uşağı olarak daha en başından Amerikan saldırganlığını destekleyen ve savaşa katılma kararı alan Türk devleti, halen bölgede savaş istemediğinden bahsetmek zorunda kalıyor. ABD ve İngiltere'nin talimatları doğrultusundaki hazırlıklar tamamlanırken bile, ABD'nin yanında savaşa katılacağı resmen açıklanamıyor. Üstelik ABD bu açıklamanın yapılması için tehditler-şantajlar eşliğinde dört bir yandan bastırıyor...

Kuşkusuz, Türkiye'yi yönetenlerin ABD taşeronluğunu dünya kamuoyuna resmen ilan edememesinin gerisinde, ABD basınının da belirttiği gibi, toplumumuzdaki savaş karşıtı duyarlılığın yarattığı tedirginlik yatıyor. Bunu bir dönem ordunun üst kademesinde görev yapmış emekli bir koramiral çok daha açık sözlerle ifade etti. Gerçekten de bugün işçi-emekçi kitleler Irak'a yönelik savaşa bir şekilde karşılar. Devlet kurumlarının araştırmalarına göre toplum genelindeki savaş karşıtlarının oranı %65'in üzerinde. Alt sınıflara inildiğinde bu oranın %80-90'ları bulduğuna kuşku yok. Üstelik bu duyarlılık salt kendilerine dair zararlar üzerinden değil, Irak halkına yakınlıktan kaynaklanıyor. Bütün düzen çevreleri, en çok da burjuva medya, en başından savaşa katılmayı kâr-zarar ikilemi üzerinden tartıştırmaya çalıştığı halde, savaş karşıtlığının Irak halkına yönelik duyarlılık üzerine oturması, altı çizilmesi gereken en önemli noktalardan biridir.

Böyle olduğu halde, zaten çok sınırlı sayıda yapılan savaş karşıtı eylemlere katılım oldukça zayıf kalabilmektedir. Halihazırda en aktif kesimi gençlik oluşturuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerde yaygın bir savaş karşıtlığı olmasına rağmen, savaş olgusu çok yakıcı olarak hissedilmemektedir. Eylemlere

Bu çabayı şimdi çok daha yoğunlaştırmak durumdayız. Emperyalist savaş karşıtı propaganda-ajitasyon ve teşhir, her zamankinden kat be kat fazla etki yaratacak koşullara sahibiz. Üstelik duyarlılık tümüyle politik bir gündeme dair olduğu için, sözkonusu olan kendiliğinden politik müdahale olanağıdır. Politik müdahale zeminini hakkıyla değerlendirmek, her türlü aracı, yol ve yöntemi devrimci bir tarzda, yaygın ve güçlü bir şekilde kullanmayı gerektirir. Sınıf ve emekçi kitlelerdeki savaş karşıtı duyarlılığa bilinçli, örgütlü ve eylemlerle ifadeler kazandırmak için, onun sınıfın bilinçli, ileri ögelerini de harekete geçirebilmeliyiz. Bu konuda, *Kızıl Bayrak*'ın 6 Ekim '02 tarihli sayısının başyazısında "*Mücadeleyi örgütlemek için kitlelere*" arabaşlığı altında ifade edilenler, tüm güncelliğini korumaktadır:

"Savaşa karşı etkili bir çalışma yürütmek ve kitlelerden bu konuda destek almak isteyen her çaba, açık, tok ve yürekli bir tutumla dosdoğru kitlelere yönelmek durumundadır. Gidilmesi gereken yer fabrikalar, işletmeler, emekçi mahalleleri, üniversiteler ve liselerdir. Dağıtılacak her bildiri buralarda dağıtılmalı, asılacak her afiş öncelikle buralara asılmalı, sözlü ajitasyon ve teşhir buralarda

yapılmalıdır. Ve aynı şekilde savaşa karşı örgütlenme çalışmaları da buralardan başlatılmalıdır. Kurulacak savaş karşıtı komiteler ya da platformlar öncelikle buralarda kurulmalı, buradan hareketle kendi yöresinde merkezi bir yapıya kavuşturulmalıdır."

Devamındaki paragrafta, değişik konumdaki kişi, çevre ve partilerle işbirliği, dayanışma ya da dosdoğru ittifakın somut zeminlerinin buralar olması gerektiği de "en önemli nokta" olarak vurgulanmaktadır. Komünistlerin savaş karşıtı oluşumlarına, platformlara yaklaşımının özü burada ifade edilmiştir. Davranış çizgimizi de doğal olarak bu belirleyecektir. Gücümüzün ve faaliyetimizin olduğu her alanda kitle tabanına yaslanan oluşumlar, deyim yerindeyse kitle platformları örgütlemek, sınıf ve emekçilerin ileri kesimlerinin enerjilerini harekete geçirmenin en uygun

yoludur. Bu açıdan savaş karşıtı örgütlenmeler çerçevesindeki çabamız kitle platformları üzerine oturmalıdır. Bu tür platformların gerçekten ileri kesimleri harekete geçirebilmeleri için, kesintisiz bir faaliyet ve eylemlilik içinde olmaları gerekir. Sorun savaşı kitlelerin gündemine taşımak, kitleleri eylemlerle süreçlere kazanmak olduğuna göre, günü kurtarmak adına yapılan basın açıklamalarıyla, arada bir yapılan panel vb. etkinliklerle yetinilemez. Bu tür oluşumlar buldukları alanlarda bildiri, afiş vb. materyaller kullanılmadan, işyerlerinde savaş karşıtı birimler yaratmaya, işletmelerde, fabrikalarda çeşitli türden

katılımdaki zayıflık, bir yanıla sistematik devlet terörünün yarattığı siniklikten kaynaklanıyorsa da, esas olarak savaşın yakıcı bir gündem olarak algılanamamasından ötürüdür.

"Mücadeleyi örgütlemek için kitlelere"

Bu durumda emperyalist savaş karşıtı bilinci ve eylemi geliştirmek çerçevesinde savaşı sınıf ve emekçi kitlelerin gündemine taşımak, siyasal faaliyetimizin en temel unsuru olmalıdır. Elbette başından beri bu sorumluluğa uygun bir çaba sergilemeye çalışıyoruz.

eylemler yapmaya, sendika ve DKÖ'lerin olanaklarını mahalle, işçi-emekçi toplantıları ve sokak gösterileri örgütlemek için değerlendirmeye dek faaliyetlerini çok geniş bir yelpazede örebilmelidirler. Bu platformların gerçekten işlevli olabilmesi ve iş yapabilmesi için, bir yerlerin adına değil de kendi adlarına katılan devrimci, öncü işçi-emekçilerden oluşması önemlidir. Bunlar ancak bu yolla kelimenin gerçek anlamında birer kitle gücü oluşturabilirler. Yaygınlaşmış güçlendikleri ölçüde de doğallığında gerçekten işlevli bir merkezileşmeye yöneleceklerdir.

Savaş karşıtı platformlar ve görevlerimiz

Yukarıda söylenenler elbette reformisti ve devrimcisiyle sol çevrelerin oluşturduğu platformlara ilgisiz kalmak sonucuna yol açmamalıdır. Ama çeşitli illerde kurulan merkezi platformlar ile yerel platformlar arasında herşeye rağmen bir ayırım yapmak durumundayız.

Merkezi oluşumların en çok bilinen örneği, 150 kuruluşun içinde yer aldığı "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"dur. Bu oluşum daha Afganistan saldırısı öncesinde kurulmuştu, ama bugüne dek yapabildikleri ortadadır. 1 Aralık eylemi dışta bırakılırsa, bu oluşumun başlıca etkinliği arada bir basına bildiri okumanın ötesine geçemedi. 1 Aralık eylemi ise oluşumdaki bileşen sayısı üzerinden bakınca oldukça zayıf bir katılıma sahne oldu. Katılımın da gösterdiği gibi, 150 kurumun büyük kısmı eylemde sadece ismen yer aldılar. Bu kadarı bile bu tür oluşumların tabansız, etkisiz ve iradesiz çok sayıda kuruluşun bir araya gelerek, pratik bakımdan sonuçsuz kalan sözde platformlar olduğunu göstermeye yeter. Üstelik bu tür merkezi platformlar bir de genel olarak her türlü savaşa, bu arada elbette haklı ulusal kurtuluş savaşları ile sınıf savaşımına da karşıtlığı kitleler içinde yayarak, egemenlerin politik platformuna kan taşımaktadırlar. Herşeye rağmen komünistler, bu tür platformların örgütledikleri eylemli süreçlerde yerlerini alarak, kitleler üzerindeki burjuva, küçük-burjuva liberal-reformist etkinliği kırma sorumluluğuyla hareket edeceklerdir.

Yerel oluşumlar ise yerel güçlere dayandıkları, kitlelerle temas içinde oldukları ve kendi çaplarında bir faaliyet yürüttükleri ölçüde, bir anlam ifade etmektedirler. Her ne kadar yerel güçlere yaslanırsanız da, kendi içinde tartışmak ama iş yapmaya gelince günü kurtarmanın ötesine geçememek zaafı, potansiyel olarak bu tür platformlarda da vardır. Bunu gidermenin ya da açığa çıkmasını engellemenin tek yolu, somut işlere ve eylemlere yönelmektir. Burada belirleyici olan da yine kitlelere gitmek, işçi ve emekçiler içinde ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütmektir. Bu tür oluşumların solcular arası tartışma platformlarına dönmesini engellemek için azami çabayı gösterme sorumluluğu da yine sınıf devrimcilerine düşmektedir.

İşçi ve emekçilerdeki savaş karşıtı duyarlılığı harekete geçirmek için elbette gereken politik esnekliği göstereceğiz. Önemli olan sınıf ve emekçi kitlelerdeki devrimci enerjinin açığa çıkarılıp harekete geçirilmesidir. Fakat bunun sağlıklı temellerde gelişebilmesi, anti-emperyalist bir karaktere bürünebilmesi ve sınıf bilinçli örgütlü bir ifade kazanabilmesi, sınıf devrimcilerinin bağımsız devrimci sınıf çizgisine ve siyasal sınıf çalışması görevlerine sıkı sıkıya sarılmalarını gerektirir.

Savafl karşıt, eylem ve etkinliklerden kısa

Tunceli'de savaş karşıtı miting

Tunceli Savaş Karşıtı Platformu'nun düzenlediği mitinge bin kişi katıldı. Yapılan konuşmada; savaşı, sömürsüz bir dünya için alanlarda oldukları vurgulandı. ABD emperyalizmi, ülkeyi savaşa sokmaya çalışan hükümet ve savaş çığırkanlığı yapan medya protesto edildi.

Samsun'da basın açıklaması

Samsun Savaş Karşıtı Platformu'nun düzenlediği basın açıklamasına 400 kişi katıldı. Açıklamada; "Türkiye'de ABD askerleri istediği gibi cirit atmamalıdır, Türkiye'nin hava üsleri ve limanları savaş için ABD hizmetine açılmamalıdır" denildi. Ardından Altı Nokta Körler Derneği adına yapılan konuşmada; savaşta sakatların artacağı, bu savaşı önlemek için ellerinden geleni yapacakları söylendi.

Diyarbakır Barış Platformu oluşturuldu

Diyarbakır'da 43 kurumun oluşturduğu platform 11 Ocak'ta bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada; Ortadoğu ve dünyayı tehdit eden savaşa karşı oldukları; kaynakların savaşa, askeri bürokratik harcamalara değil eğitime, sağlığa, istihdama ayrılması gerektiği; savaşın haksız kazanımlar elde etmek amacıyla gerçekleşeceği söylendi.

Mersin'de sendikaların savaş karşıtı açıklaması

Mersin'de sendikalar biraraya gelerek ABD'nin Irak'a karşı savaş hazırlıklarını protesto ettiler. Petrol-İş Şube Başkanı yaptığı açıklamada, Türkiye'nin savaşın çıkmaması için elinden geleni yapması gerektiğini söyledi. Açıklamaya Liman-İş, Yol-İş, Kristal-İş, TEKSİF, Selüloz-İş, Genel-İş, Sağlık-İş katıldılar.

Mimar Sinan Üniversitesi'nde eylem

Mimar Sinan Üniversite'si öğrencileri ABD'nin dünya halklarına saldırgan tutumunu protesto ettiler. Yaptıkları açıklamada; işçilerin, emekçilerin, gençliğin ve esnafın savaşa karşı net bir tavır alarak savaşı durdurabileceğini dile getirdiler.

İHD'den eylem

İHD 12 Ocak Pazar günü Ortaköy Meydanı'nda savaşa karşı eylem gerçekleştirdi. Akşam saatlerinde toplanan İHD'liler "Savaşa hayır!" yazılı pankart açarak mum yaktılar. Eylemde "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratinya gelan!", "Savaşa hayır!" sloganları atıldı.

Avukatların emperyalist savaşa karşı eylemi...

"Emperyalist saldırganlığa ve savaşa hayır!"

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, emperyalist savaşa karşı Başbakan Gül'e kart atma eylemi düzenledi. 15 Ocak'ta İstiklal Caddesi'ndeki Baro önünde buluşan yaklaşık 300 avukat, cüppeleri ve yakalarına taktıkları "Emperyalist saldırganlığa ve savaşa hayır/ÇHD" yazılı kokartlarla, ABD'nin saldırganlığını ve ülkeyi yönetenlerin bu saldırganlığa ortak olmaya hazırlanmalarını protesto etti.

Alkışlarla başlayan eylemde uzunca bir kortej oluşturularak yürüyüşe geçen avukatlar, "Savaşa hayır!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarıyla Galatasaray Postanesi önüne geldiler. Yürüyüş boyunca başta esnaf olmak üzere birçok insan alkışlayarak eyleme destek verdi. Postane önünde Başbakan Abdullah Gül'e gönderilmek üzere "Irak'ta savaşa hayır! ABD ile görüşmeler ve verilen taahhütler halka açıklansın! Topraklarımızın ve hava sahamızın her türlü yabancı gücün askerine, silahına, uçağına kapatıldığı ilan edilsin!" diyen kartlara isimler yazıldı.

ÇHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu tarafından hazırlanan basın açıklaması okundu. Açıklamada ABD'nin dünya imparatorluğu kurmak için bir ülkeyi ve halkı yoketmeye hazırlandığı, buna karşı ülkemizi yönetenlerin de "barıştan yanayız" demelerine rağmen savaş için pratik adımlar attığı ve kimi çevrelerin ve TÜSİAD'ın açıktan ABD ve savaştan yana tutum aldıkları söylendi. "Türk devleti adına ne gibi görüşmeler yapıldığı, ne tür taahhütlerde bulunduğu halka açıklansın. Ülkemiz topraklarının ve hava sahasının her türlü yabancı gücün askerine, silahına, uçağına kapatıldığı ve kullanılmayacağı ilan edilsin" dendi.

Ayrıca ÇHD Başkanı Several Demir tarafından yapılan sözlü açıklamada; basından Mersin limanının ABD gemilerine açıldığını öğrendiklerini ve eğer bu doğruysa Türkiye'nin bu savaşın içine hükümet tarafından atıldığını, bu kanlı savaşın sorumluluğunun da başlatılarda olacağını söyledi. Konuşmanın ardından yazılan kartların gönderilmesiyle eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de savafl karşıt

Savaş karşıtı imzalar TBMM'de...

İzmir'de çeşitli sendikalar, DKÖ, parti ve kurumlardan oluşan Savaş Karşıtı Platform, 11 Ocak Cumartesi günü İzmir Büyük Postahane'den daha önce toplanmış binlerce savaş karşıtı imzayı TBMM'ye gönderdi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde, "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacağız!", "İşçi-memur el ele genel greve!" vb. sloganlar atıldı. İzmir Savaş Karşıtı Platform almış olduğu eylem kararlarını kamuoyuna açıkladı.

İşyerlerinde bildiri okuma eylemi

Emek Platformu'nun almış olduğu karar uyarınca İzmir'de de Emek Platformu'nu oluşturan sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde 11:30 ile 12:00 arası iş bırakılarak bildiri okundu. Saat 12:30'da da Konak Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde "Amerikan askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!" sloganları atıldı.

Eğitim-Sen'in eylemi

11 Ocak Cumartesi günü Buca ilçesindeki Eğitim-Sen 5 No'lu Şube tarafından Şirinyer Forbes'te bir basın açıklaması yapıldı. DİSK Emekli-Sen'in de destek verdiği eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

AKP hükümetine tehdit üstüne tehdit...**ABD, Genelkurmay ve TÜSİAD kurmayları hükümeti uyardı...****Emperyalist savaşa açık destek talep ediyorlar!**

Türkiye'nin, özellikle de sözcüsü konumundaki hükümetin, gerek kamuoyunun baskıları nedeniyle, gerekse de pazarlıklarda el güçlendirme manevrası olarak, Irak savaşına katılımıyla ilgili açık ve net bir söylemden kaçınması, ABD'de olduğu kadar içerdeki güç ve iktidar odaklarında da rahatsızlıklar yaratmaya başladı. Önce ABD'den tehditkar uyarılar geldi. Ardından ordunun ve TÜSİAD'ın uyarıları. ABD doğal olarak muhatap kabul ettiği Türk devletini uyarıyordu. Halen de, gerek devlet yetkililerinin ağzından gerekse de medyadaki sözcüleri vasıtasıyla, uyarmaya devam ediyor. İçerde ise asıl güç odaklarının, "günah keçisi" yapmaya hazırlandıkları hükümeti hemen hemen Amerika'nın kullandığı aynı ifadelerle uyardığına tanık olduk. Önce ordu, bir an önce karar vermesinin hayırlı olacağı yönünde uyardı hükümeti. Çok geçmeden de TÜSİAD'ın aynı yönde ve tonda, hatta, kendilerini bağlayan fazla bir şey bulunmadığı düşüncesiyle olacak, daha pervasız ifadelerle yüklü uyarısı geldi. Bir an önce karar verin ve Amerika'nın yanında yer alın, diyordu patronlar açıktan açığa.

Hiç kuşkusuz, ABD'nin, Türkiye'nin tam desteği konusunda bir sıkıntısı, bir şüphesi bulunmuyor. İstedığı herşeyi alabilecek sağlamlıkta bağları elinde tuttuğunu düşünüyor. Ancak, şu sıralar ihtiyacı olan el altından verilen söz ve destekler değil. Giderek yalıtıldığı dünya kamuoyu önünde prestijini kurtaracak açık desteklere her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyuyor. Türkiye'den beklentisi de, konuya ilişkin verilmiş sözlerin resmen ve açıkça ilan edilmesi. Ne de olsa onun için temel olan kendi ihtiyaçlarıdır. Türk devleti, yüzde 90'ı savaşa karşı olan kendi kamuoyu gözünde yıpranacakmış, hükümet daha ilk aylarında gözden düşecekmiş, umurunda değil. Elbette bu taktiklerin büyük oranda Türkiye'nin kendi kamuoyunu oyalamaya yönelik olduğunu ABD de biliyor. Ama gene de, Ürdün kralının tutumu örneğinde olduğu gibi, içeriye yönelik ne tür bir dil kullanırsanız kullanın, ama dünya kamuoyu önünde açık desteğinizi resmen bildirin, diyor.

Ordu ve patronlar cephesinden hükümete yöneltilen uyarılar, Türkiye'de kimlerin emperyalizmle göbekten bağlı olduğu, kimlerin halk düşmanı Amerikan uşakları olduğunu göstermesi açısından da anlamlıdır. TÜSİAD patronları, uyarının hemen ardından ABD'nin ticari görüşmelerine mazhar oldular. Gerçi henüz somut bir söz koparmış değiller. Amerikan elçisi sadece yapılabilir, olabilir ifadeleri kullanıyor. Ama nasıl olsa, savaş durumunda kazanacak olan onlar. Amerika ile yapılan görüşmeler görüntüyü kurtarsa yeter. Oradan fazla bir şey beklememeye alışmış olmalılar. Fakat çok iyi bildikleri bir şey var. Amerika savaşı açar, Türkiye de peşinden giderse, onlara büyük vurgunların kapısı açılacaktır. Öncelikle içerde fırsatçılık, vurgunculuk, soygunculuk, karaborsacılıktan kazanacaklar. Ardından da, akılları sıra, yıkılan Irak'ın yeniden inşası adı altında Irak halkının soygunundan pay alacaklar, en azından böyle hayal ediyorlar. Yoksa, ne Saddam'ın diktatörlüğü umurlarında, ne Irak halkına demokrasi bahsetme misyonu peşindeler. Tıpkı, ortağı olmaya heveslendikleri efendileri ABD'nin olduğu gibi, onların da tek derdi var; Irak'lı çocukların kanını paraya tahvil etmek. Oysa ABD'nin, gerek

sömürgecilik tarihi gerekse de Irak üzerine son aylarda yaptığı açıklamalardan da görülebileceği gibi, savaş ganimetini kimseyle paylaşma alışkanlık ve niyeti bulunmuyor. Tam tersine, son yıllarda gerçekleştirdiği tüm saldırılar da göstermiştir ki, Amerika kendi savaşının sadece masraflarını paylaşma/paylaştırma yanlısıdır. Eğer ABD Irak'a saldırıp bu savaşın galibi olarak Irak'ı yerle bir edebilirse, bu ülkenin yeniden inşasında Türk patronlara düşse düşse ABD tekellerinin eteğinde küçük taşeronluklar düşebilir. O da şüphelidir. Oysa giderlerin tüm bölge halklarıyla birlikte Türkiye halklarına kesileceği kesindir. İşte Körfez savaşı, işte Afganistan işgali... ABD Türkiye'ye bugüne dek bu savaşların zararlarına ilişkin tek kuruş ödemiş değildir.

Türk ordusu ise, gerek eğitim gerekse donanım üzerinden, çoktan ABD'nin bendesi haline getirilmiş durumda. Amerikan direktiflerinin dışına çıkmak şöyle dursun, politika gereği bile olsa, ufak tefek farklılıkları dahi kaldıramayacak halde olduğunu, bu son tutumuyla ortaya koymuş oldu. Hükümetin, Amerika'ya ve Amerikancı orduya hayır diyecek ne niyeti ne de mecali olmadığını generaller çok iyi biliyorlar. Ve hükümetin "ikircikli" denilen tutumu da onun önüne, gerçekte bir devlet politikası olarak bizzat kendileri tarafından sürülmüştür. Daha dün kadar pazarlık payını güçlendirmeye yönelik bu taktikleri izleyenler bizzat kendileriydi. Ama şimdi,

sürenin giderek azaldığı ve Amerika'nın giderek sıkıştığı koşullarda, onun yeni direktiflerine riayet etmeleri gerekiyor. Elbette, Türkiye'nin resmi görüşü ordu tarafından da açıklanabilir. Söz konusu bir savaşa katılıp katılmama olduğuna göre, açıklamanın ordudan gelmesi yadırganmaz da. Zira Türkiye'de asıl karar mercisinin ordu olduğunu içerde de dışarda da herkes biliyor. Bu böyle olduğu halde, kararı açıklaması için hükümete yapılan bu baskının bir dört koldan nedeni olmalı. Ve hükümetin, farklı bir görüş ve niyet içinde olmadığı halde karar açıklamadan çekinmesinin de...

Hatırlanacak olursa, seçimlerin ardından kurulacak hükümet bir savaş hükümeti olacaktı. Ve AKP hükümeti kurulur kurulmaz bu sorunla yüzyüze gelmişti. Nitekim, hükümet sözcülerine yöneltilen ilk sorulardan biri de bu konudaki görüşlerinin ne olduğu, tutumlarının ne olacağı yönündeydi. Onların ilk cevabı da, konunun orduyu ilgilendirdiği, kararı da ordunun vereceği yönünde olmuştu. Aradan geçen üç ay gibi bir zaman zarfında, hem Türkiye hem de Türkiye üzerinden ABD'nin saldırıya yönelik sıkı bir hazırlık sürdürmesine rağmen, işin açıklama kısmına ilişkin yönünde bir değişiklik yok. Hükümet ordudan, ordu hükümetten bekliyor karar açıklamasını. Şu var ki, hükümetin orduyu azarlama imkanı bulunmazken, ordu bu imkana sahip. Zaten, her fırsatı değerlendirerek terbiye operasyonunu sürdüren ordu, bir de bu vesileyle AKP'yi paylamış oldu. Sonuçta demeye getiriyorlar ki, hükümete talip olduğunuza göre bu suçun ceremesini de siz çekeceksiniz... fotoğraf Türkiye savaşa girecek. Kararı ise AKP hükümeti vermiş olacak. Sonuçta, hükümet emretti yaptık diyerek, ordu kenara çekilecek. Zaten kenara çekilmese ne olur, halkın orduyu bir dahaki seçimlerde sandığa gömmeye şansı mı var? Gene de "ordunun yıpratılmaması gerekiyor." Çünkü partiler, hükümetler geçici, ordu ise kalıcıdır. Devletin asli ve sürekli gücüdür.

Her kritik sorunda olduğu gibi, Irak'a saldırı konusunda verilmiş olan karar da, hiç kuşkusuz, hükümetten önce Amerikancı generallerin imzasını taşımaktadır. Kararı kimin açıkladığı ve sonuçta suçun kime yüklenip cezanın kime kesildiği, karar mercii konusundaki bu gerçekliği değiştirmemektedir.

Bir belediye işçisi ile emperyalist savaş üzerine konuştuk...**"İnsan olan herkes savaşa dur demeli!"**

- ABD'nin Irak'a saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

- ABD'nin Irak'a saldırmasının amacı ortadadır. Ortadoğu'ya hakim olmak ve yeraltı kaynaklarına sahip olmak.

- Türkiye'nin bu savaşta aldığı tutumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Türkiye bu savaşa katılmamalı, aksine karşı çıkmalıdır. Bu savaşta tüm insanlara ve halklara büyük bedeller ödettirileceği ve savaşın faturasının yine biz işçi ve emekçilere çıkarılacağı kesindir. Savaş insanlığı ve doğayı yokeder. Bundan dolayı Türkiye'de ve dünyada yaşayan ezilen yığınlar savaşa hayır demelidir. Sonuçta karşımızda bir Körfez Savaşı deneyimi var. Körfez Savaşı'nın yıkımı bugün hala

Türkiye ekonomisinde kendisini göstermektedir. Ekonominin durumu böyle iken yeni bir savaşa katılmak faturanın daha da ağırlaşacağı anlamına gelmektedir.

- Savaş durumunda işçi ve emekçileri nasıl bir yıkım bekliyor?

- Sonuçta Körfez Savaşı'nın etkilerini gördük. Bunu halen de yaşıyoruz. Türkiye'de yapılan tüm toplu sözleşmeler enflasyonun altında kalmıştır. Bunun için tüm emekçiler, memurlar, emekliler, yani kısacası kendine insanım diyen herkes bu savaşa dur demelidir. Bu bir görevdir. Sendikalar genel merkezleri sıkıştırmalı, eylem yapılmalı, hatta iş bırakmaya kadar gidilmelidir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Emperyalist savaş başlamadan basına yönelik sansür uygulaması başlatıldı

Savaşın patronu ABD emperyalizmi daha savaş başlamadan basına yönelik sınırlamaların çerçevesini çizen önlemler paketini açıkladı. Aynı dönemde Türk Genelkurmay'ın basına yönelik verdiği resepsiyona bir dizi muhalif gazeteciyi çağırılmaması ve resepsiyonda sermaye medyasını da uyarması, benzer bir uygulamanın Türkiye cephesinden de yaşanacağını gösteriyor. Emperyalist savaş boyunca ne ABD ne de Türkiye halkları olan bitenden haberdar olabilecekler. Sansür başından sonuna halkların bilgilendirme hakkını ayaklar altına alacak ve onları her türlü yalan dolanla aldatacak tarzda pervasızca uygulanacak.

Amerikan emperyalizminin savaş politikasını yönlendirecek olan Amerika Merkezi Komitesi, basının kayıtsız şartsız kabulünü öngören beş sayfalık bir anlaşma metni hazırladı. Bu anlaşma metninin içeriğine biraz daha yakından bakalım. Metinde yer alan hükümler bu metnin bir anlaşma metni değil, ABD emperyalizminin kendi savaş politikasına medyayı kayıtsız şartsız tabi kılmaya yönelik bir dayatma metni olduğunu gösteriyor. Her gazeteci bu anlaşma metnine uymakla yükümlü kılınıyor.

Gazetecilik "savaş başladı", "savaş bitti" haberleri çizgisine sıkıştırılıyor

Amerikan Genelkurmayı tarafından hazırlanan "Medya için temel kurallar" başlıklı sansür anlaşmasına göre;

Birincisi, medya akreditasyonu Amerikan Merkezi Komitesi tarafından belirlenecek. Akredite olmayan brifingleri medya alamayacak.

İkincisi, izin işlemleri Washington ve Londra'da merkezleştirilmiş bir sistem içinde yürütülecek.

Üçüncüsü, medya mensupları kurallara uymazsa savaşı izleme izinleri derhal ortadan kaldırılacak. Her medya temsilcisinin ayrıntılı bir dökümü istenecek. Temsilcinin ismi, telefonu, pasaport numarası bu doğrultuda kayıt altına alınacak.

ABD'nin davet ettiği medya mensupları görev yapabilecek

Savaş sırasında Amerika Merkezi Komitesi'nin onayından başarıyla geçmiş medya mensupları, "ne olur ne olmaz" mantığıyla izlenmeye devam edilecek. Amerika Merkezi Komitesi yapılan tüm yazılı ve görsel haberlerin bilgisine önceden ulaşabilecek. Eksik gördüğü noktalarda uyarabilecek.

ABD'nin güvenini kazanmış olmak bile, medya mensubunun pasaportunun, vizesinin, görev kağıdının kontrol edilmesini engelleyemeyecek. Kendi hesabına çalıştıklarını belirten gazetecilerin de anlaşmalı oldukları kurumun onayını almaları zorunlu hale getirilecek. Yani "serbest gazetecilik" ancak ABD Merkezi Komitesi'nin izin verdiği ölçülerde yapılabilecek.

Savaşı izlemek isteyen medya mensuplarından "kurallara uyacağım" metnini imzalamaları istenecek

Medya mensupları kuralları okuyarak "evet bu kurallara uyacağım" beyanını not düşüp belgeyi imzalayacaklar. Gazeteciler, "milli askeri" kurallara uyma sürecinin doğal parçası haline getirilecek.

Onaydan geçmiş medya mensuplarının tümünün fotoğrafları çekilip arşivlenecek. Ayrıca Amerika Merkezi Komite onaylı kimlik kartları tanzim edilip, medya mensuplarına verilecek. Bu kimlikleri gazeteciler görülebilecek bir şekilde üzerlerinde taşıyacaklar.

Amerika Merkezi Komitesi'nin kuralları

Temel kurallar anlaşmasında şu hükümlere yer veriliyor;

1- Harekat sırasında birlik hareketleri, konuşlanma gibi bilgiler Amerika Merkezi Komitesi'nin onayıyla verilir.

2- Aksi belirtilmemişse askerlerle yapılan tüm röportajlar kayda geçer. Röportaj güvenliği bir politikadır. Pilot-mürettebatla yapılacak röportajlar için harp sonu beklenir.

3- Basın veya yayın Komite Merkezi'nin kurullarıyla tarihlenecek medya kişisel silahlar taşıyamaz ve eğer harp koşullarına ayak uyduramazsa çekilir.

4- Ölenlerin fotoğrafları çekilmez, isimleri açıklanmaz.

5- Basın yaralıları izleyemez, ameliyat odalarına giremez.

6- Hiçbir hastanın veya yaralının izni olmadan fotoğrafı çekilemez. Kamera çekimi yapılamaz.

7- Sağlık merkezlerine yapılacak ziyaret taleplerini merkezin komutanı tayin eder.

8- Kolordu seviyesinin altındaki birlik sayısı, filo seviyesi altındaki hava birlik sayısı, top, tank, radar miktarı, askeri birliklerin konuşlandırıldığı yerler, gelecekteki operasyon hakkındaki birliği, alınmış olan güvenlik önlemleri, askeri birliklerin uzaydan çekilmiş fotoğrafları, hareket kurallarının detayları basına verilemez. Özel hareket birliklerine ait bilgiler hareket metodları ve taktikleriyle ilgili bilgi verilemez.

Haberin dilini de belirlediler

Amerika Merkezi Komitesi haberin yazım dilinde uyulacak kuralları da belirlemiştir. Örneğin hava hareketi sırasında ya da donanmanın taktiksel hareketlerini anlatırken "sürat" tarifi yapılamayacak. Sadece "alçak" ya da "hızlı" gibi genel terimler kullanılabilir.

Ayrıca haberler yazılırken, düşmanın hareket ve donanım gücü asla yazılmayacak. Elektronik savaş kapasitesi, verimliliği hakkında bilgiler verilmeyecek. Esirlerin fotoğrafları yansıtılmayacak. Gözaltı ve tutuklamaların video görüntüleri yayınlanmayacak.

Gazeteciler kendi ülkelerine ait düşen uçak veya kayıp gemiler hakkında araştırma ve kurtarma hareketi yapıldığına ilişkin bilgi vermeyecek. ABD emperyalizminin hava, kara ve deniz kuvvetlerinin geçmiş veya mevcut durumuna ilişkin bilgiler verilmeyecek.

Bu sansür uygulaması, aynı zamanda ABD emperyalizmine kapılarını açan kimi ülkeler için de geçerli olacak.

Vietnamdan çıkarılan ders: Savaşın dehşetini gözlemek

Savaşa yönelik sansür hazırlığının aylarca önce tamamlanmış olması ABD emperyalizminin konuya verdiği önem açısından çarpıcıdır. Türk Genelkurmay'ı da benzer uygulamaları gündeme sokacağını ilk işaretlerini gösterdi. Yasaklı, tartışmalı gazete ve gazetecilerin Genelkurmay'ın verdiği resepsiyona çağırılmaması bunun ilk adımıdır.

İkincisi, ABD'nin konuşlanacağı ülkelere birincisi Türkiye olacağından, mevcut sansür kuralları Türkiye'de de aynen uygulanacak demektir.

Üçüncüsü, bu denli sansür politikası aynı zamanda ABD emperyalizminin yapacağı katliamların dünya halklarına yansımalarını engelleme hedefiyle bağlantılıdır. ABD emperyalizmi Vietnam yenilgisinden önemli bir çıkarımda bulunmuştur. Sansür kurallarının katı bir şekilde uygulanmadığı koşullarda, savaşın yansıyan yüzü Amerika ve dünya halklarının emperyalist savaş karşıtı tutumunu tetikleyebilmiştir. Bunun, ABD emperyalizminin Vietnam'a yönelik saldırısının yenilgiyle sonuçlanmasında önemli payı olmuştur.

ABD yapacağı katliamın bir karesinin bile dünyaya yansımalarını, hatta yazılıp çizilmesini istemiyor. Bu nedendir ki, "özgürlükler ülkesi" ABD, basını zapt-u rapt altına alacak icraatın altına imza atmaktan kaçınmıyor. Zira katliamcılığının gizli kalmaması durumunda zaten dünya halklarının tanıdığı çirkin yüzünün daha net olarak ortaya çıkacağını en iyi bilen ABD emperyalizmidir.

Bush savaş lobisini dolarla maaşa bağladı

Washington, Irak'a saldırı için gerekli desteği bulamayınca, savaş çığırtkanlığı yapması için bölge medyasına 200 milyon dolar ayırdı. "Medyayı fonlama" projesinin merkezinin Türkiye olduğu belirtiliyor.

Irak'a karşı düzenleneceği askeri operasyon için dünya kamuoyunun desteğini alamayan Washington yönetimi, çareyi Ortadoğu bölgesindeki ülkelerde "savaş yanlısı yayın yapacak" medyaya "dolar desteği" vermekte buldu. Başkan George W. Bush'un, yönetimdeki Şahinler grubunun önerisiyle "muhtemel operasyonda önemli rol oynayacak ülkelerde" kamuoyu desteği oluşturmak için yüklü miktarda

fon ayrılması talimatını verdiği belirtildi. Bu fonla "savaş yanlısı" yayın yapması istenen medyanın destekleneceği ve başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu ülkelerindeki kamuoyunun Irak operasyonuna psikolojik olarak hazırlanmaya çalışılacağı kaydedildi.

Uzmanlar fonlama operasyonunu, psikolojik savaş konusunda uzman olan ABD'nin Körfez Savaşı'nda CNN ile yaptığı "savaşı meşrulaştırma" kampanyasını bu kez bölgedeki ülkelerin ulusal medyasının da desteğini alarak gerçekleştirmeye çalışacağı şeklinde yorumladılar.

(...)

(Yeni Şafak, 14 Ocak)

Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu...

Orta oyunu devam ediyor

Hatırlanacağı gibi teslimiyetçi Kürt hareketi ve liberal reformistler 3 Kasım seçimlerinden önce Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu'nu oluşturmuşlar, seçimlere bu blok üzerinden girmişlerdi.

Seçim sonuçları ise biliniyor; Blok seçimlerden ağır bir yenilgiyle çıktı. Bu yenilginin açık yürekli bir muhasebesini yapmaktan kaçınan blok bileşenlerinin o günden bu yana fazla sesleri çıkmıyordu. Hatta Türkiye sol hareketi açısından "tarihsel bir adım" olarak nitelenen Blok'un varlığını koruyup korumayacağı bile belirsizdi.

Geçen hafta *Evrensel* gazetesinde yayınlanan bir haber bu konudaki belirsizliğe nihayet bir açıklık getirmiş bulunuyor.

Yaptıkları ortak bir toplantıda Blok'un devam edeceğini açıklayan DEHAP, HADEP, EMEP ve SDP yöneticilerinin açıklamasında ayrıca şunlar vurgulanıyor: "*Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu Türkiye'nin gerçek muhalefeti olacağını ilan etti. Blok, savaş karşıtlığından, cezaevlerindeki ölüm ve tecrite, genel siyasi af talebinden Öcalan'a uygulanan tecride kadar halkın gerçek demokrasi taleplerine sahip çıktığını açıkladı.*" (*Evrensel*, 11 Ocak 2003)

Seçim öncesinde söylediklerinin hemen hemen tekrarı niteliğindeki bütün bu iddialı laflar kazındığında altından şu gerçek çıkıyor. Yaşadıkları seçim yenilgisinden hemen hiçbir şey öğrenemeyen blok bileşenleri eski yollarına birlikte devam edecekler. Teslimiyetçiliği ve emperyalizmden medet ummayı politik bir çizgi haline getirenlerle devrimci kimliğini yitirmiş liberaller beraberce nereye gidebilirlerse, onlar da oraya birlikte gidecekler.

"Gerçek demokrasi talepleri"ne sahip çıkmak kime kaldı?

Bloğun basın toplantısında "halkın gerçek demokrasi talepleri" de sayılıyor ve bunlar için kararlılıkla mücadele edileceği özellikle vurgulanıyor. Örneğin blok savaşa karşı çıkacakmış.

Blok seçimlerden önce yayınladığı bildiri de savaşa karşı olduğunu açıklamıştı, bu açıdan bir yenilik yok. Fakat o zaman olduğu gibi şimdi de yaptığı şey, bu savaşın nasıl bir savaş olduğu konusunu ısrarla muğlak bırakması. Bu savaş emperyalist bir savaştır. Bu savaş ABD emperyalizminin saldırganlığı sonucu gündeme gelmiş bir savaştır. Ve emperyalist sistem sürekli olarak gerici, sömürgeci savaflara yol açan bir yapıya sahiptir. O nedenle savaşa karşı olmak aynı zamanda emperyalizme karşı olmayı gerektirir. İşçi ve emekçilerin çıkarlarına, "gerçek demokratik taleplerine" sahip çıkmanın en temel ölçütlerinden biri emperyalizme karşı cepheden bir duruş sergileyebilmektir. Oysa ki blok yöneticileri emperyalizm ve emperyalist savaş laflarını ağızlarına bile almaktan çekinmektedir. Dahası bloğun en büyük ortağı olan Kürt teslimiyetçileri ABD emperyalizminin Irak'a müdahalesine bir takım ilerici roller yüklemek konusunda fazlasıyla hevesli olduklarını açıklama ve konuşmalarında göstermişlerdir. Peki o zaman bu Blok savaşa karşı neyi savunacaktır? Açık ki somut hiçbir politika

ortaya koyamayacak, sadece filizlenen savaş karşıtı kitle hareketinden oportünistçe faydalanmaya çalışacaktır.

Bir başka örnek hücre-tecrit uygulamasıdır. Hücre, tecrit, vahşi katliamlar yıllardır bu ülkenin gündemindedir. Zindanlarda yılları bulan bir hücre karşıtı direniş ve ödenen onca bedel vardır. Ne teslimiyetçi Kürt hareketi, ne de liberal reformistler şimdiye kadar hücre-tecrit politikasına ve zindanlarda yaşanan katliamlara karşı kayda değer bir çaba içerisine girmemişlerdir. Ulucanlar'da katliam sürerken PKK tutsaklarının temsilcisinin katliamcı subaylara söylediği "biz yokuz komutanım" lafı adeta Kürt teslimiyetçilerinin resmi politikası olmuştur. Liberal reformistler bırakın destek olmayı, hücre karşıtı mücadeleye çamur atmak için ellerine geçen hiçbir fırsatı kaçırmamışlardır. "Ölüm Orucu"na başlarken, direnişe geçerken bize mi sordunuz? Bizi cepte keklik mi sandınız?" diyebilmişlerdir. Bir tek o

dönem ÖDP içinde yer alan SDP kadroları bu konuda üzerlerine düşeni bir parça yapmaya çalışmışlardır.

Dolayısıyla şu sıralar, seçim yenilgisini perdelemek ve Kürt halkını oyalamak için "Abdullah Öcalan'a özgürlük" kampanyalarının öne çıkarıldığı bir dönemde ve yakın geçmişe dair en ufak bir özeleştirinin yapılmadığı yerde, Blok'un hücre ve tecrite karşı beylik laflar etmesinin hiçbir samimi karşılığı bulunmuyor. Blok yöneticileri "hücre ve tecrite karşı mücadele edeceğiz" dedikleri yerde samimiyetsizliğin de ötesinde yalancı durumuna düşmektedirler.

Blok niye devam ediyor?

Aslında Blok'un devam ettirilmesi bizzat parti yöneticileri için başlı başına bir sıkıntı kaynağıdır. Çünkü blok kurulurken ona olur olmaz misyonlar

yüklemişler; tabanlarına karşı inandırıcı ve iş yapıyor görünmenin yolunu yüksekte atmakta bulmuşlardı. Ve tabanlarını "sol hareket açısından tarihsel bir adım atıldığı", bu adımın "demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde bir dönüm noktası olduğu" şişirmeleriyle oyalayabilmişlerdi. Şimdi seçim yenilgisinin gerçek nedenlerini aynı tabana izah edemedikleri ölçüde daha da yüksek perdeden konuşmaktan başka bir çareleri kalmıyor. Yaptıkları bir yerde budur. Oyalama ve aldatma politikası devam ettirilmektedir.

Teslimiyetçilik ve reformizm devrimci hareketin güçsüzlüğü, sınıf ve kitle hareketinin cılızlığı koşullarında ikiyüzlü politikalarla durumu idare etmenin yolunu bulabilmektedir. Fakat bu durum geçicidir. Militan bir sınıf ve kitle hareketinin boy verdiği, devrimci politikaların güç kazandığı koşullarda teslimiyetçilik ve reformizmin yaşam alanları da kurumaya mahkumdur.

Mamak'ta emperyalist savaş konulu panel...

"Irak'ta savaşa hayır! Bu savaş kimin savaşı?"

Bölgemizde bir süredir platform oluşturmaya dönük faaliyet yürüten birçok kurum ve siyasi parti emperyalist savaş karşıtı bir panel ile çalışmalarına başladı. Yaklaşık üç hafta düzenli toplantılar yapılarak, gerek platformun genişletilmesi, gerekse sınırları ve içeriği üzerinden adımlar atıldı. Mamak İşçi Kültür Evi, Tohum Kültür Merkezi, İdil Can Kültür Merkezi, Mamak Halkevi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Mamak Genel-İş, EMEP, HADEP, SDP, SHP Mamak ilçe örgütlerinden oluşan Demokratik Mamak Platformu'nun temel gündemi emperyalist savaş olarak belirlendi.

Platform önüne ilk olarak bir panel etkinliği koydu. Bölgede emperyalist savaşa karşı hareketlilik yaratma amacıyla atılan bu ilk adımla Demokratik Mamak Platformu kitlelere duyuruldu. Mamak'ta birçok mahallede kapı kapı dolaşarak el ilanları dağıtıldı ve onlarca afiş asıldı. Panelin ön hazırlığı yaygınlığı açısından anlamlı idi. Birçok örgütlülüğün biraraya gelmesi olumlu tepkilere neden oldu. Etkinliğe 250'nin

üzerinde bir katılım gerçekleşti.

Panelist olarak Haluk Gerger, Av. Ender Büyükçulha ve öğretim görevlisi Metin Özuğurlu katıldı. Bölgemizde estirilen savaş rüzgarının içeriği, kapsamı ve sonuçları üzerine kapsamlı bir sunum gerçekleştirildi.

Panelin sonunda sorulara geçildi ve ilk söz TAYAD'lı Ailelere verildi. Tecrit ve direniş eksenli bir konuşma yapan ailelerin ardından emperyalist savaş eksenli sorular oldukça anlamlıydı. Mekan olarak Tohum Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdiğimiz etkinlik, teknik bir takım sorunlar dışında, gerek ilgi ve katılım, gerekse yarattığı etki üzerinden başarıyla sonuçlandı.

Demokratik Mamak Platformu, önümüzdeki süreçte hem emperyalist savaş gündemi, hem de yerel bir takım gündemler üzerinden faaliyetini sürdürecektir. Öncelikli olarak emperyalist savaş eksenli bir eylem ve etkinlik programı çıkarmaya dönük çalışmalarına devam eden platform, yerelliğe müdahale etmeyi sürdüreceğini açıkladı.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Kürt işbirlikçilerinin tarihi emperyalizme uşaklığın tarihidir

Irak savaşından elde edilecek Ortadoğu petrollerinden pay kapma hevesindeki uşak takımının birbirlerine dış göstermesi anlaşılabilir. KDP'nin resmi yayın organında yer alan "Türk ordusu Kuzey Irak'a girerse bölge Türk ordusuna mezar olur" sözleri ortamı bir anda germiştir. Sömürgeci Türk devleti dışını göstermekte gecikmedi. KDP önce sözkonusu yazının resmi görüşü olmadığını belirterek durumu yumuşatmaya çalıştı, ama bu açıklama sermaye devleti ve medyası için bulunmaz bir fırsattı. Gerginliği tırmandıran Türk devletini yumuşatma görevi Barzani'ye düştü. Barzani Ankara'ya gelerek kendini affettirme çabasını sürdürdü.

Ancak sorun hiç de görüldüğü kadar yüzeysel değil. Daha köklü hesaplara dayanıyor.

KDP'nin tutumunun gerisinde, Kürt burjuva feodallerinin emperyalizmin öngördüğü role uygun davranmaları yatmaktadır. KDP, ABD emperyalizminin bu dalaşmayı kendi hesapları açısından uygun gördüğünün farkında. Türkiye halklarının %86'sının savaşa karşı olduğu koşullarda, Musul-Kerkük petroleri veya "güvenlik" fobisi üzerinden Türk devletini ABD'nin savaş arabasına bağlamının toplumsal meşruiyet zeminini güçlendirmek çok daha kolay olacak.

Çağımızda ulusal sorun

KDP ve YNK'nın Türk devletinin PKK'nın ulusal devrimci savaşına karşı yürüttüğü kirli savaşı var güçleriyle destekledikleri biliniyor. Zira PKK başlangıçta emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı bayrak açmış ulusal devrimci bir hareketti. Ve emperyalizm ile sömürgeci devlete verdiği zarardan daha fazlasını Kürt halkının bilinçlenmesine yol açarak Kürt burjuva-feodal dükalıklarına veriyordu.

Kürt burjuva-feodal önderlikler için öncelikli olan kendi aşiretsel gerici sınıf çıkarlarıdır. Devrimci temelde gelişen ulusal hareketin boğulması çabası burjuva-feodal işbirlikçi konumlarıyla ilgilidir. Bu nedenledir ki, Türk devletinin PKK'ye yönelik operasyonlarına, fiilen katılma da dahil, her türlü desteği vermektan kaçınmadılar. PKK'nin ehlileşmesini kendi geleceklerini güvenceye alma çerçevesinde hep önemsediler. PKK'deki teslimiyetçi eğilimi güçlendirme çerçevesindeki tüm girişimlerde Talabani yerini aldı. Ateşkes çağrısını Abdullah Öcalan Celal Talabani'yi yanına alarak yaptı. Talabani'nin bu tutumu PKK'yi emperyalist sistemin içine tümüyle çekme, PKK'de devrimci olan ne varsa onu yoketme hedefiyle ilintiliydi.

Güney Kürdistan'da yaşananlar emperyalizm çağında ulusal sorunun nasıl karmaşık bir karakter kazandığının göstergesidir. Emperyalizm üzerinde ulusal sorunu yeni temeller yeniden yeniden üretmektedir. Kürt ulusal sorunu sadece bir ülkeyi ya da bölgeyi ilgilendiren bir sorun olmaktan çıkmış, uluslararası bir soruna dönüşmüştür. Devrimci temelde gelişen her ulusal hareket, karşısında bir blok

olarak emperyalizmi ve sömürgeci devletleri bulmaktadır. Sözkonusu olan emperyalizm, özelde ABD emperyalizmi için yaşamsal stratejik bir bölge olan Ortadoğu olunca, sorun daha da karmaşıklaşmaktadır.

Bölgedeki mezhepsel, ulusal ve aşiretsel farklılıkların emperyalistler tarafından kışkırtıldığı bilinen bir gerçektir. Böylesi kuvvetli bir emperyalist cereyan ve gerici dalga karşısında ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci bir tarzda sürdürülmesi sağlam bir ideolojik-politik kimlik gerektiriyor. Bu nedenledir ki, gerici cereyan devrimci çizgide ısrarlı davranamayan PKK'yi de önüne katmış, önderliğinin şahsında utanç verici teslimiyete yöneltmiştir.

Bugün Güney Kürdistan'daki KDP-YNK ortaklığına dayalı kukla oluşum, ulusal çerçevede iğreti bir çözüm bile değildir. Ulusal bütünleşme bir yana, Kürt halkı iki burjuva-feodal ağanın uzun yıllardır süren rekabetinden ötürü de büyük acılar çekmektedir. Bu kukla oluşum, ABD emperyalizmi ve sömürgeci devletle yapılan utanç verici işbirliği sayesinde varlığını devam ettirebilmektedir. Bu işbirlikçi tutum binlerce Kürt'ün katledildiği operasyonlara fiili katılım noktasına kadar vardırılmıştır

Türk devleti bir kez daha umduğunu bulamayacak

Türk devleti ABD emperyalizmi ve bölgenin en saldırgan devleti olan İsrail'le kirli bir ittifak

kurmuştur. Bu, yayılmacı emelleri olan saldırgan bir ittifaktır. ABD ve İsrail, Türk burjuvazisinin Musul ve Kerkük'e ilişkin tarihi emellerinin ve hevesinin farkındalar. ABD emperyalizmi aslan payının kendisine kaldığı koşullarda küçük bir bölümünün Türk devletine kalmasından ötürü bir rahatsızlık duymayacağını hissettiriyor. Bu nedenledir ki Dışişleri Bakanı, Türkiye'nin Irak petrolerindeki haklarının verilmesi gerektiğini dile getiriyor, Kurtuluş Savaşı sonrası sürece atıfta bulunuyor.

Sermaye devleti yayılmacı hedeflerine ulaşmak temelinde Türkmen kozuna sarılmaktadır. Uzun bir süredir Irak Kürdistanı'ndaki Türkmenlerin hamiliğini sürdürmektedir. İkide bir Türkmen temsilciler Türkiye'ye çağrılmakta, gelişmeler hakkında görüşülmekte, nasıl davranmaları gerektiği konusunda akıl verilmektedir. Ne var ki sömürgeci sermaye devletinin Güney Kürdistan'a ilişkin hesapları bir kez daha boşa çıkacaktır. Bölgede kalıcı olabilmesi sandığı kadar kolay değildir. Güney Kürdistan çevresiyle birlikte bir dizi çelişki ve çıkar çatışmasını bünyesinde barındıran stratejik önemi olan bir bölgedir. Bölgede başta KDP ve YNK olmak üzere pek çok yerel güç bulunmaktadır. Bu güçlerin her biri farklı çıkarlar peşinde koşmaktadır. Her birinin birbiriyle her an çatışmaya

dönüşebilecek çıkarlara dayalı hesapları bulunmaktadır.

Barzani ve Talabani Türk devletinin kopardığı fırtınanın taşıdığı anlamı gayet iyi biliyor. Bundan dolayı pay kapma savaşının yarattığı gerginlik Barzani'nin resmi gazetesi aracılığıyla Türk devletine tehdite kadar işi vardırabilmiştir.

Gerçek ve kalıcı çözüm

Kürt sorunu gerçek ve kalıcı çözümünü ancak bölgesel düzeyde ve toplumsal devrime bağlanmış bir mücadele içinde bulabilir. Böyle bir mücadele ise alt sınıfların sadece ulusal talep ve özlemleriyle değil, onların sınıfsal çıkarlarına yanıt verebildiği ölçüde ilerleyip derinleşerek gelişebilir. Emperyalist merkezlerden çözüm dilenen KDP ve YNK'nin bölgesel piyon statüsü de, her politik açılımı emperyalizm ve sömürgeci Türk devletine yamanmak çerçevesine oturtan Abdullah Öcalan'ın pratiğini sahiplenen KADEK'in durumu da yeterince öğreticidir.

İsyan geleneği güçlü olan Kürt halkının yanı sıra mazlum Irak halkının, Ortadoğu halklarının yanısıra Kürt halkının diğer görevi ise, ulusal hak ve özgürlüklerden yoksunluğun sorumlusu ABD emperyalizmine uşaklıkta sınır tanımayan işbirlikçi önderliklerin aşılmasıdır. Kürt halkı bu yeteneğe ve birikime sahiptir.

H. Ş. Can

Özelleştirme saldırısında yeni dönem

AKP hükümeti sermayeye hizmetin gereklerini yerine getirmeye devam ediyor. Bu çerçevede hazırlanan yeni bir özelleştirme planı geçtiğimiz günlerde hükümet tarafından açıklandı. Bu plan bir süredir hız kesen özelleştirme saldırısının önümüzdeki dönemde epeyce yoğunlaşacağını gösteriyor.

Hükümet adına özelleştirme programını açıklayan Başbakan Yardımcısı Abdullatif Şener, "1984'te başlayan özelleştirme sürecinde en büyük zaaf siyasi kararlılık ve iradenin yeterince güçlü olmamasıdır. Bu süreç bizimle tamamlanacaktır" diyerek, özelleştirme saldırısında ne denli kararlı olduklarının altını çizdi. 17 yılda değişik hükümetlerce toplam 8 milyar dolarlık özelleştirme yapılabildiğini belirten Şener, 17 yılda yapılanın en az yarısı kadar özelleştirmeyi sadece 2003 yılı içinde gerçekleştireceklerini iddia etti.

Açıklanan program bir hayli kapsamlı. Özelleştirilmeleri daha önceden de gündemde olan TELEKOM'dan Şeker Fabrikaları'na, PETKİM'den TEKEL'e ve enerji üretim-dağıtım tesislerine kadar irili ufaklı birçok kamu işletmesi özelleştirme saldırısının kapsamı içinde bulunuyor. Bu fabrika ve işletmelerde toplam 64 bin işçi çalışıyor. AKP hükümetinin bütün bunlara ek olarak Milli Piyango, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası, İstanbul Altın Borsası, otoyollar ve boğaz köprüleri gibi bir dizi kurum ve kuruluşu da listeye dahil ettiği görülüyor.

Özelleştirme saldırısı Ecevit hükümeti döneminde de zaman zaman hızlanmış, bir dizi önemli KİT özelleştirilmişti. Ancak gerek hükümet ortaklarının anlaşmazlıkları, gerekse gösterilen direnç kimi işletmelerdeki özelleştirmelerin aksamasına

Özelleştirme programı

Ocak 2003: TDİ Çeşme, Dikili, Trabzon, Kuşadası limanları; SEKA Afyon, Kastamonu işletmeleri, İGSAŞ (İstanbul Gübre Sanayi; Petkim; Gerkonsan; Taksan; TZDK Adapazarı İşletmesi.

Şubat 2003: SEKA Akdeniz, Aksu, Balıkesir, Çaycuma işletmeleri;

Mart 2003: Eti Gümüş ve Eti Elektrometalürji.

Nisan 2003: Sümer Holding Diyarbakır, Malatya, Adıyaman işletmeleri ile Sümer Holding Çanakkale ve Van Deri, Tercan işletmeleri; Sarıkamış ve Adana Çırcır Fabrikaları; Akdeniz İşletmeleri;

Mayıs 2003: Tüpraş, Gemlik Gübre, Samsun Gübre, Kütahya Gübre Sanayi; Tümosan Türk Motor San. Tekel Sigara ve Tekel Alkollü İçkiler.

Temmuz 2003: SEKA Taşucu Limanı, KBİ-Eti Bakır;

Ağustos 2003: SEKA İzmit İşletmeleri, Sümer Holding Merinos, Bakırköy, Beykoz, Antalya, Bergama ve Manisa işletmeleri, Ataköy Otelcilik ve Marina.

Eylül 2003: Türk Hava Yolları

Kapatılacak kuruluşlar: Turban, Tümosan ve TZDAŞ 2003 yılı içinde tasfiyesiz infisah edilirken, TDCİ bu yılın sonunda tümüyle tasfiye edilecek. EBK, Erdemir, DİV-HAR, Eti Krom, Bursagaz ve Esgaz ise gelişmelere göre değerlendirilerek özelleştirme kapsamına alınacak.

Özelleştirme kapsamına yeni alınan kuruluşlar: Türkiye Şeker Fabrikaları, İMKB, İstanbul Altın Borsası, Milli Piyango, Otoyollar ve boğaz köprüleri; T. Halk Bankası; Enerji Üretim ve Dağıtım Tesisleri hızla özelleştirme programına alınarak özelleştirilecek.

(Evrensel, 14 Ocak 2003)

yolaçmıştı. Son dönemlerde ise başka gündem maddeleri özelleştirme saldırısını gölgede bırakmıştı.

Şimdi AKP hükümeti bu alanda da önceki hükümetin yarım bıraktığı işi tamamlamaya adaydır. Sadakatini ispatlama ihtiyacı içinde olan AKP'nin bu konuda hızlı adımlar atmaya yöneleceği açıktır. Üstelik iktidardaki tek parti olması AKP'nin işini kolaylaştıracaktır.

Kısacası sermaye özelleştirme saldırısında yeni bir hamle başlatmıştır. Üstelik sermaye bu konuda geçmiş dönemlere göre hayli avantajlı durumdadır. Sınıf hareketinin iyiden iyiye zayıflamış bulunması, özelleştirmede pürüzler yaratan hukuki engellerin bugüne kadar büyük ölçüde temizlenmiş olması, emperyalist savaş gündeminin öne çıkması gibi bir dizi etken sermayenin işini bir hayli kolaylaştırmaktadır.

Sınıf hareketi bu durumda ister istemez yeniden özelleştirme saldırısını gündemine alacaktır. Bu konuda geçmişin deneyimlerinden de faydalanarak bir

durum değerlendirmesi yapmak ve mücadele programı çıkarmak kısa vadede yerine getirilmesi gerekli bir görevdir.

Dediğimiz gibi sınıf hareketinin son yıllarda iyice zayıflaması sermayenin işini kolaylaştıran bir etkidir. Fakat şu da gözardı edilmemelidir. Emperyalist saldırı ve savaş tehdidi toplumun geniş yığınlarında ve bu arada sınıf içerisinde belli bir anti emperyalist duyarlılık yaratmaktadır.

Eğer emperyalist saldırganlık, özelleştirme saldırısı ve esnek çalışma yasası arasındaki bağ güçlü bir şekilde vurgulanabilir, yığınlarda bugün boy veren savaş karşıtı duyarlılık emperyalizme karşı mücadele kanalına akıtılabilirse, durumun tersine dönmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Emperyalist saldırganlık ve sömürü politikalarına karşı militan bir kitle hareketinin geliştirilmesi, savaş kadar özelleştirme saldırısının ve IMF programlarının da akıbetini belirleyecektir.

İşçi ve emekçilerle emperyalist savaş üzerine konuştuk...

“Yerelliklerde savaş karşıtı komiteler oluşturulmalıdır!”

- *Emperyalist savaş hakkında ne düşünüyorsunuz?*

Eğitim emekçisi: Bu savaş emperyalizmin dünya halklarını teslim almaya yönelik savaş basamaklarından birisi. 11 Eylül bahane edilerek Ortadoğu'nun petrolüne tam hakim olma ABD emperyalizminin hedefidir.

Tekstil işçisi (işyeri temsilcisi): Herşeyden önce bu savaşa karşı olduğumu belirtmek isterim. Haksız ve kirli bir savaştır bu. Sonuçta bu savaşta ölecek ve mağdur olan emekçi ve ezilen yığınlar olacaktır. Hem de hiçbir çıkarları söz konusu olmayacak. Emperyalist ve kapitalist sermaye gruplarının çıkarları üzerinden milyonlarca işçi ve emekçinin katledilmesi söz konusu.

Belediye işçisi (işyeri temsilcisi): ABD oradaki petrol yataklarını denetim altına almak için Irak'a saldırıyor. Bu nedenle bu kirli ve haksız bir savaştır. Beraberinde Ortadoğu'ya hakim olmaya ve oradaki egemenliğini güçlendirmeye yönelik bir adımdır bu. Savaş açlık, ölüm ve katliam demektir. Hele söz konusu olan kirli bir savaş ise.

- *Emperyalist savaşa karşı mücadele nasıl olmalıdır?*

Eğitim emekçisi: Topyekün bir karşı duruş olmalıdır. Askere gitmemekten tutun, alınan bütün kararlar kabul edilmemelidir. Uluslararası işçi sınıfı dayanışmasına ihtiyaç vardır. Enternasyonal dayanışmayı yükseltmeliyiz. Türkiye işçi sınıfı ve komşu ülke halklarıyla beraber yapılacak olan kitlesel gösteriler ve genel grev ile ancak bu saldırı püskürtülebilir.

Tekstil işçisi: Savaş karşıtı platformlar oluşturulmalı ve bu yaygın bir kitle çalışmasına yönlendirilmeli. Özellikle bu noktada demokratik kitle örgütleri ve sendikalara büyük sorumluluk düşüyor. Şu anda yerellikte ve Türkiye'deki mücadeleyi yeterli görmüyorum. Oysa dönüp baktığımızda Türkiye'de de yaşayan halkların %80'i, dünyada yaşayan halkların %70'i bu savaşa karşıdır. Bu durum düzen medyasının tutumuna rağmen böyledir. Geriye savaş karşıtı platformların kitlelere ulaşması ve alanlara çekmesi vb. sorunlar kalıyor.

Belediye işçisi işyeri temsilcisi: Dünyada ve

Türkiye'de gelişen muhalefeti yetersiz buluyorum. Bu doğrultuda sendika genel merkezlerini sıkıştırmak ve ortak eylemlilikler yapmak, hatta savaşı durdurmak için genel grev ilan etmek gerekmektedir. Son aşamadır bu söylediğim. Öncesinde imza kampanyalarından tutun da paneller kadar bir dizi eylem ve etkinlik yapılmalıdır. Yerelliklerde savaş karşıtı komiteler oluşturulmalıdır.

- *Emek Platformu'nun almış olduğu eylem kararları hakkında neler düşünüyorsunuz?*

Eğitim emekçisi: Boş kararlar. Düşünülecek bir şey yok. Hak almaya, tepki göstermeye yönelik bir eylem programı değil. Taban potansiyelini düşürmeye yönelik alelacele çıkarılmış bir eylem planı. Yarım saatlik iş bırakma gibi bir dizi hava boşaltma eylemleri. Aslında hedef sokak olmalıdır. Mücadeleyi, sokağa taşınan ve sokakta beslenen bir süreç olarak görmemiz gerekir.

- *Türkiye'nin savaştaki tutumu ne olmalıdır? Savaş sırasında biz işçi ve emekçileri ne gibi sorunlar bekliyor?*

Eğitim emekçisi: Türkiye taraf olmalı. Bu taraf, savaşı yaratanların değil savaşta yokedilmek istenenlerin tarafı olmalı... Çünkü yokedilmek istenen işçi ve emekçi halktır. Savaş ile birlikte hakların gaspı ve daha fazla işsizlik boy gösterecektir. Ülkemizde ve çevremizdeki ülkelerde yaşamın daha da daraldığı günler bizleri bekliyor.

- *Savaşın gündeme geldiğinden bugüne kadar olan süreçte Türk devletinin aldığı tutumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Tekstil işçisi: Türkiye'de yaşayan her onurlu bir emekçi gibi ben de Türkiye'nin ABD yanlısı tutumunu kınıyorum. Gerçi hükümetten de başka bir şey bekleyemedik.

Belediye işçisi: Türkiye bu savaşta çıkar peşindedir. Sonuçta somut olarak bir karşılık bulsa bile, bu çıkarın kimin değirmenine su taşıyacağı ortada. Emperyalistlere uşaklık etmek için, binlerce insan açlık ve sefaletle yüzyüze bırakılacak, kardeş Irak halkına karşı cepheye sürülecektir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Ciddiyetsizliğin son perdesi/4

Kuyrukçu sürüklenişi

MLKP bugün sürüklendiği yere özgün bir biçimde Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenerek geldiğine göre, onun Kürt sorunuyla bağlantılı programatik formülasyonlarına biraz daha yakından bakmakta yarar var. Son kongresindeki program değişiklikleri de daha çok ulusal sorunla bağlantılı olduğuna göre bunu yapmak özellikle gereklidir.

Küçük-burjuva demokratizmi ve proleter enternasyonalizmi

MLKP 3. Kongresi, “program değişiklikleri” adı altında dört ayrı maddede, bazı ifade değişiklikleri ya da eklemeler yapma yoluna gitmiş bulunuyor. Kamuoyuna gerekçelendirme ihtiyacı duyulmaksızın açıklanan bu değişikliklerin ilk ikisi Kürt sorunu kapsamındadır. Birinde geleceğin “İşçi-emekçi sovyet cumhuriyetler birliği”nde “ayrılma hakkı”nın korunacağı, ötekinde “Kürt ulusunun birleşme hakkı”nın tanınacağı ve savunulacağı, değişiklik yapılan maddelere ilave edilmiş durumda. Gerekçelerini bir yana bırakarak bu değişiklikleri ezilen bir ulusun temel ulusal hakları karşısında gösterilen demokratik hassasiyetin bir göstergesi sayalım şimdilik.

Konuya ilişkin değişiklikler bundan ibaret kalsa da, ulusal hareketin düzenle bütünleşme yolunu tuttuğu bir dönemin ardından toplanan bir kongreyle yüzyüze bulunduğumuza göre, Kürt sorunuyla bağlantılı konuların ve dolayısıyla program maddelerinin bu çerçevede bir bütün olarak gözden geçirildiğini varsayabiliriz. Böyle bir varsayım ise karşımıza önemli bir soru çıkarıyor. Adında “marksist-leninist” tanımlaması taşıyan ve işçi sınıfının bağımsız öncü partisi olduğunu iddia eden bir parti olarak o, ezilen ulusun hakları konusunda gösterdiği hassasiyeti, tam da bu aynı konu (ulusal sorunun programatik formülasyonu) üzerinden, proletaryanın dünya görüşü ve temel sınıf çıkarları açısından da gösterebilmiş midir acaba?

Bu soru boşuna değildir. Yirmi yıla yaklaşan bir mücadelenin zengin deneyimleri ve dersleri ile kendi kuyrukçu pratiğinin vehameti, MLKP kongresinde herhalde en başta ve özellikle bu açıdan bir hassasiyete yolaçmış olmalıydı. Kürt sorunuyla bağlantılı program maddeleri bu açıdan da özenle gözden geçirilebilmeli, yılları bulan pratik sinamanın ışığında, sorunun konuluğu ve tanımlanmasında kusurlu bir şeyler olup olmadığına dikkatle bakılabilmeliydi. Ezilen ulusun temel haklarını formüle etmek ve savunmak konusunda MLKP'nin esasa ilişkin bir kusuru yoktu. Tersine, onun için asıl sorun, bu konuda sınıf körlüğüne yolaçacak denli aşırı bir demokratizmle hareket etmesi; ulusal haklar konusunda hassasiyet adına bağımsız devrimci sınıf tutumunu tümünden bir yana bırakarak, ezilen ulusun küçük-burjuva milliyetçiliği ile ayırım çizgilerini hepten silikleştirmesiydi. Onun yapmadığı ve küçük-burjuva demokratik kimliğin sınırlılıkları içinde hala da yapmadığı, ulusal sorunda marksist-leninist dünya görüşüne uygun davranmaktı. Yani, demokratik sorunları ve bunun bir parçası olarak da ezilen ulusun demokratik haklarını sosyalizm perspektifi içinde ele alamamak, demokratik sorunlara sosyalizm perspektifiyle bakamamak, demokratik görevleri sosyalist görevlere tabi kılamamaktı.

Demokratik sorunlar üzerinden gösterilen hassasiyetin hiç değilse aynı ölçüde sosyalizm perspektifi üzerinden gösterilemediği bir durumda ise,

ezilen ulusun hakları konusundaki hassasiyetin belirtileri gibi görünen adımlar, gerçekte kuyrukçu çizgide derinleşmenin ve ezilen ulus milliyetçiliği önünde körlemesine boyun eğmenin yeni yansımaları olarak çıkar karşımıza. Nitekim “Kürt ulusunun birleşme hakkı tanınacak ve savunulacaktır” formülasyonu gösterilen aşırı gayretçilik daha çok bunu akla getirmektedir.

Nedenleri ayrıca tartışılabilir, fakat küçük-burjuva demokratizminin şu veya bu nedenle Kürt sorunu karşısında gösterdiği hassasiyet kendi başına yanıltıcı olmamalıdır. Bunun işçi sınıfının tutarlı demokratizmi ile, her durumda sosyalist bakışı ve çıkarları başa koyan proleter enternasyonalizmi ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Bunlar temelden farklı şeylerdir ve bu fark temelden farklı iki ayrı dünya görüşüne ve sınıf tutumuna denk düşer.

Devrim stratejisi ve “Kürt ulusu”

MLKP programının ulusal sorunla bağlantılı maddelerine geçiyoruz. Marksist ve devrimci olmak iddiası taşıyan her programda genel bir kalıp olarak yer verilen “*Devrimci proletarya reformları devrime tabi kılar; demokratik görevleri sosyalist perspektifle ele alır*” türünden formülasyonları (MLKP Programı, Madde: 31) bir yana bırakıyoruz. MLKP'nin bütün bir pratiğinin bu formülasyonun onun izlediği çizgi bakımından hiçbir ilkesel ve pratik değer taşımadığını açıkça gösterdiği bir durumda, bu özellikle gereklidir. Bizzat MLKP örneğinin tanıklık ettiği gibi, böyle bir formülasyonu programında yer vermiş olmak, kendi başına bir şey ifade etmez; bu, bunu yapan parti için henüz bir kavrayıştan çok buna ilişkin bir temenniye anlatır yalnızca. Önemli olan bu ilkesel tutumun gerçek kavrayışı yansıtan programatik ifadelerle ne ölçüde yansıdığı ve elbette belirleyici bir gösterge olarak, her türlü sinamanın gerçek alanı olan pratikte ne denli uygulandığıdır.

Pratikte yaşanan kuyrukçu faciayı, dolayısıyla bu formülün MLKP'nin izlediği politik çizgi bakımından bir anlam taşımadığını artık biliyoruz. MLKP, “demokratik görevleri sosyalist perspektifle ele almak”, demokratik istemleri her durumda proletarya devriminin ve sosyalizmin genel çıkarlarına tabi kılmak bir yana, konumuz oluşturan ulusal sorunda açıkça görüldüğü gibi, gerçek hayatta tam tersini yapmış; sosyalist görevleri tümünden bir yana bırakarak, ulusal hakları ve buna dayalı bir ulusal demokratik çizgiyi esas almış, bunu kendi içinde mutlaklaştırmıştır. PKK kuyrukçuluğunun, ezilen ulus milliyetçiliği karşısında körlemesine boyun eğişin gerisinde tam da bu kavrayış ve pratik tutum vardır. Nitekim gerçek hayatta hiçbir hükmü kalmayan ilkesel soyut temenniden ulusal soruna ilişkin somut programatik formülasyonlara geçtiğimizde, bunun hiç de bir rastlantı olmadığını; ulusal soruna liberal yaklaşımda ifadesini bulan kavrayış, tutum ve pratiğin bizzat programda da yansımalarını bulduğunu görüyoruz.

MLKP Programının “*Devrimin ilk adımı*” başlıklı III. Bölümü, “anti-emperyalist demokratik devrim”in, buna dayalı devrim stratejisinin gerekçelendirilmesine ayrılmış bulunmaktadır. Bu bölümde yer alan 28. madde, “*İşçi sınıfı, diğer emekçiler ve Kürt ulusuyla gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler arasındaki çelişmelerin son derece keskin olduğu...*” tanımlaması ile başlıyor.

Burada, devrimin ve karşı-devrimin temel

toplumsal güçleri, stratejik bir karşıtlık içinde sınıflandırılmış ve tanımlanmış bulunuyor. Güncel sorunlar üzerine bir gazete makalesiyle değil de temel önemde bir program metniyle yüzyüze olduğumuza göre, buradaki “çelişmelerin keskinliği” ifadesini de, nesnel karakteriyle uzlaşmaz nitelikte çelişmeler olarak anlamak durumundayız. İlgili program maddesinin toplamında, devrimin sosyo-ekonomik ve sosyo-politik temellerini ve dinamiklerini tanımlamak sözkonusu olduğuna göre, bu nokta zaten yeterince açık olmalıdır. Bu böyleyse eğer, bu durumda karşımıza, teorik anlamı ve pratik sonuçları bakımından son derece önemli ve birbiriyle bağlantılı iki soru birden çıkmaktadır.

Bir; devrim ile karşı-devrim cephesini sınıfsal açıdan tanımlayan bir programatik ifade, işçi sınıfı ve diğer emekçiler ile “Kürt ulusu” aynı devrim cephesi içinde tanımlanabilir mi ve tanımlanırsa bu ne anlama gelir? Ve iki, “Kürt ulusu”yla “gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler arasındaki çelişmeler” uzlaşmaz karakterde midir? Bu iki sorunun yanıtını kısaca irdelemek, ulusal sorunun küçük-burjuva demokratizmi tarafından algılanışına olduğu kadar, bu algılamanın kuyrukçu sürüklenişteki payına da önemli açıklıklar getirecektir.

Ezilen ulus milliyetçiliğinin liberal argümanlarına destek

Ulus, objektif bir tarihsel kategoridir; ayrımsız olarak tüm sınıfları kapsar. Sınıfsal açıdan ezen ya da ezilen, sömüren ya da sömürülen konumda olsun, tüm sınıflar aynı ulus kategorisi içinde yer alırlar. Sınıfsal konum kadar sınıfsal tercihler de, örneğin sınıf çıkarları gereği ulusa ihanet etmiş olmak, nesnel bir konum ve ilişkili olan ulusal mensubiyeti değiştirmez. Bu konumdaki sınıf ya da sınıflar (örneğin geçen yüzyılın sömürge ve yarı-sömürgelerinde tipik olan egemen sınıf bloku, işbirlikçi komprador burjuvazi ve toprak ağaları ittifakı) da ulusun bir parçasıdır. Ulusa ihanet etmiş olmaları, ulusal kurtuluş hareketi karşısında emperyalizmin ve sömürgeciliğin yanında ve hizmetinde hareket etmeleri, onların ulusun bir parçası olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bu konum ve tutumuyla onlar, ulusun ihanet içindeki sınıflarıdır yalnızca.

Bütün bunlar bilimsel temellere dayalı marksist ulus teorisinin alfabesidir.

Peki bu böyleyse eğer, adına ne derse denilsin sonuçta temel bir devrim adımını tanımlayan bir devrimci parti programında, işçi sınıfı ve diğer emekçiler ile bir “ulus”, somutta bir bütün olarak “Kürt ulusu” nasıl oluyor da aynı devrim cephesinin temel sınıfsal-toplumsal güçleri olarak yan yana konabiliyor, aynı devrimci stratejik safın içinde tanımlanabiliyor? “Kürt ulusu”nun bir bütün olarak devrim safında tanımlanması ve “gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler” olarak tanımlanan karşı-devrim cephesinin karşısına konulması, nasıl bir bakış açısının ürünü olabilir? Kürt büyük burjuvazisi, toprak ağaları ve aşiret reisleri, tanımda stratejik bir devrim aşaması sözkonusu olduğuna göre, artı Kürt orta burjuvazisi, devrimci sınıflar mıdır? Bu soruları sormuş olmak bile durumun tüm saçmalığını bütün açıklığı ile gözler önüne sermeye yetiyor. Ulusal sorunda sınıf işbirliğine dayalı liberal kuyrukçu çizginin bir rastlantı olmadığını, onun parti programında bile kendine temel bir yer bulduğunu daha burada bütün açıklığı ile

in ideolojik temelleri

görmekteyiz.

Bu liberal tanımlamadan hareketle formüle ettiğimiz temel sorulardan ikincisine geçiyoruz.

Ulus nesnel bir kategori olduğuna göre, onun tüm temel ulusal haklarından yoksun bırakılması, daha somut olarak, ulusal ezilmişlik ve hak yoksunluğu, kuşkusuz sonuçta ulusun tüm sınıf ve tabakalarını kapsar. Dilinden, kültüründen, kimliğinden yoksun bırakılmak, bu yoksun bırakılmak üzerinden itilip kakılmak, baskıların, yasaklamaların ve asimilasyonun hedefi haline gelmek, ezilen ulusun tüm sınıf ve tabakalarını bir biçimde keser. Ama ilkin, bunun her sınıf üzerindeki etkisi ve her bir sınıfın bundan etkilenme biçimi; ve ikinci olarak, her bir sınıf için bu ezilmişliğin anlamı ve önemi, yanısıra her bir sınıfın buna karşı tutumu ve tepkisi, hiçbir biçimde aynı değildir ve olamaz. Ulusal ezilmişlik ve hak yoksunluğu ulusun tümü için genel bir durum olsa da, bunun etkileri ve etkime biçimleri, sınıfsal çıkar ve konumlar için anlamı ve sonuçları, verili toplumsal koşullara ve ilişkilere de sıkı sıkıya bağlı olarak, ezilen ulusun farklı sınıfları için temelden farklıdır.

Burada, ezilen ulus burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin her zaman karartmaya çalıştığı, temel önemde bir toplumsal olgu sözkonusudur. Bu olgu, ezilen ulus milliyetçiliğinin “ulusal haklar uğruna mücadele” temelinde “ulusal birlik” liberal formülünün tüm dayanaksızlığını gözler önüne sermektedir. Eğer siz ezilen ulusu bir bütün olarak kurulu düzenle çelişme içinde göstermek liberal saçmalığına düşerseniz, böylece ezilen ulus burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin ulusal liberal argümanlarına da kendi cephenizden destek vermiş olursunuz.

Ulusal bakımdan eziliyor olmak sınıfsal bakımdan eziliyor olmaktan temelden ve kategorik olarak farklıdır. Sınıf ya da sınıflar, ulusal açıdan ezilen ulusun mensubu oldukları halde, sınıfsal açıdan egemen sınıfın ve onun düzeninin ayrılmaz bir parçası olabilirler. Bunun ne anlama geldiğini uzun boylu izaha kalkışmak gereksizdir. Zira konumuzu oluşturan Kürt ulusal sorununun sınıf gerçekleri, üstelik uzun yıllar şiddetli mücadelelere konu olan ulusal uyanış üzerinden, tüm açıklığı ile gözlerimizin önünde durmaktadır.

Cumhuriyet döneminin ilk Kürt isyanlarının bastırılmasının ardından Kürt büyük burjuvazisi, büyük toprak sahipleri ve aşiret reisleri için “ulusal ihanet” artık değişmez sınıfsal tutum ve çizgi haline geldi. Son yirmi yılın olayları bunu mücadelenin tüm sıcaklığı ve seyri içinde bütün çıplaklığı ile daha somut olarak ayrıca gösterdi. “Kürt ulusu”nun bu kesimi, sınıf olarak ve elbette temel sınıfsal çıkarları gereği, ulusal harekete karşı “gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler”in yanında yer aldı. Yanında yer aldı demek bile zayıf kalıyor, zira zaten bu cephenin organik bileşeni durumundaydı. Bu nedenle kendi sınıfsal safında yer aldı demek daha doğru olur. Bu böyle olduğuna göre, kalkıp üstelik bir program maddesi olarak, “Kürt ulusu”yla “gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler arasında” uzlaşmaz karakterde çelişmelerden söz etmek işi tam bir saçmalığa vardır. MLKP programında işte bu yapılmıştır.

Kuyrukçu sürüklenmenin mantığı

Kürt büyük burjuvazisi, büyük toprak sahipleri ve aşiret reislerini bir yana bırakıp soruna bir de ulusal

ezilmişlik ve dolayısıyla haklar karşısında belli bir hassasiyete sahip olduğu olaylarla da görülen Kürt orta burjuvazisi açısından bakalım. Bunu yaptığımızda göreceğiz ki sonuç özünde yine değişmiyor. MLKP programının sözkonusu formülasyonu, liberal özünden, anlamından ve öneminden bu durumda da bir şey kaybetmiyor.

Kürt büyük burjuvazisi, büyük toprak sahipleri ve aşiret reislerini dışında bırakan, buna karşın Kürt orta burjuvazisini de içeren bir “Kürt ulusu” gerçekliği düşünelim. Bu toplumsal bileşimiyle bir “Kürt ulusu” da, ne stratejik bir devrim adımı boyunca işçi sınıfı ve diğer emekçilerle aynı devrimci saftadır; ne de “gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler”le uzlaşmaz çelişmelere sahiptir. Zira bu biçimiyle bir “Kürt ulusu” kavramının Kürt orta burjuvazisini de, binbir bağla büyük burjuvazi ve toprak sahiplerine bağlı olan bu mülk sahibi sömürücü sınıfı da içermesi, başlıbaşına bunu olanaksız kılar.

Bunun böyle olduğunu göstermek için uzun boylu çabalara da gerek yok bir yerde. Bu konuda MLKP programı ile “Birlik Kongresi Belgeleri” bile bize tanıklık edebilirler. MLKP programının bu liberal formülasyonu içeren 28. maddesini önceleyen 27. maddesi, orta burjuvaziyi “kaderini düzene bağlamış”, “varlığı tekellerin varlığına çok güçlü bir biçimde bağlı”, “devrimden derin bir korku duyan ... karışı-devrimci bir sınıf” olarak tanımlar. Bu tanıma doğal olarak Kürt orta burjuvazisi de dahildir. Şu farkla ki, “ulusal sorun nedeniyle” Kürdistan’da bu sınıfın belli kesimleri “potansiyel” olarak farklı bir siyasal eğilim gösterebilirler. Buna bağlı olarak, “Sözkonusu sınıfın ulusal mücadeleyi destekleyen kesimleriyle taktik ittifaklar olanaklıdır.” (III. bölüm/27. madde. Aynı konuda bkz. “Birlik Kongresi Belgeleri”, Varyos Yayınları, s.192).

Demek ki en iyi durumda bile Kürt orta burjuvazisinin yalnızca belli kesimleriyle ve yalnızca “taktik ittifaklar olanaklıdır”. Bu durumda bu burjuva toplumsal katmanın da herhangi bir devrimci stratejik tanım içinde devrimci açıdan yer alması kategorik olarak olanaksızdır. Bizzat MLKP programının öteki maddelerinin tanıklığı ile görüyoruz ki, Kürt orta burjuvazisi ne devrimci ve dolayısıyla ne de kurulu düzenle (“gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler”le) uzlaşmaz çelişmeleri olan bir sınıftır.

Bunu bize yeni dönem Kürt ulusal mücadelesinin yılları bulan seyri pratik olarak ayrıca göstermiş bulunmaktadır. Kürt orta burjuvazisi ‘90’lı yılların başına kadar özgürlük mücadelesinden uzak durmuş, ona karşı yer yer açık ya da örtülü biçimde düşmanca bir tutum bile alabilmiştir. Bunun gerisinde ise ulusal ezilmişliğe ilgisizlikten çok hareketin PKK önderliğinde gelişmesi vardı. O günün PKK’sinin devrimci

konum ve hedefler üzerinden abartılı biçimde algılanması, Kürt orta burjuva katmanlarını en iyi durumda hareket karşı mesafeli durmaya ve temkinli davranmaya yöneltmişti.

Fakat bir dizi gelişmenin yanı sıra giderek hareketin önderliğini daha gerçekçi bir tarzda algılamının da etkisiyle, bu tutum ‘90’lı ilk yıllardan itibaren değişmeye başladı. Ulusal hareketin salt ulusal istemlere bağlı bir çerçevede gelişmesi, sınıf mücadelesine zemin oluşturacak ve Kürt emekçilerinin Türk emekçileriyle devrimci birleşme zeminini güçlendirecek toplumsal sorunların kategorik olarak dışlanması, Kürt orta burjuvazisinin sınıfsal korkularını ve kaygılarını önemli ölçüde giderdi. Belli kesimler ulusal harekete yana bir tutum almaya başladılar, adım adım hareket içinde etkinlik sağladılar ve böylece, onun giderek daha ılımlı ve uzlaşmacı bir çizgiye geçişini kolaylaştırıp hızlandırdılar.

Ulusal hareketin toplam süreci üzerinden baktığımızda, Kürt orta burjuvazisinin, süreç boyunca

“Kürt ulusunun her düzeyde birliği” ne anlama gelir?

Kürt hareketinin yeni bir döneme girdiği, 25 günlük süre içindeki gelişmelerle bir kez daha kesinlik kazanmıştır. Bu PKK’nın iddia ettiği gibi Kürt devriminin yeni bir aşaması değil, devrimci gelişme çizgisinden bir yüz çevirmedir. Kürt burjuvazisiyle ve onlar üzerinden Batılı emperyalistlerle ilişkilerde ifadesini bulan yeni sürecin çıplak anlamı budur. Kürt özgürlük mücadelesi bugüne dek Kürt burjuvazisinin uzlaşma çizgisini reddederek ve emperyalizmi karşısına alarak gelişti. Bu Kürt alt sınıflarının konumuna ve çıkarlarına uygun düşen bir mücadele platformuydu. Hareket devrimci kimliğini, süreç devrimci anlamını burada bulmaktaydı. Emperyalizmin PKK önderliğini boğmak politikası da buradan kaynaklanmaktaydı.

Oysa PKK bugün, “Kürt ulusunun her düzeyde birliğini sağlamak” adı altında YNK, KDP ve PSK ile ilişkilerde yeni bir dönem başlatmıştır. Bu partiler şahsında kurulmaya çalışılan cephenin sınıfsal ve politik anlamı, Kürt mülk sahibi sınıflarla güç ve kader birliğidir. Bu Kürt sorununa sistem ve düzeniçi bir çözüm demektir. Bu ise sorunun Kürt burjuvazisinin sınıf konumuna ve çıkarlarına uygun bir çözümü demektir. Olayın objektif anlamı budur.

PKK’nın bugünkü gücü ve gelişmeler içindeki tartışmasız yeri, kendi başına bir güvence oluşturmaz. Güvence, devrimci perspektif ve politikadadır. Kürt mülk sahibi sınıfları ve emperyalizm ile bunlar üzerinden kurulan ilişkiler, bu perspektif ve politikalarda stratejik bir yön değişiminin ifadesidir. Türk burjuvazisiyle uzlaşma, bu çerçevede yalnızca bir sonuçtur. Dolayısıyla bu uzlaşmanın bugün gerçekleşip gerçekleşmemesi, son gelişmelerin anlamını hiç bir biçimde değiştirmez.

Son gelişmelerle birlikte yoğunluk kazanan siyasal çözüm mü askeri çözüm mü tartışması, çarpıtılmış bir ikilemin ifadesidir. Gerçek ikilem, devrimci çözüm mü reformcu (anayasal) çözüm mü şeklindedir. Bunların ikisi de “siyasal çözüm”lerdir. Fakat ilki Kürt emekçi sınıflarının çıkarlarının bir ifadesi olarak sistem dışı bir çözümü, ikincisi Kürt burjuvazisinin çıkarlarına denk düşen sistem içi bir çözümü karakterize eder. Birinci çözüm ezilen ulus emekçilerinin ezen ulus işçi sınıfı ve emekçileriyle kader birliğini, ikinci çözüm ezilen ulus emekçi sınıflarının kendi burjuvazisinin kuyruğuna takılmasını getirir. Emperyalizm ve sömürgeci burjuvaziyle uzlaşma, bu sonucunu kendiliğinden izler.

(“Ateşkes”te Yeni Süreç başlıklı yazıdan, Ekim, 15 Nisan 1993, Başyazı)

hiçbir devrimci tutum göstermediği gibi, harekete katılımın da ancak ulusal hareketin önce fiilen, giderek de “siyasal çözüm” çizgisiyle resmen, devrim hedefinden kopmasına bağlı olarak olanaklı hale geldiğini görüyoruz. Eğitilmiş, kültürlü, politik etki ve deneyim sahibi, temel sınıf çıkarları konusunda son derece bilinçli ve gerçekçi, tüm bunlar sayesinde emekçi kitleler üzerinde de önemli bir etki ve denetime de sahip bir burjuva katman olarak o, harekete katıldığı andan itibaren hızla içinde önemli bir yer tutmaya ve onu kendi sınıf çıkarları ve tercihlerine uygun bir rotaya çekmeye çalıştı. Türkiye genelinde sınıf mücadelesinin zayıflığı; Kürt hareketinin devrimci bir çizgide gelişimini güvenceye alacak biricik toplumsal kuvvet olarak devrimci bir işçi hareketinin yokluğu; PKK önderliğinin Türkiyeli emekçilerden alamadığı desteği bu burjuva katmandan, hatta Kürt burjuvazisinin daha üst katmanlarından almak üzere çok bilinçli bir yeni yönelime girmesi, tüm bunlar Kürt orta burjuvazisi için toprağı düzledi, hareket içindeki etki ve konumunu günden güne daha çok güçlendirdi.

“Siyasal çözüm” çizgisi kapsamındaki tüm ideolojik-politik açılımlar, buna uygun düşen ilişki ve kurumlaşmalar, zaman içinde hareketi tümüyle bu sınıfın perspektiflerine uygun bir konuma oturttu. Giderek PKK’yi belirler hale gelen reformist yönelim, tam da bu toplumsal konumun siyasal anlatımı oldu. Emperyalist sistem ve kurulu düzen tabanı üzerinde “anayasal çözüm”, Kürt sorununun bu sınıfsal konuma, bunun gerektirdiği sınıfsal çıkar ve tercihler uygun bir çözüm programı ve stratejisinden başka bir şey değildi. İmralı teslimiyeti, bu süreçte bir dönüm noktasını oluşturdu ve Kürt burjuvazisinin harekete artık resmen de damgasını vurduğunun kabul ve ilan edilmesi anlamına geldi.

Kürt orta burjuvazisine ilişkin bu gerçeklerin ışığında MLKP programındaki liberal formülasyona dönelim. İşçi sınıfını temsil etmek iddiasındaki bir parti programında işçi sınıfı tanımı milliyet esasına göre bölünemeyeceğine göre, bu durumda “Kürt ulusu” kapsamına giren sınıflardan geriye Kürt küçük-burjuvazisi, onun da esas gövdesini oluşturan Kürt köylülüğü kalıyor. Dolayısıyla ilgili programatik formülasyonda yer alan “Kürt ulusu” kavramı da böylece tüm anlamını yitiriyor. Fakat kavramın bu şekilde anlamını yitirmesi, stratejik bir sınıfsal kutuplaşma tanımı içinde bu kavramın kullanılmış olmasının gerisindeki liberal kavrayışı ve bunun politik sonuçlarını yazık ki ortadan kaldırmıyor. Kaldırmadığını da bizzat MLKP’nin uzun yıllar boyunca ve halen ulusal hareketi ele alışı ve bu çerçevede izlediği çizgi gösteriyor.

Sınıf körlüğü ile malûl küçük-burjuva demokratizmi, devrime ilişkin programını hazırlarken, ezilen bir ulusunun etkileyici ulusal uyanışının basıncı altında işin alfabeti sayılan gerçekleri gözden kaçırılmıştır. Politik sonuçları yılları bulan bir kuyrukçu liberalizm olarak kendini göstermeseydi, bunlar üzerinde durmaya belki gerçekten değmezdi. Bunları küçük-burjuva demokratizminin teoriye karşı ilgisizliğinin, teorik umursamazlığının ve program gibi temel önemde bir belgenin hazırlanmasındaki baştan savmacılığının çok da sorun edilmemesi gereken bir örneği sayıp geçmek mümkündür. Ama böyle bir kavrayışın, sorunun böyle bir konuluşunun hiç de rastlantı olmadığına ilişkin kaba gerçek tüm çıplaklığı ve vahim politik-pratik sonuçlarıyla duruyor önümüzde. İmralı sonrası gelişmeler, MLKP’nin “Kürt ulusu”nu bu tür bir algılama tarzının ne denli derin köklere sahip olduğunu bize ayrıca göstermiş bulunuyor.

MLKP programının öteki bir maddesinden aktardığımız orta burjuvazi değerlendirmesine yeniden dönelim. Ortada henüz pratik açıdan bir güçlük yokken, yani Kürt orta burjuvazisinin henüz harekete damgasını vurmadığı bir dönemde hazırlanan programda, bu sınıf hakkında genel planda doğru tanımlara yer veriliyor ve bunu, bu sınıfa karşı

izlenmesi gereken tutumun genel planda doğru olan tanımını tamamlıyordu. Buna göre, büyük burjuvazi ve toprak sahipleri ile emperyalizme binbir bağla bağlı bir sınıf olan orta burjuvazi karşı-devrimci bir sınıftır. Fakat ulusal etkenden dolayı Kürt orta burjuvazisinin belli kesimlerinin belli sınırlar içinde ilerici eğilimler göstermesi yine de olanaklıdır. Bu durumda ve bu sınırlar içinde, “Sözkonusu sınıfın ulusal mücadeleyi destekleyen kesimleriyle taktik ittifaklar olanaklıdır.”

Zamanında sorunu bu denli dikkatli ve sınırlanmış biçimde koyanlar, bu katmanla sınırlı taktik ittifakları bile onun kendi dışında ve devrimci bir önderlik altında gelişen bir ulusal mücadeleyi desteklemesi şartına bağlayanlar, bugün tüm bunları unutmuş görünüyorlar. Bu sınıfın ulusal harekete damgasını vurduğu ve onu düzenle bütünleşme çizgisine oturttuğu bir dönemde bile, ilkesizce onun kuyruğunda sürüklenmekte hiçbir güçlük ve sakınca göremeyebiliyorlar.

Bu, MLKP programının herşeye rağmen devrimci bu türden hükümlerinin gerçek politikada bir anlam ifade etmediğini göstermektedir. MLKP’nin ulusal hareketle ilişkilerdeki bütün bir pratiği buna tanıklık etmektedir. Soyut söylem değil de pratikteki gerçek politika sözkonusu olduğunda MLKP’ye yol gösteren, herşeye rağmen programında yer bulabilmiş bazı doğrular değil, fakat “Kürt ulusuyla gerici egemen sınıflar ve onları destekleyen emperyalistler arasında” uzlaşmaz çelişmeler gören liberal formülasyonlar olmuştur.

İmralı sonrasına liberal uyarlanma

MLKP 3. Kongresi, İmralı ile birlikte PKK’nin “ulusal devrimci çizgiyi terkederek, küçük burjuva ulusal reformist bir parti haline geldiği” tespitini yapıyor. Oysa marksist sınıfsal bir bakışa sahip olabilseydi, bunun Kürt sorununda burjuva çözüm çizgisinin zaferi demek olduğunu, PKK’nin İmralı çizgisiyle birlikte ulusal burjuva bir çizgiye oturduğunu tespit ederdi.

Geriden gelmeyi bir çizgi, bir kimlik ve karakter özelliği haline getirenlerin aynı kapsamda bir yeni davranışıyla yüzyüzye burada. İmralı çizgisine oturmuş bir PKK’yi, bugünkü adıyla KADEK’i, “küçük burjuva ulusal reformist” olarak niteleyebilmek, bilinen sınıf körlüğünün yeni bir örneğinden başka bir şey değildir. PKK, devrimci

hedeflerin terkedilmesi ve kurulu düzen çerçevesinde anayasal bir çözüm çizgisi demek olan “siyasal çözüm” stratejisini benimsediği noktadan itibaren, zaten küçük-burjuva ulusal devrimci bir çizgiden ulusal reformcu bir çizgiye adım adım kaymış bulunuyordu ve zaman içinde bu kimlik daha İmralı öncesinde onda baskın hale gelmişti. İmralı çizgisi bu konumdan yeni düzeyde bir kopma oldu. Artık en kaba ve açık haliyle burjuva reformist çizgiye bir geçiş yaşanıyor.

Küçük-burjuva reformizmiyle burjuva reformizmi arasında, ilki her zaman ikincinin değirmenine su taşısa da, sınıflar mücadelesinde oynadığı rol son tahlilde aynı kapıya çıksa da, yine de toplumsal mantığa oturan temel önemde bir fark vardır. EMEP ya da SİP-TKP, tipik küçük-burjuva reformist partilerdir. Ama dikkat ediniz, onlar kurulu düzeni cepheden savunmuyorlar, tersine, onu kategorik olarak red ve mahkum ediyorlar. Aynı şekilde emperyalist egemenliği ilke olarak reddediyorlar. Sömürü ve baskı düzenine, bunu olanaklı kılan bugünün sınıf egemenliği ilişkilerine karşı olduklarını açıklıyorlar. Daha da ötesi, toplumun bir devrime ve ancak bu sayede olanaklı olabilecek sosyalist bir yeniden kuruluşa ihtiyacı olduğunu söylüyorlar vb.

Elbette onlar tüm bu devrimci ilke, hedef ve özelemlerin içini boşaltıyorlar, egemen burjuvazi için zararsız söylem, anlamsız gevezelik derekesine indiriyorlar. Devrim söylemi onlar için gündelik faaliyetlerine ve mücadelelerine yön veren değil, daha çok genel, soyut, duygusal sınırlar içinde kalan bir anlam taşıyor. Onların reformizmi, savunuyor göründükleri tüm bu istem ve özelemler için devrimci bir yolu değil, düzenin icazetine teslim olarak evrimci-barışçı bir yolu seçmelerinde ifadesini buluyor. Onların reformizmi, devrim ve sosyalizme ilişkin herşeyi içi boşaltılmış, gerçek siyasal anlamını yitirmiş söz kalıpları haline getirmelerinde anlamını buluyor. Onların reformizmi devrimci söylemler ile reformist pratik arasındaki derin uçurumda kendini gösteriyor.

Oysa İmralı’dan beri PKK-KADEK çizgisi, artık bu istem ve özelemlerin hiçbirini söz planında bile, yani EMEP ya da SİP-TKP gibi içini boşaltarak da olsa savunmuyor olmakta anlamını buluyor. Devrimci istem ve özelemleri sözde savunmak bir yana, tam tersine, düşünce planında bile bunun tam karşıtı bir ideoloji, program ve politik çizgi savunuluyor. PKK-

“Siyasal çözüm” arayışı ve ulusal harekette yön değişimi

(...) 1993 Ateşkesi’yle birlikte girilen yeni süreçte, durumun mahiyeti ve gerçek anlamı artık tümüyle başkadır. Aradan geçen iki yıl içinde ulusal hareketin yapısından ve sosyal bileşiminde yaşanan değişimle de bağlantılı olarak PKK’nin yaptığı bir dizi yeni politik açılımın toplu bir bilançosu, bu konuda bir tartışma ve tereddüt bırakmamaktadır. PKK’nin Kürt sorununun çözümünde yeni bir yola girdiği, “siyasal çözüm” çağrısının bu çerçevede artık tümüyle farklı bir anlama geldiği, tüm yeni taktik tutum ve açılımların da bu yeni çözüm çizgisine göre ayarlandığı gelinen yerde açık bir gerçektir.

PKK önderliğindeki devrimci ulusal hareketi bu yön değişikliğine götüren sürecin mantığını komünistler ateşkesi izleyen değerlendirmelerinde ortaya koydular. Bunun bazı yönleri üzerinde ayrıca duracağız. Şimdilik bu yön değişikliğinin ifadesi ve göstergesi bazı temel olguları sıralayalım.

* Gelinen yerde ulusal özgürlük mücadelesinin yoksul köylü-emekçi tabanına dayalı halkçı-devrimci karakteri belirgin biçimde geri plana düşmüş, ulusal hareket en saf biçimiyle ulusal istemler çizgisine oturmuş, bu anlamda ulusal burjuva karakteri belirgin biçimde önplana çıkmıştır.

Bunun bir yansıması ve göstergesi olarak,

PKK Kürdistan toplumuna ilişkin sınıfsal kategorileri neredeyse anmaz olmuştur. PKK için artık bir bütün olarak “Kürtler”, “Kürt toplumu” ve “Kürt kimliği” vardır. “Kürt toplumu”nda çıkarları birbirine taban tabana zıt uzlaşmaz sınıflar değil, her sınıftan “yurtseverler” ve her sınıftan “ulusal hainler” ya da “sömürgeciliğin ajanları” vardır.

Yine bunun bir uzantısı olarak, Kürt büyük burjuvazisi ve toprak sahiplerine karşı ve ulusal hareketin esas yükünü taşıyan yoksul köylülük ve şehir emekçilerinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda herhangi bir propaganda-ajitasyon yapılmamaktadır. Aynı şekilde, Kürt emekçileri Türk burjuvazisinin yalnızca ulusal baskı ve zulmüne karşı uyarılmakta ve eyleme çağrılmakta, sınıfsal çelişkiler ve bunun ürünü istemler görmezlikten gelinmekte, kullanılmamaktadır.

Tüm bunların bir ifadesi ve sonucu olarak, devrimci temeller üzerinde gelişen bir ulusal özgürlük mücadelesinin temel ayırdedici özelliklerinden biri olan halkçı-devrimci sınıf çizgisi neredeyse kaybolmuştur. PKK devrimci bir halk hareketi kimliği yerine, saf şekliyle bir ulusal hareket kimliğini önplana çıkarmış, onu geliştirmeye yönelmiştir. (...)

(*Ulusal Hareket ve “Siyasal Çözüm” Üzerine, EKİM 3. Genel Konferansı, Mart 1995*)

KADEK artık sistem olarak emperyalizmi ve düzen olarak kapitalizmi resmen ve alenen kabul etmiş bulunuyor. Devrimi kategorik olarak red ve mahkum ediyor. Kürt ulusunun temel ulusal haklarını, ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini savunmayı bile bir yana bırakıyor. Tüm istediği, mevcut sistem içinde ve mevcut düzenin temellerine hiçbir biçimde dokunmaksızın, Kürt kimliğinin tanınması, Kürtlere daha çok kültürel nitelikte bazı hak kırıntılarının sunulması ve bunun anayasal güvence altına alınmasından ibarettir.

MLKP 3. Kongresi, burjuva reformizmiyle küçük-burjuva reformizmi arasındaki bu önemli farkı çok bilinçli bir tutumla görmezlikten geliyor. PKK'nin İmralı sonrası konum ve kimlik değişiminini reformist olarak niteliyor, fakat bunu burjuva sınıfsal konum yerine özenle küçük-burjuva bir sınıfsal konum üzerinden sunuyor. Bu elbette boşuna değil. Zira bu sunuş şekli, programında stratejik müttefik olarak tanımlanan küçük-burjuvaziyle kalıcı ittifaklar zemininin tüm olanaklarını böylece MLKP'ye açık tutuyor. Burada "reformist" nitelemesi yine de bir güçlük alanı gibi görünüyor, ama bilinen oportünist hokkabazlıklarıyla o bunu bir güçlük alanı olmaktan hemencecik çıkartıyor. Okuyoruz:

"Yenilgi öncesi dönemde ulusal hareketin 'barış' talepli eylemleri devrimci bir rol oynamıştır. Bugün ise etkisi azalsa da ilerici, antifaşist bir niteliğe sahiptir. Kürt emekçi yığınlarının ulusal taleplerini yansıtmaması ve sömürgecilik karşısında eylemli bir hattı ifade etmesi bakımından objektif olarak **devrimci** olanaklar yaratmaktadır." (Partinin Sesi, sayı: 36, s.112-113, vurgu orijinal metinde)

Oportünist kıvraklığın kuyrukçu çizgiyi süreklileştirmeye yönelik çabasının bütün bir özü yansıyor bu pasajda. Dün "devrimci" olan gerçi bugün artık "antifaşist" hale gelmiştir; ama düne göre "etkisi azalsa da" o hala Kürt emekçilerinin "ulusal taleplerini yansıtmaktadır" ve izlediği "eylemli" hat sayesinde "objektif olarak **devrimci** olanaklar yaratmaktadır." Sonuç? Sonuç, KADEK-HADEP çizgisinde kuyrukçuluğa devam! Sözde Kürt emekçilerinin "ulusal talepleri" adına, gerçekte ise Kürt burjuvazisinin ulusal soruna çözüm çizgisi ekseninde!

MLKP'de devrimci kimliğin iflasi ve reformist liberal cepheye geçiş, işte bu türden pek masum, gerçekte ise o ölçüde sinsi ve hesaplı tanım, tespit ve formülasyonlar üzerinden gerçekleşmektedir. "Politik Rapor"un öteki sayfalarında da yinelenen bu türden formüllerden hareketle bu iflah olmaz kuyrukçulara soralım: Bugünkü KADEK-HADEP çizgisi, onun ulusal taleplere ilişkin programı, "Kürt emekçi yığınlarının ulusal taleplerinin" bir yansıması mıdır? "Kürt emekçi yığınlarının ulusal talepleri", ulusal hak kırıntılarında ifadesini bulan, "Kopenhag Kriterleri"yle ilişkilendirilen ve AB emperyalizmine bağlanan umutlarda somutlaşan bir çizgide mi ifadesini bulmaktadır? Ancak iflah olmaz oportünistler ve kuyrukçular, burjuva ulusal reformist çizgiye kaymış bir hareketin Kürt emekçi kitlelerine ulusal hak kırıntıları elde etmekle sınırlı bir eylem çizgisinde yön vermesi ile Kürt emekçilerinin gerçek ulusal istemleri ve özlemlerini aydınlaştırmak yoluna giderler.

İmralı sonrasının en önemli gerçeklerinden biri, ulusal hareketin kendini, izlenen hedefler ve ileri sürülen istemler bakımından, Kürt burjuvazisinin sınıfsal konum ve tercihlerine tümünden uyarlamış bulunmasıdır. Ulusal hareketteki temel tahribat, artık gerçek bir özgürlük ve eşitlik isteminden vazgeçilmiş olmasıdır. Bu da rastlantı değildir. Türk burjuvazisiyle barışmaya ve bütünleşmeye dayalı bir stratejik yönelimin doğması bunu gerektirmektedir. MLKP 3. Kongresi, kuyrukçuluğu meşrulaştırmak ve süreklileştirmek kaygısı içinde, işte bu temel önemde olguyu görmezlikten geliyor. Sorunu salt kitlelerin eylem kapasitesi, hareketlilik düzeyi ve biçimi üzerinden koyuyor. Sanki ulusal hedefler ve özlemler

korunuyor da yalnızca bu uğurda verilen mücadelede bir zayıflama varmış gibi göstermeye çalışıyor durumu. Bir kez daha okuyoruz:

"Kürt ulusal devrimi yenilmiş olmasına rağmen, **Kürt ezilenlerinin devrimci dinamikleri canlıdır**. Ulusal demokratik talepler uğruna mücadeleleri sınırlanmış, fakat kırılmamıştır. Barışçıl mücadele biçimlerini esas alan bir kitle hareketi sürmektedir." (s.114, vurgular orijinal metinde)

119. sayfada üçüncü bir kez daha yinelenen bu sözler, hareketin devrimci hedeflerini tümünden bir yana bırakmış ve istemlerini tanınmayacak ölçüde güdükleştirmesi olması gerçeğini, bu temel önemde politik çizgi sorununu sessizce geçiştiriyor. Sorunu bu belirleyici politik esas üzerinden ortaya koyacağına, tutup sınırlanan ama kırılmayan, askeri biçimler yerine barışçıl biçimler üzerinden süren kitle hareketinin "devrimci olanakları" üzerine lafı geveliyor. Böylece güya devrimci kaygılarla hareket ettiğini göstermeye, herkesi de buna inandırmaya çalışıyor. Ama bu kitle hareketinin başında nasıl bir önderlik vardır? Bu önderliğin sınıf konumu, dünya görüşü, temel stratejisi, emperyalist sisteme ve kurulu düzene bakışı nedir? Önderlik ettiği kitle hareketine nasıl bir çizgide yön vermektedir ve bu çizgi üzerinden nereye götürmektedir? Bu soruların yanıtı çerçevesinde, mevcut durumun, devrimci olmak ve Kürt halkının devrimci birikimini savunmak, Kürt emekçilerini yeniden gerçek kurtuluş yoluna, devrime ve sosyalizm mücadelesine çekmek iddiasındaki bir harekete yüklediği temel önemde görev ve sorumluluklar nelerdir?

Bu ve benzeri soruları tümüyle bilinçli bir tutumla geçiştiriyor MLKP 3. kongresi. Geçmişte ulusal soruna ilişkin hemen her değerlendirmesinde ulusal harekete önderlik eden akımla ilişkilerine açık tanımlamalar getirdiği halde, bu kez bundan özenle kaçınıyor. Üstelik PKK'de yaşanan köklü kimlik ve yön değişimini dile getirdiği halde. Bu yeni konum, kimlik ve çizgi üzerinden PKK'ye karşı tutumunu açıklıkla ortaya koyacağına, burjuva reformist çizgiye kaymış bir hareket karşısında kendi devrimci görev ve

sorumluluklarını tanımlayacağına, Kürt emekçilerinin barışçı eylemlerinin "devrimci olanaklar" barındırdığı üzerine boş gevezeliklerle bu temel sorundan kaçıyor.

Oysa bu sorulara açık seçik yanıt vermek, tam da devrimci görünmek kaygısıyla vurgulu verilen o "devrimci olanaklar"ı değerlendirebilmek, sözü edilen "devrimci dinamikleri" ayakta tutup yeniden devrime yönlendirebilmek için hayati önemdedir. Kürt hareketinin mevcut önderliği tamı tamına ulusal burjuva bir önderliktir. Böyle bir önderliğe karşı izlenecek devrimci tavrın merkezinde ise, onun maskesini indirmek, gerçek sınıf kimliğini ve politik çizgisini emekçiler önünde ortaya koymak, böylece Kürt emekçi yığınlarını onun etki ve denetiminden kurtarmaya çalışmak vardır.

Kürt orta burjuvazisinin Kürt emekçi yığınları üzerindeki ideolojik, politik ve örgütsel etki ve denetimini kırmak, sözü edilen devrimci olanakları değerlendirebilmenin olmazsa olmaz koşuludur. Oysa MLKP 3. kongresi, bu denli temel ve hayati önemde bir sorun ve sorumluluk üzerine tek kelime olsun etmiyor. Etmiyor, zira "devrimci olanaklar" ve "canlı devrimci dinamikler" üzerine ettiği o pek devrimci laflar, gerçekte onun bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmesini meşrulaştırma işlevi görüyor.

Bunun böyle olduğunu 3 Kasım seçimleri sürecinde ve bu seçimleri izleyen HADEP değerlendirmesi üzerinden bir kez daha tüm açıklığı ile gördük. HADEP'e "emekçileşme" çağrısı yapan o skandal değerlendirme, gerçekte burjuva ulusal reformist harekete, Kürt emekçi kitleleri üzerindeki etki ve denetimini daha iyi ve daha uzun süreli olarak nasıl koruyabileceğine dair sunulmuş bir destekten başka bir anlam taşımamaktadır. Burjuva reformist çizgideki bir Kürt hareketinin kuyruğundan ayrılacak ve Kürt emekçilerinin karşısına kendi bağımsız devrimci platformuyla çıkacak gücü, bilinci ve iradeyi kendinde bulamayan bir MLKP gerçeğinin gerisinde, devrimci umutlarla birlikte devrimci kimliğin de gitgide tükenmekte olması olgusu durmaktadır.

(Devam edecek...)

"Siyasal çözüm" tartışması: içerdikleri ve gizledikleri

(...) Kürt sorunu siyasal bir sorundur ve tüm siyasal sorunlar gibi ancak siyasal bir çözüme konu olabilir. Sorunun tüm özü ve en kritik noktası, bunun nasıl bir siyasal çözüm olacağıdır. Bu ise, toplumdaki sınıfların çeşitliliği ölçüsünde yanıtı farklı farklı olabilecek bir sorundur. Yine de buna toplumdaki ezen-ezilen sınıflar kutuplaşması ekseninde temelde iki ana yanıt verilebilir.

Ya, emperyalist egemenlik ilişkilerine dokunmayan ve kurulu toplumsal düzenin sınıfsal çerçevesini esas alan, bu temel üzerinde yeni siyasal düzenlemeleri ve bunun anayasal bir dayanağa kavuşturulmasını amaçlayan, bir başka ifadeyle, ulusal eşitsizlikleri şu veya bu ölçüde giderecek biçimde mevcut düzenin reformdan geçirilmesine dayanan bir çözüm... Bu bir "siyasal çözüm"dür; sorunun düzen içi, reformcu, anayasal çözümüdür.

Ya da, sorunu, sömürgeci egemenliği iç ve dış dayanaklarıyla yıkmak ve kurulu düzene son vermek yoluyla, yani mevcut sınıf ilişkilerini temelden değiştiren bir devrimle çözmek. Bu da bir "siyasal çözüm"dür; sorunun kurulu düzeni aşan devrimci çözümüdür.

Bu iki çözüm arasındaki fark, yalnızca ilkinin kısmi, iğreti ve geçici; oysa ikincinin ise, sorunun toplumsal-sınıfsal kaynaklarını kurularak çözeceği için, tek gerçek ve kalıcı çözüm olmasında değildir. Bununla da bağlantılı olan asıl fark, her iki çözümün kendine özgü sınıfsal anlamıdır. Bu birbirinden temelden farklı iki çözümün gerisindeki sınıfsal güçlerin temelden farklılığıdır. Bunların sınıfsal konum ve çıkarlarının uzlaşmaz niteliğidir. İlkinde sınıfsal varlıkları kurulu toplumsal düzene sıkı sıkıya bağlı burjuva sınıfların değişik

kategorileri sözkonusuyken; ikincisinde, işçi sınıfı ve yoksul köylülük başta olmak üzere, ezen-ezilen ulusun emekçi sınıf ve tabakaları sözkonusudur.

Kuşkusuz tüm siyasal sorunlarda olduğu gibi Kürt sorununda da ara sınıf konumlarına uygun düşen çözüm şekilleri vardır. Fakat Kürt sorununun bugünkü safhasının da somut ve canlı bir biçimde gösterdiği gibi, bu ara sınıf çözümleri uzun süre bağımsız kalamazlar; toplumun temel sınıflarının ortaya koyacağı etkinliğe ve ağırlığa göre, yukarıdaki iki ana çözümden birine meyleder, giderek bu çözümlerden birinin unsuru haline gelirler.

Tüm bunlardan çıkan basit ve tartışmasız sonuç ise şudur. Kürt sorunu çerçevesinde gerçek seçenekler; askeri çözüm ya da siyasal çözüm biçiminde değil, kurulu düzeni aşan devrimci çözüm ya da kurulu düzen tabanı üzerinde anayasal-reformcu çözüm biçimindedir. "Siyasal çözüm" üzerine süren gürültülü propagandanın kararttığı basit gerçek tam da budur.

Siyasal sorunlara yaklaşım ile sınıf konumu ve çıkarları arasındaki kopmaz bağ, siyaset biliminin abc'sidir. Bu basit gerçek unutulmadığı ya da bilinçli ve hesaplı bir çabayla karartılmadığı sürece, bundan çıkan bir başka basit sonuç daha var. Bugünün Türkiye'sinde ve Kürdistan'ında mevcut tüm temel sınıfların ve onların farklı kesimlerinin, bunların yanısıra, soruna taraf olan tüm uluslararası güçlerin, Kürt sorununa ilişkin olarak kendi konumlarına uygun düşen politik yaklaşımları ve bu çerçevede "politik çözüm" arayışları var. (...)

(Ulusal Hareket ve "Siyasal Çözüm" Üzerine, EKİM 3. Genel Konferansı, Mart 1995)

TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan ile emperyalist savaş ve esnek çalışma yasası üzerine konuştuk...

“Mücadele sokakta verilmeli, genel grev örgütlenmelidir!”

- Dünya işçi-emekçileri ve halklarının en yakıcı sorunu olan emperyalist savaş başlamak üzere. Türkiye de savaşın içinde olacak. Sızce bu savaşı durdurmak için ne yapılmalı?

- Öncelikle savaşın bir tanımını yapmak zorundayız. Savaş nedir? Bunu bilmek için fazla uzağa gitmemize gerek yok. Yakın dönemde Irak-İran savaşı yapıldı. Daha sonra Irak'a saldırı yaşandı. Körfez krizi döneminde, 6-7 aylık bir süreçte onbinlerce işçinin işten atıldığını, o dönemdeki grevli-toplusözleşmelerin savaş kanunlarından dolayı çok kötü sonuçlandığını biliyoruz.

Amerika'nın Ortadoğu'da ve tüm dünyada tam denetim, petroler üzerinde tam hakimiyet sağlayabilmesi için savaş gündeme gelmiştir. Amerika mazereti kimyasal silah olarak göstererek savaşı başlatmayı planlıyor. Oysa, dünyada kimyasal silahtan tutun da diğer yokediciler imha silahlarına kadar kimin elinde olduğu çok iyi biliniyor. Eğer bu bir savaş nedeniyse, dünyadaki bütün ülkelerin Amerika'ya saldırması gerekiyor.

Türkiye'de 90 bin asker konuşlanması, Ortadoğu'ya 90 bin askerin yığılması -ki 90 binle sınırlı kalmayacaktır- söz konusu. Bu savaşta lojistik ve askeri destek çok açıktan ifade ediliyor. Resmi ağzlar bu ülkede halkın %80'i savaşa karşı derken, bu ülkenin başbakanı gidip başka ülkelerde savaş pazarlığı yapıyor, savaşta taraf olduklarını açıktan ifade ediyor. Öte yandan böyle bir pazarlık yapılmadığı söylenerek Türk halkı kandırılmak isteniyor.

Savaşın yıkıcı özelliklerini bilmek için çok fazla geriye gitmeye gerek yok. Bu ülkede daha savaş gündemde değilken, vatanın güvenliğini sarsan bir durum diye keyfi olarak Lastik-İş'in, Hava-İş'in grevlerini Bakanlar Kurulu ve işverenler biraraya gelerek ertelediler.

Savaş durumunda bir sürü işçi hakkı gaspı söz konusu olacak. İşten çıkarmalar daha meşru olacak, işçi ücretleri düşürülecek, iş kapasitesi arttırılacak. İnsanların ölümünü, sakat kalmasını hiç tartışmıyorum, Irak halkıyla Türkiye'deki işçi ve emekçilerin karşı karşıya getirilmesini hiçbir şekilde onaylamıyorum. Bizim Irak halkıyla bir sorunumuz yok. Amerika'nın ya da onun jandarmalığını yapan sermayenin çıkarlarını savunmak onaylanamaz. Kendisine insanım diyenlerin bu savaşı onaylaması söz konusu olamaz.

Tabii savaştan kârı olanlar var. Bunlar kimler? 17 Ağustos depreminde timsah gözyaşları dökenler kimlerse, savaştan kârı olanlar da bunlardır. Yani Sabancı, Koçu, Eczacıbaşı'sıdır. Bunlar hem savaşa karşı olduklarını söylüyorlar, öte taraftan insanların kanı üzerinden kârlarına kâr katabilmek için pazarlıklar yapıyorlar. Bu sadece Türkiye üzerinden böyle değil. Dünyayı yöneten 200 ailenin bakış açısıdır bu.

İrangate skandalını herkes biliyor. Irak-İran savaşında bir yandan savaşın karşısında açıklamalar yaptılar. Ama gizli olarak savaşın taraflarına silah sattılar. Dolayısıyla savaş yalnızca dünyayı yöneten 200 aileye, Amerikan emperyalizmine faydalı olmuştur. Bu savaşta da Amerikan emperyalizmi kârlı çıkacaktır. İşte bu nedenle biz de yerimizi belirlemek zorundayız. Bunu sadece Türkiye emekçileri üzerinden söyleyemiyorum. Bütün dünya halkları için, bu savaştan en fazla zararı göreceklere adına söylüyorum. Bizim yerimiz savaşı engelleyecek güçlerin yanında olmalıdır. Bu savaşta en çok zararı

göreceklere işçiler, emekçilerdir. Çünkü bütün yıkım onları vuracaktır. Sermayedarlar ise hiçbir koşulda zarar görmeyecektir.

Savaşı durdurabilmek için sokakta kitlesel eylemler yapmak gerekiyor. Ayrıca TİS süreçleri çok iyi değerlendirilmeli. TİS'e, savaş dönemlerinde işçilerin iş akidleri feshedilemez, kriz gerekçesi getirilemez maddesi konulmalı. Ya da savaşı durdurmak için grev örgütlenmeli. Eğer bu savaş bizi ekmeğimizden, aşımızdan edecekse, bu bir genel grev-genel direniş sebebidir.

- Sendikal cephe bu saldırıya karşı bir duruş söz konusu olmadığı gibi

aksine bir uyum var. Bu konuda sınıf cephesinden ne yapmak gerekiyor?

- Tek tek sendikalar savaşa karşı olduğunu söylüyor. Sadece söylemek yetmez. Savaşın neler götürdüğünü '91 Körfez krizi çok iyi göstermiştir. Bugün savaşın getireceği yıkımı bütün sendikalar görmektedir. Bu suç ortak olmamaları, sendikaların işyerlerinde savaş karşıtı propagandayı acilen önlerine koymaları gerekiyor. İşçilerden oluşan savaş karşıtı platformların yanı sıra, işçilerin kendi semtlerinde savaş karşıtı propagandayı aktif bir şekilde yapması gerekiyor. Yıkımla birlikte elinden ekmeği alınacak olanlar, yani işçiler aktif rol oynamalıdır.

Özellikle sendikal işçiler sendikasız ve farklı işkollarında çalışan işçileri bilinçlendirmeli, onları da savaş karşıtı platformlarda aktif kılmalıdır. Savaşın yıkımını gören sendikaların yapması gereken acil bir görevdir bu söylediklerim. Bu sorumluluktan yola çıkılarak, sendikaların işyerlerinde savaş karşıtı propagandayı önüne koyması, propaganda yöntemini geliştirmesi gerekiyor. Burada işçilere de büyük görev düşüyor. Sadece sendikal işçilere değil, sendikasız işçilere de. Sınıf böyle bir çalışmaya hazır, yeter ki sendikacılar önlerini açabilsinler.

Sendikacılara düşen görevin önemini 22 Aralık Ankara mitinginde gördük. Biz bir hafta boyunca bütün işçilerimizle birebir görüştük, toplantılar yaptık, savaş karşıtı propaganda gerçekleştirdik. Ve mitinge TÜMTİS olarak %95 katılım sağladık. Gelmeyen %5'in ciddi mazeretleri vardı, sendikamıza özeleştiri verdiler. Yani sendikacılar önlerine hedef koyduğunda, temsilciler harekete geçirildiğinde işçi kayıtsız kalmıyor. Yüzümüzü işçilere döndüğümüz, onların çıkarları doğrultusunda çalıştığımızda, işçilerin kayıtsız kalmadığını görüyoruz.

Savaşa karşı tam bir muhalefet cephesi oluşturulmalıdır. Çünkü hiç tanımadığı insanlar birilerinin çıkarları için öldürecek, hiç tanımadığı insanlar tarafından öldürülecek. Burada Irak halkının öldürülmesi söz konusudur. Bu nedenle bu savaşa karşı durmak insanlık görevidir.

- ESK son toplantısında işçi sınıfını köleleştirmeye çalışan iş yasasındaki değişiklikleri onayladı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

İşçi sınıfının mücadeleyle kazanılmış hakları masa başında alınmak isteniyor. 1475 sayılı yasa değişikliği ile hedeflenen, işçi sınıfının bütün haklarının gaspedilmesidir. Çalışanların lehine gibi görünen işçinin maaşını alamadığı dönemde işe gitmemesi, işçinin işinden olması ya da maaşını gününde alamamasına evet demektir. İş durdurma hakkı yasalaşmış oluyor, ama öte taraftan bu hakkı işveren sana maaş vermemek noktasında değerlendirebiliyor. Esnek çalışmadan tutun da kıdem tazminatının 15 güne kadar düşürülmesine, işçinin kiralananmasından

taşeron işçiliğinin meşrulaştırılmasına kadar işçi sınıfının bütün kazanımları elinden alınmaktadır. Grev döneminde taşeron işçi çalıştırma, grev kırma yasalaştırılıyor. Bunu bütün sendikacılar biliyor. Sendikacıların bunun üzerinden pazarlık yapması sınıfa ihanettir. Dolayısıyla işçi sınıfı bu kanuna "aman ne iyi yapmışlar" demeyecektir. Hak almak için işçilerin ve ilerici sendikacıların bedel ödemekten imtina etmeyeceklerini düşünüyorum.

- Hazırlıkları hemen hemen tamamlanan emperyalist savaş esnek çalışma yasasına karşı verilecek mücadeleyi ne yönde etkiler? Önce bizim kafamızda şunu netleştirmemiz gerekiyor. Biz kimin tarafındayız, biz neyiz? Ben kendi üzerimden söylüyorum. Bundan 8 sene önce hamallık yapan birisiydim. Hiçbir sendikacı da benim geldiğim yerin dışında bir yerden gelmedi.

Sendikacılarımız nereden geldiklerini kesinlikle unutmamalıdır. Atacakları imzanın nelere sonuç olabileceğini bilmelidirler. Böyle bir kanuna imza atılmasını işçinin kabul etmeyeceğini iyi bilmeli, buna uygun davranmalıdırlar.

Emperyalist savaş, işverenler ve sermaye için olağanüstü bir durum. İşverenler bu durumu kendi lehlerine kullanacaklar. 17 Ağustos depreminden sermayenin nasıl yararlandığını biliyoruz. İşçi sınıfı hareketinin yükseldiği bir döneme denk geliyor 17 Ağustos. Bu dönemde 500 bini aşkın insan sokağa çıktı, Ankara'ya geldi. Bu tepki sendika bürokratları tarafından görülünce, miting daha insanlara tam olarak girmeden bitirildi. Millet canının derdindeyken meclistekiler aynı gece mezarda emeklilik yasasını çıkardılar. Bugün savaş halinde yine işverenler lehine birçok yasayı çıkartacaklardır.

"Bilim kurulu" nun raporu olarak adlandırılan rapor aylarca gizli tutuldu. Bunu bizzat sendikacılar yaptılar. Yaşar Okuyan konfederasyon başkanlarına basına sızdırmadıkları için teşekkür etti. İlk imzalayan ise B. Meral'dir. Bu sendika bürokrasisinin sürüklendiği çukurdur. Saldırının mahiyeti ile ilgili tek laf etmemiştir. Bizim, şubelerin haberi olmamıştır.

Bu saldırıyı püskürtmek için genel grev yapmak ve sokağa çıkmak gerekir. Bu tabii ki yerel eylemliliklerle püskürtülecek bir durum değildir. TÜMTİS esnek çalışma yasasına asla kayıtsız kalmayacaktır. Fakat diğer örgütlerle, sendikalarla birleşilmediği zaman çok fazla yaptırım gücünün olmadığını biliyoruz. TÜMTİS basın açıklamalarıyla, iş durdurularla bu yasaya karşı mücadele edecektir. Ama önemli olan diğer sendikaların da bu mücadeleyi vermesi ve toplu bir duruşun sergilenmesidir. Gerek emperyalist savaşa karşı, gerekse de işçi sınıfını köleleştirmeye dönük çıkarılacak olan esnek çalışma yasasına karşı sokakta mücadele verilmeli, genel grev örgütlenmelidir.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Yeni iş yasasına ilişkin pazarlıklar yapıldı...

Sendika ağaları ihanette sınır tanımıyor

6 Ocak'ta Çalışma Bakanlığı'nda TİSK, DİSK, Hak-İş ve Türk-İş başkanlarının katıldığı bir zirve toplantısı yapıldı. Zirveden sonra işçi ve işveren sendikalarının birlikte yaptığı basın açıklaması, bu toplantının Aralık ayının sonlarına doğru toplanan Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) toplantısının devamı olduğu ve gündem konularının o toplantıda belirlendiğini ortaya koydu.

AKP hükümeti kurulur kurulmaz R. Baydur, yeni iş yasası ön tasarısının 15 Mart'tan önce

Sermayenin Ortaçağ sömürü koşullarını dayatan iş yasası, ne düzenli iş, ne düzenli çalışma ortamı, ne kural, ne de örgütlülük ve toplu sözleşme hakkı bırakıyor. Örneğin yeni iş yasası, her işçinin patronla ayrı bireysel sözleşme yapmasını getirirken, taşeron sistemini kurumsallaştırırken, işyerinin bir bölümünün devredilmesi durumunda sendikal örgütlülüğün ve toplu sözleşmenin tasfiye edilmesini de meşrulaştırıyor.

Sermaye sözcüsü Baydur sendika bürokratları ile anlaştı

6 Ocak'tan birkaç gün sonra R. Baydur birden şu açıklamayı yapıyor: "İşçi kardeşlerimiz iş güvencesini, işsizlik sigortasını kabul etmesinler, kıdem tazminatı mevcut haliyle devam etsin. İtirazımız yok."

İşçiler bu sermaye sözcüsünün kıdem tazminatına çoktandır göz diktiğini biliyorlar. Kıdem tazminatının ölüm, emeklilik, yaşlılık vb. nedenlerle alınabileceği, bunun ise sermaye denetiminde olan bir fona devredileceği tartışmaları uzun süre sürmüştü. Baydur, kıdem tazminatının tamamen gaspedilmesini hedefleyen bir argümanı uzun süre devam ettirdi. Şimdi iş yasasının istedikleri şekilde çıkması

için, peş peşe yapılan toplantıların ardından, ortaya bu ikilemi atıyor: "Kıdem tazminatı fona mı bağlansın? Yoksa 15 güne indirilerek işverenin sorumluluğunda mı bırakılsın?" Hemen ardından şunları ekliyor: "Kanun çıkıncaya kadar, çalışan işçi mevcut uygulamaya göre tazminatını her yıl için bir ay üzerinden alır. Burada bir sorun yok. Ancak Avrupa'da en yüksek tazminat 14 gün. Hatta tazminat olmayan ülkeler de var, Almanya gibi. AB'ye uyacak her alanda uymak lazım. (Kıdem tazminatına dokundurmuyoruz) deniyor. İşçi kardeşlerimiz iş güvencesini, işsizlik sigortasını kabul etmesinler, kıdem tazminatı mevcut haliyle devam etsin. İtirazımız yok. Nalıncı keseri gibi hep bana olmaz."

Yeni iş yasası yasalaştığı koşullarda işsizlik sigortası ve iş güvencesi yasasının zaten hiçbir hükmü kalmayacak. İşsizlik sigortası Haziran 2000'de kesilmeye başlandı. İlk ödemeler geçtiğimiz Mart ayında yapıldı. İşsizlik sigortasından yararlanmanın hangi şartlara bağlandığı ve bundan ne kadar sınırlı bir kesimin yararlanabildiği ise ödeme yapıldığı sürelerde ortaya çıktı. İş güvencesi ise sadece işçi, işten atıldığı zaman mahkeme açma hakkından başka bir şey tanımıyor. R. Baydur'un işsizlik sigortası ve iş güvencesine karşılık kıdem tazminatına dokunmayız yönündeki bu açıklaması durduk yerde yapılmadı. İş yasası konusunda sendika başkanlarıyla mutabakat sağlayan sermaye kesimi, işgüvencesi ve işsizlik sigortasının büyük bir kazanım olduğu yanılsamasını yaratmaya çalışıyor.

H. Eren

yasalaşmasını ve bu konuda yeni hükümetin üzerine düşeni yapmasını istemişti. AKP hükümetinden bu yönde olumlu cevaplar alan TİSK, işçi sendikalarını biraraya getirerek iş yasasının sermayenin istediği gibi çıkması için pazarlık görüşmelerine hız vermişti. Bilim Kurulu'nun hazırladığı iş yasası ön tasarısının altında işçi sendikalarının imzaları olduğunu biliyoruz. Yeni olan, sınıfın varlık yokluk durumunda olan haklarını pervasızca pazarlık masasına yatırmaktan çekinmeyen sermaye işbirlikçisi sendika ağalarının bunu kamuoyuna bir kazanım gibi sunmasıdır.

Üç işçi sendikasının bir ağızdan söyledikleri şey, öncelikle iş güvencesi yasasını çıkarılması ancak ondan sonra iş yasasının çıkarılması olmuştur. DİSK Başkanı Çelebi 1475, 2821 ve 2822 sayılı yasalardaki değişikliklerin bir paket halinde ele alınmasını istiyor. İş güvencesi yasasının 15 Mart'ta yürürlüğe girmesi ve 2821 ile 2822 sayılı sendika, toplu sözleşme, grev ve lokavt yasalarında bazı değişikliklerin yapılması durumunda, yeni iş yasasına karşı durmayacaklarını ilan ediyor. "Olmaza değil olura yönelik çaba göstereceğiz" açıklaması, varılan pazarlığın açık ifadesi. Sendika bürokratlarının 2821 ile 2822 sayılı yasalarda yapılmasını istedikleri değişiklikler ise şunlar:

- * Ülke genelindeki yüzde 60 barajının ve işletmedeki yüzde 50 barajının kaldırılması.
- * Sendikaya üyelikte noter şartının kaldırılması.
- * Yetkili sendikanın belirlenmesinde seçim ve referandum uygulanması.
- * Grev yasaları ve engellerinin kaldırılması.

Sendika bürokratlarının 2821 ve 2822 sayılı yasalarda yapılmasını istedikleri değişiklik bunlardan oluşuyor. Yeni iş kanununun şimdiki sendikal örgütlülük, toplu sözleşme gibi kazanımları büyük oranda ortadan kaldıracak işbirlikçi sendika bürokratları da gayet iyi biliyorlar. Peki ama buna rağmen hangi hesaplarla bunu yapıyorlar? Sendikal örgütlülüğün ortadan kalkması demek, sendikaların da bitmesi demektir.

Sınıfa saldırılar sürerken Bayram Meral nerede?

Bayram Meral... Bu ismi Türkiye işçi sınıfı herhalde unutmayacaktır. Çünkü işçi sınıfına tarihinin en büyük saldırıları sermayeye ruhunu satmış bu sendika ağası döneminde gerçekleştirilmiştir. Bu zat, 20 yılı aşkın bir süre Yol-İş'te sendikacılık yaptıktan sonra Türk-İş Başkanlığı'nda sürdürmüştür sermayeye hizmetini. Sermayenin B. Meral'e en büyük armağanı ise, düzenin has partisi CHP'den milletvekilliği oldu. Son seçimlerde CHP'nin oy potansiyeli işçiler değildi. Seçim sonuçları değerlendirmelerinde CHP'nin orta sınıflardan oy alabildiği açıklandı. Yani, CHP listelerinden B. Meral'in milletvekili olmasını sağlayan işçilerin oyları değildi.

B. Meral parlamentoya girmek istemesinin gerekçesini, işçilerin çıkarlarını ve haklarını Meclis kürsüsünden daha iyi savunmak olarak açıklıyordu. Konfederasyon başkanlığı yaptığı dönemde onlarca TİS'i en rezil satışlarla bağıtlayan, mezarda emeklilik yasasına, işçilerin kamuda birikmiş alacaklarının ertelenmesine, özelleştirmeler yoluyla onbinlerce işçinin sokağa atılmasına göz yuman bu zatın bu gerekçesi, kuşkusuz, işçilerin gözünde hiçbir inandırıcılığa sahip olamaz. Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.

Rıdvan Budak da aynı söylemlerle meclise girmişti. Ama sınıfa yönelik saldırıları planlayıp uygulayan bizzat içinde yer aldığı DSP oldu. Rıdvan Budak'ın milletvekili olduğu dönemde mezarda emeklilik yasası hem de bir gecede meclisten geçirilmişti.

Aynı meclis uzun zamandır esnek çalışma yasasını görüşüyor. Aynı meclis diyoruz, çünkü son seçimlerle oluşturulan AKP ağırlıklı sözde yeni

meclis de tıpkı kendinden öncekiler gibi işçi-emekçi düşmanı yasalar çıkarmakta tüm gayretkeşliğini sergiliyor. İşçi hak ve çıkarları için meclise gidiyorum diyen sendikacıların sesleri solukları çıkmıyor. Hükümet saldırı yasaları konusunda destek için ESK'yı topluyor, meclisteki B. Meral'den çıt yok. Emperyalist savaş kapıya dayanmış, işçi ve emekçiler elden geldiğince karşı durmaya çalışıyor, ama meclisteki sözde işçi temsilcisinden yine tek bir ses yok. R. Baydur, patronları temsilen iş yasasıyla ilgili gündeme oturan kıdem tazminatlarına saldırıyı hedefleyen peşpeşe açıklamalar yapıyor. B. Meral bir açıklama yapma gereği duymuyor. Örnekler çoğaltılabilir. Fakat gerek yok.

Türkiye işçi sınıfı bu sendika ağalarını artık çok iyi tanıyor. İster bir sendikanın başında isterse mecliste olsunlar, yaptıkları tek şey patronlara hizmettir. İşçi sendikalarının başında ihanet sözleşmelerine ve satışlara imza atarlar, meclis sıralarında saldırı yasalarına ve vatan satıcılığına.

ABD'nin Irak'a saldırısı ve Türkiye'nin de buna dahil edilmesine CHP'den bir karşı koyuş yoktur. Sadece ABD ile pazarlıkların daha sıkı yapılmasını, Körfez krizine benzer bir akıbetin yaşanmamasını dile getirmektedirler. Dolayısıyla, CHP milletvekili B. Meral'in de bu emperyalist savaşa ve Türkiye'nin gençlerini Amerikan askeri yapma planlarına bir itirazı bulunmamaktadır.

Sendikacılık şeceresini sınıfa ihanetle yazdıran B. Meral, milletvekili olarak vatana ihanetin çukurunda boğulmaya da adaydır.

A. Engin

Denktaş köşeye sıkıştı

Kıbrıs'ta bir süredir ara verilen ikili görüşmeler yeniden başladı. Görüşmeler, öncekilerden farklı olarak, bu kez Annan'ın sunduğu BM Barış Planı üzerinden yürütülecek.

Türkiye'nin resmi Kıbrıs politikasının emperyalizmin basıncı nedeniyle ve Annan Planı doğrultusunda gözle görülür şekilde değiştirildiği biliniyor. Görüşmelere yeniden başlanacağı günlerde bu politika değişikliğinin altı bir kez daha kalınca çizildi.

Kıbrıs'ta 14 Ocak'ta yapılan ve 60 bin kişinin katıldığı söylenen mitingi değerlendiren Türkiye'nin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, gayet açık bir şekilde, bu mitingin kamuoyunun kendi tercihini demokratik

yollarla ortaya koyması anlamına geldiğini, Denktaş'ın mitingde ortaya konulan kamuoyu tercihlerinden gerekli sonucu çıkarması gerektiğini söyledi.

Mitingin temel talebi 28 Şubat'a kadar Annan Planı üzerinden bir anlaşmaya varılması ve AB yolunun açılması olduğuna göre, Dışişleri Bakanlığı'nın verdiği mesaj açıktır; Denktaş'a "28 Şubat'a kadar bu işi bitir" denilmiştir. Elbette ki görüşmeler sürerken Türk tarafı kıran kırana bir pazarlık yapmaya çalışacaktır. Ama zaten Kıbrıs konusunda baskı yapan emperyalistlerin de istediği bundan başka bir şey değildir.

Türk tarafının eski tezleriye özdeşleşen Denktaş,

çözümün önündeki başlıca engellerden biri olarak görüldüğü için, Kıbrıs'taki mitingde en fazla tepkinin yöneltildiği kişiydi. Türkiye Kıbrıs politikalarında değişikliğe gitmeye başladıktan sonra yeni politikaya uyum sağlaması konusunda Denktaş'a tatlı sert bir basınç uyguladı. Yer yer eski çizgide direkt de Denktaş bugün artık Türkiye'nin yeni çizgisine gelmiştir. Denktaş ismiyle özdeşleşen politikalar eskide kaldığı ölçüde siyasal kimliğini de yitirmiştir. O toplumlararası görüşmelerde siyasal temsilciden çok sorunu istenen şekilde çözmek zorunda olan bir pazarlık görevlisidir artık. Görüşmelerde izlenecek siyaset, emperyalistlerce belirlenip önüne konulmuştur çünkü.

Kıbrıs'ta 60 bin kişilik büyük miting

Bir süredir Kıbrıs'ta kitlesel eylemler yapıyor. Bunların en sonuncusu ve en büyüğü geçtiğimiz hafta Lefkoşa İnönü Meydanı'nda gerçekleştirildi.

"Ortak Vizyon Eylem Komitesi" ve "Bu Memleket Bizim Platformu"nun, Annan Planı'nın kabul edilmesi ve AB yolunun açılması talepleriyle ortaklaşa organize ettiği mitingde yaklaşık 60 bin kişi katıldı. Miting nedeniyle birçok sendika o gün greve gitti, okullarda ders yapılmadı, esnaf birçok kentte kepenk kapattı.

Mitingde "Açıkhava hapisanesinde yaşamak istemiyoruz!", "Sorunu çözelim AB'ye girelim!", "Denktaş istifa!" gibi pankartlar taşındı. "İşgal ordusu Kıbrıs'tan defol!" yazılı bir pankart taşıyan öğrenciler ise polis tarafından gözaltına alındı.

Konuşmacıların, Türk tarafının çözümsüzlük politikasıyla özdeşleşmiş Denktaş, Baykal, Mümtaz Soysal gibi isimlere sert eleştiriler yöneltirken Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'e teşekkür etmeleri dikkat çekti.

En az miting kadar ilgi çekici olan ise Türkiye'deki sermaye medyasının bu eyleme ilgisiydi. Bir çok televizyon kanalı mitingi canlı bağlantılarla takip etti. Ertesi gün ise mitingde ilişkin haberler istisnasız bütün gazetelerde birinci

sayfalarda yer alıyordu. Kıbrıs'ta daha önce yapılan miting ve eylemlere iç sayfalarda şöyle bir değinip geçen ya da tümüyle görmezden gelen medyanın bu tutumundaki değişikliğin nedeni, elbette ki Türkiye'nin Kıbrıs politikasındaki değişimdir. Daha önce Denktaş hakkında eleştirilerde bulunmak vatan hainliği sayılıyordu. Şimdi ise Denktaş'a kızmak, onu eleştirmek moda oldu ve basın da bu moda uydu. Ne de olsa ABD ve AB böyle istiyordu.

Sonuç olarak Kıbrıs Türk halkı bugün kitlesel gösterilerle Türkiye'nin geleneksel Kıbrıs politikasının haksızlığını haykırıyor. Fakat hareketin önderliğini, ufku AB'yi aşamayan parti ve örgütler yaptığı ölçüde, eylemlerin tek işlevi Türkiye'nin

Kıbrıs politikasını emperyalizmin dayatmaları doğrultusunda revize etmesine bahane oluşturmak oluyor. Kitlelerin enerjisi emperyalizmin Kıbrıs politikasına hayat veriyor.

Kıbrıs'lı işçi ve emekçilerin aynı meydanları bu kez gerçek talepleri için dolduracakları günler elbette gelecektir. O günler sanıldığı kadar uzak da değildir.

KESK'ten soruşturma ve cezalara karşı dilekçe eylemi

KESK'e üye kamu emekçileri 15 Ocak günü Adliye önünde dilekçe verme eylemi yaptılar. 7 Haziran 2001'de sahte sendika yasasına karşı yapılan basın açıklamasına katılan 35 kamu emekçisine 15'er ay hapis cezası verilmişti. Aynı gün ve tarihte yapılan eyleme kendilerinin de katılmış olduklarını bildiren, eğer eylem yasaları aykırı ise kendilerinin de arkadaşları gibi yargılanmaları ve ceza almaları gerektiğini vurgulayan dilekçeler Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na verildi.

Eylem 12:30'da alkışlarla başladı. KESK Ankara Şubeleri pankartının ve çeşitli dövizlerin açıldığı eyleme 200'ün üzerinde emekçi katıldı. "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından dilekçeler verildi ve eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Nemalar konusunda bir eğitim emekçisi ile konuştuk...

"Hak verilmez alınır!"

- Nemalar konusunda nasıl bir mücadele hattı izlenmelidir?

KESK süreci baştan değil sondan yakalamaya çalışıyor. Geline noktada emekçilerin haklarının teslim edilmesidir yaşanan. "Hak verilmez alınır" şiarından vazgeçilmiştir.

Tüm hak sahiplerinin nemaları tamamen alınana kadar düzenli ve artan dozda eylemlilikler yapılmalıdır. KESK işçi sendikaları ile ortak hareket etmelidir. Üretimden gelen

gücün kullanılması esas alınmalıdır. Mücadele sokaklara taşınmalıdır ve nemalara karşı verilecek olan mücadele personel rejimi yasasını da püskürtmeyi esas almalıdır. Bu mücadele, bölge toplantılarından çok işyeri temelinde yürütülen örgütlenmeler üzerinde yükselmelidir. Yani taban örgütlenmelidir. Kamu emekçilerinin yarattığı birikim ve geleneğe dayanmalıdır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Dünyada savaş karşıtı eylemlerden kısa kısa...

İngiltere'de makinistlerin silah taşımama eylemi

İngiltere'de iki makinist Basra Körfezi'ne gönderilen silahları taşıdıkları treni durdurarak emperyalist savaşa karşı dayanışmaya güç kattılar. ASLEF Sendikası'na bağlı işçiler sendikalarından da destek görüyorlar. İngiliz hükümeti bir taraftan sendika ile görüşürken, diğer taraftan trenin hava şartlarından kaynaklı olarak yolda kaldığı açıklamasını yaptı. Irak halkına saldırı hazırlığında olan İngiliz askerlerine gidecek olan silahlar şimdi karayolu ile taşınmaya çalışılacak.

ABD'de 5 bin kişilik protesto eylemi

Los Angeles kentinde yapılan savaş karşıtı eylemde "Petrol için kan dökülmesin!", "Bush'u durdurun!" sloganları atıldı. Gösteriye ünlü aktörler de katıldı.

Fas'ta protesto eylemi

Fas'ın başkenti Rabat'ta 2500 kişi Irak ve Filistin bayrakları taşıyarak savaşa karşı gösteri düzenledi. Eylemde ABD ve İsrail bayrakları yakıldı.

ABD'li akademisyenler Irak'ta

ABD'de bulunan 28 üniversiteden 35 öğretim görevlisi Bağdat'a gitti. Savaş karşıtı ABD'li akademisyenler daha önce de Bush'un savaş politikasına karşı imza kampanyası başlatmışlardı. Bağdat'ta hastaneleri ve sığınakları gezen öğretim görevlileri, savaşa karşı çıkan açıklama yaptılar.

Geleneksel anma bu yıl güçlü bir savaş karşıtı gösteriye dönüştü...**Rosa Luxemburg- Karl Liebknecht anmasına
yüzbini aşkın insan katıldı...**

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledilişlerinin 84. yılında, Berlin'de yapılan bir yürüyüş ve günboyu süren anıt mezar ziyaretleri ile bir kez daha anıldılar.

Her yıl geleneksel olarak Ocak ayının ikinci haftasında gerçekleştirilen yürüyüşe onbinin üzerinde, anıt mezar ziyaretine ise yüzbini üzerinde kişi katıldı. Geçen yıla göre daha fazla bir katılım gerçekleşti.

Bu yılki anma emperyalist saldırganlık ve savaş koşullarında gerçekleşti. Bu nedenle hem yürüyüşe ve hem de anıt mezar çevresindeki etkinliklere savaş karşıtı ajitasyon hakimdi. Dağıtılan bildirilerin, taşınan pankart ve dövizlerin, atılan sloganların ve yapılan konuşmaların ortak teması savaş, yakın tehlike olarak da ABD'nin Irak'a dönük patlaması an meselesi olan savaşı durdurma/savaşa karşı mücadele konusuydu. Çeşitli parti, örgüt ve organizasyonlar bu yönlü çok sayıda çağrı metni dağıttılar. 8 Şubat'ta Münih'te yapılacak olan NATO dönem toplantısının savaş karşıtı bir gösteri haline getirilmesi ve 15 Şubat'ta yine Berlin'de ABD'nin Irak'a dönük savaşın protesto edilmesi için iki özel çağrı yapıldı. Savaş karşıtı ajitasyona ve çağrılara dönük duyarlılık dikkat çekiyordu. Bu Avrupa'daki tüm eylemlerde gözlenen bir durum.

***

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, emperyalist savaşa karşı kararlı tutumları ve eylemleri, savaşı devrimle önleme çağrıları yaptıkları için alçakça katledilmişlerdi. Hunharca katledildikleri dönem bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemiymişti. Bugün dünyamız bir kez daha bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunuyor, bir kez daha yeni bir emperyalist savaşla karşı karşıyayız.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anması bu yönüyle ayrı bir anlam ve önem kazanmış, bu iki devrimci önder yaşlı kuşak ve gençler tarafından daha bir coşkuyla sahiplenilmiştir.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in mücadelesinin anlam ve öneminin en çok, özellikle anıt mezar ziyaretine tercih eden yaşlı kuşak tarafından anlaşıldığı gözleniyordu. Yaşadığı yenilgiye rağmen sosyalizmi sahiplenen bu kuşağın, söylenen marşlara, atılan sloganlara gösterdikleri duyarlılık ve sempati, ısrarla taşıdıkları kızıl bayraklar, orak-çekiçli bildirimlere gösterdikleri özel ilgi vb. bunun ifadesiydi.

Önemli bir diğer nokta, anmaya çok yoğun bir gençlik kitlesinin de katılmış olmasıdır. Etkinliğin dinamizmini bu kitle oluşturuyordu doğal olarak. Kapitalizme, emperyalist saldırganlık ve savaşa kin ve nefret kusarlarken, R. Luxemburg ve K. Liebknecht 'i coşkuyla anıyorlardı.

***

Bu anlamlı geleneksel anmayı önceleyen günlerde bir dizi konferans-sempozyum vb. etkinlik gerçekleştirildi. Devrimci bilim adamları ve aydınların Marksizme ve sosyalizme inanç ve bağlılığının ifadesi çalışmalarının sunulduğu bu toplantılara gözle görülür yoğunlukta katılımlar oldu, ilgi gösterildi... Burjuvazinin sınıfı ve emekçileri ideolojisiyle silahsızlandırma saldırıları soruşturuluyor, kapitalizm ciddi biçimde sorgulanıyor, sosyalizm giderek yeniden uğruna mücadele verilecek bir dava haline geliyor.

***

Geleneksel yürüyüşe bu yıl Türkiyeli grupların katılımı oldukça zayıftı. Komünistler olarak, ideolojik-politik ve tarihsel anlamı konusunda yeterli açıklığa

sahip olduğumuz bu anmaya geçen yıla göre daha hazırlıklıydık. Yürüyüşe yetmişin üzerinde bir kitleyle, "Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht kavgamızda yaşıyor!" yazılı parti imzalı pankartımızla katıldık. TKİP-Yurtdışı Örgütü imzalı bildirimizi yaygın biçimde dağıttık.

Kortejimiz oldukça canlıydı. Anıt mezarın bulunduğu alana girerken hep birlikte

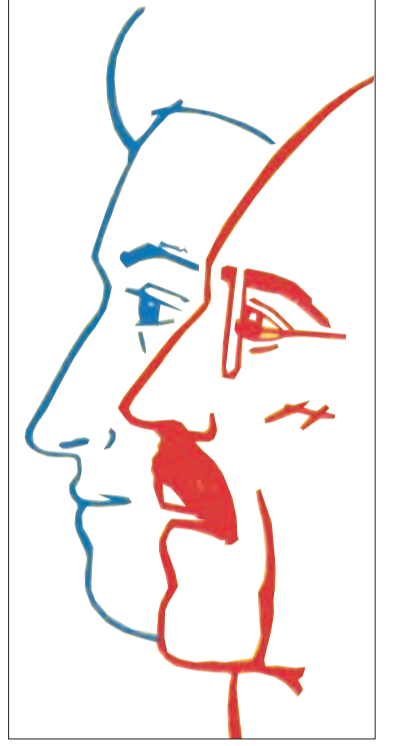
Enternasyonal

Marşı'nı söyledik. Bu alandaki kitleyi oldukça etkiledi. Bizi sıkı yumrukları ile karşıladılar.

BİR-KAR ve BİR-KAR Gençliği yürüyüşe savaş karşıtı şiarların yazılı olduğu pankartlarıyla katıldılar. BİR-KAR imzalı "İşsizliğe, sosyal hakların gaspına ve savaşa karşı mücadele!" çağrısı yapan bir bildiri dağıttılar.

Anma anıt mezar ziyareti ile sona erdi.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Pendik İKE'de "İş yasası tasarısı" konulu panel

Pendik İşçi Kültür Evi'nde Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi'nin (AYİEP) örgütlediği "Yeni iş yasa tasarısı ve işçi sınıfının örgütlenme sorunları" konu başlıklı panel gerçekleşti. Panelde konuşmacı olarak AYİEP Girişimi Temsilcisi ve İKE temsilcisi yer aldı.

40 kişinin katıldığı panelde ilk sözü alan İKE temsilcisi, işçi sınıfına yönelik saldırılardan iş yasa tasarısına kadar gelinen süreci anlattı. Bu saldırının emeğin toplamına dönük saldırıların bir parçası olduğunu ve bu dönemde en yakıcı gündemin de yaklaşan emperyalist savaş olduğunu vurgulayarak, topyekün saldırılara karşı topyekün direnişin sergilenmesi gerektiğini vurguladı. Ardından söz alan AYİEP temsilcisi ise, iş yasa tasarısının hazırlanma ve "Bilim Kurulu"nun toplanma sürecinden bahsetti. Yasa tasarısının getireceği değişiklikler çerçevesinde esnek çalışmayla birlikte iş yaşamının nasıl kurlarsız haline getirileceğini detaylı bir şekilde anlattı.

Panelin ikinci bölümü, katılımcıların düşüncelerini belirtmesiyle tartışma şeklinde gelişti. Söz alanların büyük çoğunluğu saldırılara karşı örgütlü tepki vermek gerektiğinden bahsettiler. Yerelliklerde yapılan bu tür toplantı ve etkinliklerin çok anlamlı olduğu ve genel mücadeleyi beslediği söylendi. Emperyalist savaşa karşı mücadelenin örülmesi gerektiği vurgulandı. Özellikle Kurtköy'de bulunan Sabiha Gökçen Havaalanı'nın üs olarak ABD'ye verilmesi karşısında bölgede buna karşı tepki geliştirmek gerektiği vurgulandı.

Kurtköy bölgesinde emperyalist savaşa karşı mücadeleyi örgütlemek kararlılığı ve buna yönelik planlamayla birlikte panel sona erdi.

Pendik İşçi Kültür Evi çalışanları

"Emperyalizm kan ve savaş demektir!"

Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu olarak 15 Ocak günü YTÜ Maslak Kampüsü'nde yaklaşan emperyalist savaş ile ilgili bir etkinlik düzenledik. Sabah saatlerinden itibaren etkinliğe çağrı yapan ve emperyalist savaşı teşhir eden 700'e yakın el ilanı dağıttık. Kantinde açtığımız masa ve okulun diğer kampüslerinde daha önce de kullandığımız duvar gazeteleri ile de emperyalizmi teşhir ettik ve etkinliğe çağrı yaptık.

Saat 12:30'da başlayan etkinliğimizde, emperyalizmin "savaş ve yıkım" anlamına geldiğini dia gösterisi ve şiir dinletisi ile ortaya koyduk. 150 civarında katılımın olduğu etkinliğin sonunda Platformu tanıtan bir konuşma yapıldı.

Etkinliğin ardından yapılan anket çalışmasıyla yaklaşan savaş hakkında öğrenci arkadaşlarımızın düşüncelerini aldık. Katılımın niceliği, insanların coşkusu ve anket sorularında Amerikan askeri olmayı reddetmesi, etkinliğimizin amacına ulaştığının bir göstergesi oldu.

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu

Etkinlikte yapılan konuşmadan...

"Tarihin sayfalarında şöyle bir gezindiğimizde tüyler ürperten birçok manzara ile karşılaşırız. Vietnam'da ölen milyonlarca insan, Hiroşima'da sakat doğan milyonlarca çocuk, Afganistan'da üzerine bombalar yağdırılan bir halk, sayfalardan aklımıza ilk kazınanlar. Şimdi de sıra Irak'ta mı?"

"... Daha şimdiden Ortadoğu'daki petrol rezervlerinin kaç varil ettiğini hesaplanmış durumda. Türk devleti de "pastadan pay alır mıyım ya da IMF borçlarını siler mi?" düşüncesiyle sahibinin sadık bekçiliğini sürdürüyor. Peki ama bir halkın yaşamı kaç varil petrole bedeldir ya da ömrünün baharındaki bir gencin yaşamı kaç milyar dolarlık bir yardım paketine eş değerdir?"

"Dünyanın jandarmalığına soyunan ABD emperyalizmi dünya halklarının kaderi değildir. Bizler Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu olarak bütün dünyada giderek artan emperyalist savaş karşıtı muhalefetin yanında daha ilk günden yerimizi aldık. Türkiye'nin kendi askeriyle savaşa katılmasının gündemde olduğu şu günlerde, bu ülkenin geleceği olan bizler, cephede Irak halkının karşısında yer almayacağımızı haykırıyoruz..."

Hiçbir güç devrimci iradeyi teslim alamaz!

Geçtiğimiz günlerde TBMM Adalet Komisyonu Başkanı Köksal Toptan 16 kişilik komisyon ile Sincan F Tipi Cezaevi'ni ziyaret etti. Hiçbir siyasi tutsakla görüşülmezken, çete mensubu birkaç adli tutuklu ile yapılan görüşmenin sonunda Toptan, şu açıklamayı yaptı, "İnsan haklarına yakışan uygulamaların ve yaşam için gerekli olan düzgün ortamın olduğu bir cezaevi gördük. Mahkumların herhangi bir şikayetini almadık.", vb...

Yani, F tipi cezaevinde herşey güllük gülistanlık! Kimse tecrit altında değil ve keyfi uygulamalara maruz kalmıyor! Bu cezaevlerinde 104 insan ölmedi, yüzlerce kişi zorla müdahalelerle sakat bırakılmadı! İki insan tecrit ve baskılar nedeniyle intihar etmedi!

Elbette bu demagojiler yeni değil. Artık F tipi savunucularının bile rağbet göstermediği bu yalanlara şimdi yeni bakanlar sarılmış durumda.

F tipi cezaevlerinin genel durumu

F tiplerindeki bütün işleyiş ve uygulamalar tecrit ve izolasyona göre uygulanıyor. Sayımlar ve arama adı altında hakaretler ediliyor, işkenceler yapılıyor. Tutsaklar her gün iki defa yapılan sayım esnasında ayakta durmadıkları bahanesiyle tartaklanıp tekmeleniyor. Arama yapılırken bütün eşyalar darma dağın ediliyor. Dört duvar arasına hapsedilen tutsaklar ayakkabılarına kadar didik didik aranıyor. Buna uymayanlar tartaklanıyor, ayakkabası zorla çıkartılıyor.

Arada cam ve demirin olduğu, ahize ile yapılan aile görüşlerine gidiş-dönüşte tutsaklar ayakkabılarına dek tekrar tekrar aranıyor. Merkezi radyo yayını ise başlı başına bir işkence aracı. İdarenin belirlediği (TRT FM ve gerici kasetler) çerçevede yayın yapılıyor. Tekli hücrelerde kalanların radyonun sesini kapama şansları yok. Üçlü hücrelerde ise açıp-kapama düğmesi içerde olsa bile istendiği zaman bunlar devre dışı bırakılabiliyor. Gece yüksek sesle yapılan yayının yanısıra, gardiyanlar tarafından çıkarılan çeşitli sesler (havlama, miyavlama, çığlıklar, tuhaf sesler vb.) ile psikolojik işkence sözkonusu.

Ailelerin getirdiği pek çok eşya renkleri uygun değil, kantinde satılıyor vb. bahanelerle alınmıyor. Kantinde bu ihtiyaç maddeleri ise fahiş fiyata satılmakla birlikte kalitesiz oluyor. Verilen yemekler hem az, hem besin düzeyi açısından çok düşük. Hücrelerdeki yaşam tam bir ekonomik sömürü üzerine oluşturulmuş.

Ailelerin yatırdığı paralar tutsaklara verilmemekte, tutsaklar arasındaki dayanışma engellenmekte, alışverişler "arz ederim, saygılarımla" ifadelerinin yer almasının dayatıldığı dilekçelerle yapılmaktadır. Yapılan alış-verişler "haftada bir defa" şeklinde sınırlandırılarak tutsakların hesaplarından kesilmektedir. Herşey pahalı olduğu için ziyaretçisi gelmeyen tutsaklar en temel ihtiyaçlarını karşılayamamakta, zor durumda bırakılmaktadır. Parası olmayanın hem elektriği kesiliyor, hem de ilaç vb. ihtiyaçları karşılanmıyor.

Haberleşme, yayın ve savunma hakkı keyfi olarak kısıtlanıyor

Tutsaklara gelen ve göndermek istedikleri mektup, faks vb. çoğu kez yayın kurulu tarafından sakıncalı bulunuyor. Yasak olmadığı halde sipariş edilen dergiler alınmıyor. Kitap okuma olanağı üç kitap ile

sınırlı. Tutsaklara posta ile gelen gazete ve dergiler verilmeyerek toplatması çıkıncaya kadar bekletiliyor. Toplatması bulunmayan yayınlar da keyfi gerekçelerle verilmiyor.

Avukatlarla görüşme olanağı oldukça kısıtlı. Hükümlü tutsakların avukatlarıyla görüşmeleri Adalet Bakanlığı genelgeleriyle yasaklanmış. Avukatların davalarla ilgili getirdiği savunma evrakları alınmıyor, müvekkilleriyle aynı anda görüştürülüyor. Avukat görüşüne çıkarken kağıt-kalem alınmasına, herhangi bir belge alışverişine izin verilmiyor. Mahkeme tarihleriyle ilgili tebliğler ve iddianameler tutuklulara ya zamanında iletilmiyor ya da eksik iletilmediği için savunma hazırlığı yapılamıyor. Hazırlanan savunmalara da idare tarafından "inceleyeceğiz" vb. bahanelerle el konuluyor.

Mahkeme günü devrimci tutsak çok ağır hasta olsa bile zorla götürülmekte, zincir kelepçesi kemiğine işleyecek tarzda sıkıca kilitlenmektedir. Gidiş-gelişlerde yapılan hakaretler ve darplar da cabası. Avukat görüşü tavanın ortasına yerleştirilen kamera ile çekilmekte, gardiyan tarafından görüşme bitinceye kadar taciz edici tarzda izlenmektedir. Avukatları yıldırma ve görüşe gelmelerini engellemek amacıyla cezaevi girişinde taciz edici bir tarzda avukatlar elle aranmakta, evraklarına ve müvekkili ile görüş esnasında aldığı notlara el konulmaktadır.

Mengele artığı doktor, psikolog ve sosyologlar

Yayın Komisyonu sosyologlar ve psikologlardan oluşturulmuş. Sansür meslekleri ile en ufak bir ilgisi kalmamış bu insanlar tarafından yapılıyor. Ayrıca tecrit uygulamaları ve cezaevi politikasının belirlenmesinde sosyolog, psikolog ve doktorların önemli bir payı bulunuyor. Devrimci tutsaklara yapılan saldırıların sonuçlarını an an yakından gözlemleyerek yeni saldırı politikaları geliştirmek öncelikli görevleri arasında. Mesleki ilke ve ahlaklarını ayaklar altına alarak hünerlerini sermayenin hizmetine tereddütsüz sunan bu Mengeleler, zaman zaman cezaevi heyeti adı altında bütün hücreleri tek tek dolaşarak tutsaklara anketler yaparak, sözüm ona varolan sorunların (sıcak suyun akmaması, kaloriferlerin yanmaması, gardiyanların saldırmaması, yemek sorunu, yayınların verilmemesi vb.) çözümünde yardımcı oluyor ve öneri alıyorlar! Tutsakların yalnızlıktan sıkılabileceklerini, istedikleri zaman kendilerini çağırıp sorunlarını anlatabileceklerini söylüyorlar.

ÖO direnişçileri moral kaynağı oldukları için çevrelerindeki tutsaklardan yalıtılarak tek başlarına tutulmaktadır. Müdürler, doktorlar, sosyologlar ve psikologlar, ÖO'nu bırakmaları için tutsaklara

psikolojik işkence uygulamakta, tutsakların iradesini kırmaya, tedaviyi kabul etmeleri için "zorla müdahale edeceğiz" vb. tehditlerle baskı altına almaya çalışmaktadırlar.

Disiplin cezalarında sınırsızlık

F tiplerinde hemen herşey disiplin soruşturması gerekçesi yapılmakta ve ceza verme tehdidi ile tredman politikalarına uyulması zorunlu hale getirilmeye çalışılmaktadır. Sayım esnasında ayağa kalkmadığı, arama ve görüş esnasında ayakkabısını aramadığı, açlık grevine veya ölüm orucuna başladığı, insanlara moral ve motivasyon verdiği, diğer hücrelerdeki arkadaşlarına notlar yazıp toplarla attığı" gerekçesi ile devrimci tutsaklara aylarca mektup vermeme, ailesi ile görüştürmeme ve hücre cezaları, avukat ve havalandırma yasağı verilmektedir. Verilen disiplin cezaları ile birçok tutsağın infazı yakılmıştır.

Hiçbir güç devrimci iradeyi teslim alamaz!

F tipi cezaevleri tam bir tabutluk durumundadır. Herşey, her uygulama devrimci kişiliği ve kimliği yıkmaya, devrimci tutsağı kendine yabancılaştırmaya dönük birer saldırı olarak gündeme getirilmektedir. Hak ve özgürlüklerden yana ve işkenceye karşı olduklarını açıklayan sermayenin yeni uşağı AKP'nin bakanları, devrimci tutsakları ve ÖO direnişini karalayarak gözden düşürmeye çalışıyorlar.

Bu hesaplar çok yapıldı, direniş bu hesapları sürekli bozdu ve bozmaya devam edecektir. Tecrit sona ermediği sürece direniş sürecektir. Ne pahasına olursa olsun, kazanan insanlık onurunun simgesi haline gelen devrimci tutsaklar olacaktır!

Z. Güneş

Zorla müdahale işkencesi yasalaşıyor!

Zindanlar her zaman iki iradenin en çıplak halde çatıştığı yerler oldu. Devrimci irade karşısında “zor”un bütün olanaklarına sahip bir güç vardı. Zor en pervasız haliyle kullandığı halde karşısındaki iradenin ne pahasına olursa olsun direnme, boyun eğmeme tavrı karşısında çaresiz kaldı zulüm. Eli ayağı yatağa zincirlenerek zorla beslenen devrimciler ilk fırsatta damarlarına takılı serumları çıkarıp attılar. Bilinci kapanan devrimciler kendilerine gelince yaptı aynı şeyi.

Bugün F tipi cezaevlerine geçilmiş olmasına rağmen faşist devlet programını uygulayamıyor. Tredman’a (ıslah programı) uyacak insan bulamıyor. Devrimci tutsaklar F tipi cezaevlerinde siyasal kimliklerinden taviz vermeden birbirlerine her koşulda sahip çıkarak yaşıyorlar. Yaşamı olduğu kadar ölümü de paylaşıyorlar.

Tecrit koşullarına rağmen devrimci tutsaklar F tipi hapisanelerde boyun eğmeme geleneğini sürdürüyorlar. Sadece F tipi hapisaneler değil, hastahaneler de devrimci iradenin teslim alnamazlığına tanıklık ediyor 3 yıldır. F tipi hapisanelere geçişin ve bu süreçteki katliamların sorumlusu Hikmet Sami Türk döneminde hazırlanmış olan “zorla müdahaleyi” düzenleyen yasa yeni Adalet Bakanı Cemil Çiçek tarafından yeniden gündeme getirildi.

TBMM Adalet Komisyonu’nda gündeme gelen bu düzenlemeler; avukatların aranması, açlık grevi ve Ölüm Orucu yapan tutsaklara zorla müdahale, sorunu gündeme taşıyanlara ise Ölüm Orucu’na teşvik etmekten 20 yıla kadar hapis cezası içeriyor.

Bu düzenlemelere göre avukatların müvekkillerine iletmek istediği evraklar incelenecek, ayrıca avukatların üst araması elle yapılacak. Şu anda F tiplerinde fiili olarak uygulanan bu tür baskılar artık yasallaşıyor.

Açlık Grevi ve Ölüm Orucu yapan devrimci tutsaklar 19 Aralık 2000’den bu yana zorla müdahale işkencesini tüm boyutlarıyla yaşıyorlar. Tutsakların bir kısmı zorla müdahale sonucu şehit düştü, yüzlerce de sakat kaldı. Yapılan

TAYAD’lı ailelerin AKP ziyareti

TAYAD’lı Aileler F tiplerinde tecrit, izolasyon ve ölüm oruçlarında ölümlerin sürmesi nedeniyle AKP il ve ilçe binalarını ziyaret ediyorlar.

11 Ocak günü de bu amaçla AKP Basmane ilçe binası ziyaret edildi. Yarım saatlik görüşme sonrası ilçe binası önünde bir basın açıklaması yapıldı. Birleşik Metal-İş ile CHP yöneticilerinin de katıldığı basın açıklamasında, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!” vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

düzenleme bunun yasallaştırılmasından başka bir şey değil. Ölüm Oruçları’nı teşvik edenlerin 20 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılması ise dışarda konuya duyarlı olan aydınlardan ailelere kadar tüm muhalif kesimleri tehdit eden bir düzenlemedir. Devrimci tutsakların sahiplenilmesinin önünü kesmeye yöneliktir. Bugüne kadar bütün yöntemler denendi. Ama devrimci tutsaklar teslim alınamadı. Fiili faşist uygulamaların yasallaştırılması da devrimci iradeyi teslim alamayacaktır.

ÖÖ direnişçisi Özlem Türk ölümsüzleşti!

“(…) 15 Nisan 1975 Gümüşhacıköy/Amasya doğumlu olan Özlem, Alevi-Türk, yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğuydu. Tek geçim kaynakları tütündü. Tüm tütün üreticileri gibi, o büyüdükçe, yoksullukları da büyüyordu. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Liseden sonra çeşitli işlerde çalışmaya ve mücadele etmeye başladı.

Çok genç insanların şehit düşmesi etkiliyordu onu. 1993’te, iki üniversite öğrencisi olan Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım’ın katledilmesini protesto için yapılan 3 günlük protesto Açlık Grevi, onun katıldığı ilk eylemlerden biri oldu. Özgür Karadeniz ve Samsun Mücadele gazetesi bürolarında çalıştı. Sık sık gözaltına alındı. ‘93’te Özgür Ülke bürolarının kontrgerilla tarafından bombalanması sonrasında dayanışma amacıyla gittiği Özgür Ülke bürosundan gözaltına alındı. Çiller hükümetinin 5 Nisan soygun paketine karşı özel sayı dağıttığı için gözaltına alındı. (…)

1995 23 Şubat’ında tutuklanarak Samsun hapisanesine, oradan da Ulucanlar hapisanesine sevkedildi. 1996 Ölüm Orucu Direnişinde ikinci ekipte yer aldı.

2000 yılında F tipleri gündeme geldiğinde zulme karşı direnişte de, 19 Aralık katliamı sonrasında da, yine en önde olmak isteyenlerdendi. Şöyle diyordu yazdığı mektupta:

“Ölüm Orucu Savaşçısı olmak büyük bir onur, büyük bir gurur. Bu onur ve gururu tüm içtenliğimle tekrar yaşamak istiyorum. Yaşadığım bütün duygularımı ifade etmek çok zor. Yoldaşlarımın gün gün erimesini, şehitliğini görmek, ayrılığı yaşamak büyük bir acı. Ağır basan yan yalnızca duygularıyla değil, bilincimle ve tüm yüreğimle yoldaşlarımla birlikte, daha doğrusu yoldaşımdan önce ölümü göğüslemek. (…)”

DHKC’nin açıklamasından...

Direnışçilere yönelik baskı, işkence ve katliamlar sürüyor

TAYAD’lı Aileler 13 Ocak günü İHD Genel Merkezi’nde, tecridin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması için bir basın açıklaması yaptı. Önce İHD Başkanı Hüsnü Öndül kısa bir konuşma yaptı. Ardından TAYAD’lı bir aile basın açıklaması metnini okudu. Açıklamada, tecride karşı sürdürülen ölüm oruçlarının üçüncü yılına girdiği ve bugüne kadar 104 kişinin yaşamını yitirdiği, 500’e yakın insanın ise sakat kaldığı vurgulandı. Son olarak Numune Hastanesi’nde Özlem Türk’e yapılan zorla müdahale sonucu yaşamını yitirdiği ve aynı hastanede tedavi olması gereken Enver Yanık’ın tedavisinin engellendiği belirtildi. Ardından İHD, Aydın ve Sanatçı Girişimi adına da birer konuşma yapıldı.

Özlem Türk’ün avukatı Zeki Rüzgar ise yaptığı konuşmada; bugüne kadar Numune Hastanesi’nde 40 kişinin yaşamını yitirdiğini ve bu insanlara çeşitli müdahale biçimlerinin uygulandığı, bu uygulamalar sonucunda insanların ya sakat kaldığını ya da öldüğünü belirtti. İnsanların doktorlar tarafından kobay olarak kullanıldığını söyleyerek, basın bu hastaneye dikkat çekmesi gerektiğini belirtti.

Aynı gün 11 Ocak’ta şehit düşen Özlem Türk için Yüksel Caddesi’nde oturma eylemi düzenlendi. Özlem’in zorla müdahaleden sonra şehit düştüğü belirtildi. Ailelerin ve avukatının konuşmasının ardından oturma eylemine geçildi. Özlem’in cenazesinin akşam Adli Tıp’tan alınarak memleketi Amasya’ya gönderileceği açıklamasının ardından eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Emperyalizmin eğitim saldırısı...**AB'nin eğitim projesi: Socrates ve gerçekler**

AB'de şu anda uygulanmakta olan ve Türkiye'yi de kapsayacak olan bir eğitim projesi var. SOCRATES olarak isimlendirilen bu proje 1995 yılından beri uygulanıyor.

Şu anda proje 30 Avrupa ülkesinde uygulanmakta ve Türkiye, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, Romanya ve daha birçok ülkeye -özellikle Doğu Avrupa ülkelerine- doğru kapsamı genişletildi. Türkiye şu anda bu projeye dahil olmuştur.

Socrates projesinin amacı ve işleyişi nasıldır?

Projeyi gerekçelendirenlerin temel bir düşüncesi var; "Tümüyle değişen bir dünyada bilgisini derinleştirmek her birey için gittikçe daha da önem kazanmaktadır. Yararlı bilgiler edinmek için, bir iş bulabilmek için veya sadece kişiliğini geliştirmek için."

Bu projeyi ortaya atanlar, eğitimi bireysel kazanç sağlamanın bir yolu olarak görmektedirler. Onlara göre eğitim hizmeti toplumsal bir sorumluluk değil, fakat bireyin kişisel kazanç sağlayacağı bir ticari sektördür. Eğitim hakkının giderek Avrupa'da da paralı hale getirilmesi bu mantık sonucu ortaya çıkmıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele ederek kazandıkları parasız eğitim hakkı tırpanlanmak istenmekte, bu iş yapılırken de böyle argümanlara sarılmaktadır.

Bu projenin eğitimin paralılaşmasını getiren GATS anlaşması ile eş zamanlı olarak çıkması, kesinlikle bir tesadüf değildir. AB ülkelerinde eğitim politikalarının yönelişini göstermektedir. Önce eğitimin bireysel fayda temeline oturtulması, sonra da özelleştirilerek bireysel kazancın kazancı elde eden kişiye ödetilmesi. SOCRATES'in birçok uygulamasından bu mantığın güdüldüğünü rahatlıkla görebiliriz. Eğitimde fırsat eşitliğini sağlayacaklarını söylüyorlar, ama bunu gerekçelendirirken uygulamada başarılı bireylere burs verileceğinden ve eğitim kurumlarına maddi yardımlar yapılacağından bahsediyorlar. Bu da kapitalizmin rekabet mantığının ve ikiye bölünmüşlüğüne bu projede nasıl işlediğinin göstergesidir. Milyonlarca insan özellikle yoksul Doğu Avrupa ülkelerinde ve Türkiye'de parasızlık yüzünden okuyamazken başarılı birkaç insana burs vermek: Onların fırsat eşitliğinden anladıkları bu!

Saldırı salt üniversitelerle sınırlı değil

Bu proje yalnızca üniversite öğretimini kapsamıyor. Fakat en fazla önem verdikleri kısım Erasmus adını verdikleri yükseköğretim projesi ile Lingra adını verdikleri yaygın dil öğrenimi projeleri. Onun dışında ortaöğretim ve okul dışı yetişkinlere yönelik eğitim programları da var. Hedef olarak "Bireylerin erken yaşta kültürel ve dille ilgili çeşitlilikleri dikkate alarak bilgiyi kullanma ve bilgi alışverişinde bulunabilme, başka coğrafi ve toplumsal gerçeklerin farkında olma, disiplinler arası yaklaşımlar geliştirebilme ve projelerde takım çalışmasına katılma becerisini geliştirmek" konuludur.

Bu paragrafı okuyan bir insan anadilde eğitimin ve takım çalışmasının desteklendiğini zannedebilir. Fakat hemen ardından gelen uygulamaların anlatıldığı paragraflar asıl niyeti ortaya koyuyor. Takım çalışması olarak kastettikleri şeyin kurumlar arası proje

alışverişi ile sınırlandırıldığını görüyoruz.

SOCRATES'e bağlı Lingra projesi kapsamında, "AB dillerinin nicel ve nitel olarak geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması" hedefleniyor. Projeye bağlı olan eğitim kurumlarına ortak müfredat dayatılıyor ve Minerva adlı proje ile uzaktan eğitim şeklinde derslerin tek merkezden verilmesi planlanıyor. Tabii ki bu dersler dil olarak bir ya da iki dil, büyük olasılıkla da İngilizce ve Almanca'yı kullanacak. Tek bir müfredat, belli bir dil ve tek merkezden verilen ders ile nasıl bir çeşitlilik sağlanacağından ve takım çalışmasının bunun neresinde olduğundan ise hiç söz edilmiyor.

Socrates'in gerçek amacı

Süslü lafların ne kadar kof olduğu, projenin gerekçelendirilmesinde tekrar tekrar ortaya çıkıyor. SOCRATES projesinin tek amacı, emperyalist bir kutup olarak AB'nin diğer emperyalistler karşısında üstünlük kazanabilmesidir. Tek müfredat ve ortak dil dayatması, AB'nin kültürel emperyalizm hevesinin bir ürünüdür. Çünkü bir kültür, başka bir kültürü bilim, sanat ve dil yönünden bağımlı kılarak baskı altına alır.

Proje "Bilgi ve yenilik, ekonomik kalkınmanın en önemli ayağı haline gelmiştir" diyerek, bilgiyi nasıl meta olarak gördüğünü belirtiyor ve hemen ardından, "AB, yalnızca ekonomik anlamda değil bilgi anlamında da rekabet etmek istiyor" denilerek emperyalist niyetler açıkça dışa vuruluyor. Temel bir hedef olarak gösterilen "eğitimde kaliteyi artırmak", yalnızca bilgi anlamında rekabet edebilmek için isteniyor ve eğitimin paralılaşmasının da bir bahanesi oluyor.

İşin özünde; eğitimde kaliteyi artırmalıyız; çünkü diğer emperyalistleri ancak bilim ve teknoloji alanında ilerleme sağlayarak alt edebiliriz; bu çabanın maliyetini de öğrencilerden karşılayacağız, demek

istiyorlar. Bu politika çerçevesinde eğitim tamamen sermaye odaklarının hizmetine veriliyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi SOCRATES projesi GATS anlaşması ile paralel yürüyor.

Socrates'in Türkiye ayağı

Bu projenin yansımalarını geçen sene gündeme gelen YÖK Yasa Tasarısı'nda görmek mümkün. Bu tasarı da eğitim bireysel kazanç sağlar; bu kazancın maliyeti ödenmelidir diyerek belli okullarda harçları kat kat artırmayı planlıyordu. Okullarımızın araştırma profesörlüğü, vb. uygulamalarla tamamen sermayenin hizmetine girmesi tasarlanıyordu. Bugünlerde yapılan YÖK ile ilgili tartışmalarda mali özerklikten sıkça bahsedilmesi, okullarımızın özelleştirilmesinin tekrar gündeme geleceğini, geçen seneki YÖK Yasa Tasarısı'nın benzeri bir tasarının demokratikleşme maskesi altında karşımıza çıkarılacağını gösteriyor. Ayrıca AB'de, Leonardo da Vinci adını verdikleri bir mesleki eğitim programı var. Gerek SOCRATES kapsamındaki Grundtvig yetişkin eğitim programında gerekse bu projede yalnızca bireylerin yeteneklerinin geliştirilmesi ve ekonomik anlamda rekabet etme şansının artmasından bahsediliyor. Halkın bilincini geliştirmek, işçi ve emekçilerin kültürel düzeyini yükseltmek değil, parası olanların bireysel olarak mesleki bilgi sahibi yapılması hedefleniyor.

Peki biz ne istiyoruz?

Bizim istediğimiz eğitim, emperyalizmin ve burjuvazinin çıkarlarına değil, tam tersine, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına bağlı olmalı, onların bilincinin ve yeteneklerinin gelişmesine hizmet etmelidir. Sözü işçi sınıfının devrimci programının bu alanda söylediklerine bırakıyoruz:

"Eğitim: Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.

- Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.

- 17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim. Eğitim üretici çalışma ile birleştirilir.

- Çocukları okul hayatına hazırlayıcı bir kurumlar şebekesi (kreşler, çocuk bakım ve eğitim yuvaları, vb.) oluşturulur.

- Tüm işçilerin, kent ve kırsal emekçilerinin yararlanabileceği yaygın bir okul dışı eğitim-öğretim kurumları şebekesi (kütüphaneler, halk evleri, okuma odaları, emekçi üniversiteleri, meslek okulları, kurslar, konferanslar, tiyatro ve sinemalar, vb.) örgütlenir." (TKİP Programı, Bölüm II, C/ Madde 2, Eğitim)

Kaynaklar:

- 1) Avrupa Öğrencileri Genel Forumu, www.aegce-istanbul.org
- 2) MEB Duyurular, 2002, "Avrupa Birliği'nin Eğitim Alanındaki Eylem Programı"
- 3) Ankara Üniversitesi, www.ankara.edu.tr/faculties/educational/haberler/socrates.htm

(Ekim Gençliği'nin 15 Ocak-15 Şubat 2003 tarihli 57. sayısından alınmıştır...)

Nurbay Irmak'a özgürlük!..**“Ben Nurbay Irmak, ODTÜ öğrencisiyim...”**

Arkadaşımız Nurbay'ın tutuklanmasını protesto etmek amacıyla düzenlediğimiz kampanya çerçevesinde Nurbay'ın içeriden yolladığı mektubu okula yoğun bir şekilde dağıttık. Yemekhanede iki gün boyunca açtığımız standda, insanlarla konuşmaya ve sermaye iktidarının kanlı yüzünü teşhir etmeye çalıştık. Ayrıca standda koyduğumuz kartlarla isteyen öğrencilerin Nurbay'a kart yollamalarını sağladık.

Arkadaşımız ilk mahkemesine 25 Aralık'ta çıktı ve duruşma 21 Ocak'a ertelendi. Bizler ODTÜ Ekim Gençliği olarak devletin ilerici muhalif öğrencilere karşı uyguladığı baskı ve terörü kıyıyor, çalışmalarımızı yılmadan ve ısrarla sürdüreceğimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Ekim Gençliği/ODTÜ

Merhaba;

Belki de şu an oturduğunuz kantinde ya da yemekhanede masanızdaki bu metne şöyle bir bakacak ve bir kenara iteceksiniz. Fakat okumaya devam ederseniz göreceksiniz ki, bu her zamanki gibi bir bildiri değil, bir mektuptur. Bundan bir-buçuk ay öncesine kadar sizlerle beraber hayatın/dışardaki keşmekeşin parçası olan bir üniversite öğrencisinin mektubu. Dışarı diyorum çünkü ben içerdekilerdenim, içerideyim. Ulucanlar Hapishanesi 9. koğuşta ranzamdan yazıyorum bu mektubu. Okuyacağınızı umarak...

Ben Nurbay Irmak, ODTÜ öğrencisiyim.

Evet, içeride, hapishanedeyim. Bundan bir-buçuk ay önce Ankara Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince evimin önünden gözaltına alındım. Günlerden Cumartesi idi. Sınav günüydü. Ancak sınava girmek mümkün olmadı. Gözaltında dört gün kaldım ve ardından çıkarıldığım Devlet Güvenlik Mahkemesi'nce tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldum.

Neden buradayım?

BURADAYIM, çünkü; üniversitenin ve eğitimin ticari bir nesneye, bir metaya dönüştürülmesine karşıyım. Egemen burjuva sınıfı üniversiteyi 'pahallılaştırarak', yalnızca burjuva sınıfın nitelikli eğitim almasını sağlamaya çalışıyor. Ancak planları bununla sınırlı değil. Burjuvazi tüm aşamaları ile eğitimi kendi yağma alanına dönüştürmeye çalışıyor. Geçtiğimiz dönem gündeme gelen Yeni YÖK yasası bu çabanın yüksek öğretimdeki son adımlarından biri idi.

Üniversite ve sanayi (siz sermaye okuyun) işbirliği adı altında yüksek öğretim kurumları tamamen sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden örgütleniyor. AR-GE faaliyetlerinin maliyetini kamuya yıkmaya, ucuz ve kaliteli işgücü, ücretsiz ve iyi örgütlenmiş teknik altyapı olanakları, kısacası teknoloji kentler, bu amaçla hizmete sunuluyor.

3 Kasım seçimlerinin tek galibi AKP'nin eğitim programı da yukarıda ifade edilen gerçeklerin dışına çıkmıyor. Eğitimin tümüyle "özel teşebbüse açılacağını" ilan eden AKP hükümeti, böylelikle neo-liberal eğitim politikalarının eksiksiz bir uygulayıcısı olacağını da teminatını vermiş oluyor.

BURADAYIM, çünkü; ABD'nin Irak halkına yönelik savaş planının karşısındayım.

11 Eylül sonrası ABD, Yeni Güvenlik Doktrini'nin temeli olan dünyanın her yerine müdahale etme yeteneğini, Afganistan'da yarattığı yıkım ve yeniden inşaa ile göstermiş oldu -tabii ki terörizmle savaşta altınla sığınmayı unutmadan. Şimdi sıra Irak'ta. Yani büyük petrol rezervlerinin bulunduğu Ortadoğu'nun kalbinde. ABD'nin Irak'ın kimyasal silahlara sahip olduğu yaygarasına kimsenin inandığı yok aslında. Herkes bu savaşın temel nedenlerinin; Ortadoğu ve tüm dünyadaki ABD hegemonyasını güçlendirmek ve krizle cebelleşen ABD ekonomisine soluk aldirabilecek yeni alanlar açmak olduğunu biliyor.

Türkiye'ye gelince... Ona bu savaşta ABD'nin hizmetinde ön saflarda yerini almak düşüyor. Egemenler, elbette bu uğursuz görev için ücret talep ediyorlar. Pazarlıkların kızıştığı, belki de sona erdiği şu günlerde bu ücret 25 milyar dolar olarak ifade ediliyor.

ARKADAŞLAR, bu kan parasıdır. Biz gençlerin kanıdır pazarlık konusu edilen. Bu pazarlıklar sonucu, eni sonu Türkiye ABD saflarında savaşa dahil olacak, üslerini-toprağını açarak ya da doğrudan asker göndererek mazlum Irak halkını imha hareketinin aktif bir parçası olacaktır. Türkiye işçi ve emekçileri bu emperyalist savaşın karşısındadırlar. Sermaye iktidarı ise şu an pasif bir konumda olan bu karşıtlığın aktifleşmesine karşı zor aygıtını devreye sokmaya hazırlanmaktadır.

BURADAYIM, çünkü; bu barbarlık düzeninin bir an önce son bulmasını istiyorum.

'Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilecekleri' bir sosyalist devrimle emperyalist-kapitalist sistemin dünyadaki egemenliğine son verileceğine inanıyorum. Bu kaçınılmaz sonu hazırlamanın milyonlarca emekçi ve genç ile birlikte benim de görevim olduğunu düşünüyorum, bunun için çalışıyorum. İşte bu nedenle **buradayım!** Voltada atılan 10 adımın ardından geri dönmek zorunda olmadığım yürümelere **'merhaba'** diyebilmek umuduyla... Hoşçakalın.

Nurbay Irmak

Ulucanlar hapishanesi, 9. koğuş
(Ekim Gençliği'nin 15 Ocak-15 Şubat 2003 tarihli
57. sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği

15 Ocak-15 Şubat 2003 sayısı çıktı!..

Savaşa karşı etkili bir direniş hattı örelim!

***

AKP-YÖK çatışması

***

Yıkıcı emperyalist savaş ve gençlik

***

Ne cephede ne laboratuvarında!

Emperyalistler için

savaşmayacağız!

***

YTÜ'de bir dönemin ardından...

***

GATS ve paralı eğitim saldırısında son durum

***

AB'nin eğitim projesi: Socrates ve gerçekler

***

Tarihte gençliğin anti-emperyalist mücadelesi

***

Gençlik hareketinin bir yılı

***

Gençlik hareketinin sorunları
(orta sayfa)

***

Gençlik hareketinde tasfiyecilik ve devrimci önderlik sorumluluğu

***

Çan eğrisi sistemiyle ne amaçlanıyor?

***

Nurbay Irmak'a özgürlük!

***

Burjuvazinin tarihi: Provokasyonların tarihi!

***

Trakya Üniversitesi'nde soruşturma terörü

***

İşçi sınıfının devrimci partisi geleceğe taşıyor!

***

Mücadele postası

Türkiye'yi emperyalizmin savaş üssü haline getirdiler!

İşbirlikçi ihanete karşı ayağa kalkalım!

Saldırıya hayır, ayrıca go home!

Nail Güreli

Bir "savaş" lafıdır gidiyor; kimileri savaş çığırtkanlığı yapmakla suçlanıyor, kimileri de "Savaşa hayır!" diyor. Geçen hafta, meslektaşlarımız Şükran Soner ve Fatih Polat ile birlikte, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencilerinin düzenlediği "Türkiye'de Gazetecilik" konulu paneldeydik. Doğal olarak "medya"nın savaş konusundaki tavrı da öğrenciler tarafından gündeme getirildi. Bir öğrenci, "Hep savaş diye konuşulup yazılıyor; bu yanlış. Söz konusu olan savaş değil, Amerikan saldırısıdır" diyerek söze başladı.

Gencin bu tanımı üzerinde düşündük. Gerçekten, şu sırada tartışılan, aslında ABD'nin Irak'a saldırı niyeti ve bu saldırıyı önleme çabaları değil mi? O halde, önce "Saldırıya hayır!"

Bu saldırının maksadı ise, apaçık ortada. Irak'tan sonra sıranın başka ülkelere geleceğini herkes görüyor. ABD'nin, daha doğrusu Başkan Bush'un amacının, Ortadoğu'yu yeniden düzenleyerek enerji kaynaklarına hükmetmek ve dünyada egemenliğini pekiştirmek olduğunu bilmeyen yok.

Düpedüz, Amerikan emperyalizminin bir saldırısı bu. Şu halde, bin kez "Saldırıya hayır!" Sonra da "Go home!" Seksen bin Amerikan askerinin Diyarbakır'da işi ne? Onbinlerce ABD askeri Türkiye'de konuşlandığında, bunun adını koyun ve nelere yol açacağını düşünün. En çok düşünmesi gerekenler de toplumun sosyal yapısına ve manevi değerlere önem verdiğini söyleyen AKP erkani olmalı.

Sahi! Şu Taksim Meydanı'nda yılbaşını ve futbol takımlarımızın başarısını kutlamak için, halkın gösterilerine izin verilir de "Saldırıya hayır! Go home!" mitingine niçin izin verilmez? (*Milliyet*, 15 Ocak '03)

İstanbullu işadamları harp istiyor

Güngör Uras

ABD'nin Ankara Büyükelçisi Pearson, İstanbul'da başkonsolosun evinde işadamlarıyla yemek yedi. Yemekten önce medyaya yansıyan haberlerde Büyükelçi'nin işadamlardan, hükümetin Irak konusunda ABD'nin yanında yer alması için Ankara'ya baskı yapmalarını isteyeceği belirtiliyordu.

Bir gün önce açıklama yapan ve hükümetin ABD yanında yer

alması konusundaki talebini kamuoyuna duyuran TÜSIAD Başkanı, yemek çıkışı açıklama yaptı. Harbin, Türkiye için ağır bir fatura getirmeyeceğini vurgulayarak, İstanbullu işadamlarının ABD'nin Irak'a müdahalesinin arkasında olduğunu açık biçimde tekrarladı. (...)

Türkiye'de büyük işadamlarının, işi gücü bırakıp, bir an önce harp olsun, bu Türkiye'nin yararına sonuçlar verir, iddiasıyla ortalıkta dolanmalarını anlamamanın imkanı yok. Harp, silah satıcıları dışında herkese zarar verir. Harpten en fazla işadamları zarar görür. Daha harp olmadan, olasılık rüzgarı ekonomimizi kavurmaya başladı. Harp, istikrar programımızı rezil edecek, turizmi, ihracatı çökertecek, iç ve dış kredi stokunu döndürmeyi imkansız hale getirecek. Bu konularda Türkiye'ye kimse yardım edemez. Türkiye'nin faturasını kimse ödeyemez. Olası bir harp, Türkiye'nin uzun yıllarını ipotek altına alır. (...)

Hükümet acemilik nedeniyle neyin ne olduğunu, daha anlayamamanın etkisinde belli hatalar yapıyor, ölçüyü kaçıyor ama, bugüne kadar, ABD ile ve Irak ile ilişkilerde dengeyi korumayı başardı. Bu görüşte olmayanlar, Türkiye'nin bu coğrafyada mevcut komşularla ve o topraklarda yaşayan insanlar ile yaşamını sürdüreceğini unutarak, Türkiye'nin bir an önce ABD'nin savaş planı içinde yer almasında ısrarcı oluyor. İnşallah, bütün bu karmaşada pahalı faturalar ödemek zorunda kalmayız. Zaten bu noktadan sonra inşallah ve maşallahtan başka söyleyecek söz kalmadı. (*Milliyet*, 15 Ocak '03)

"Ölümden korkarak intihar etmek"

Ergin Yıldızoğlu

Bismarck "önleyici vuruş/savaşı", "ölümden korkarak intihara kalkışmaya" benzetiyormuş. Bush, Bismarck'ı duymamış olabilir ama, Avrupa Birliği ülkeleri, tarihlerinin en önemli siyasetçilerinden birinin bu uyarısını göz önüne alarak, ABD'nin Irak'ı hedef alan "önleyici savaş projesinin" önünü kesme çabalarını yoğunlaştırıyorlar.

BM tuzağı

Avrupa, Rusya ve Çin, Irak savaşı için bir BM kararının gerekli olduğunda ısrar ettiklerinde, ABD sağıının yazarları, bunun bir tuzak olduğunu ileri sürmüşlerdi. ABD ve İngiltere'nin körfeze güç yığmaya devam ettikleri şu günlerde, muhafazakârların haklı çıktığını düşünüyorum. BM silah denetçileri, geçen hafta, başkanları Hans Blix'in açıkladığı gibi, henüz Saddam'ın elinde kitle imha silahları olduğuna ilişkin kesin bir kanıt bulamadılar. Pazartesi günü, BM'ye bağlı Atomik Enerji Ajansı sözcüsü Gwozdecky, "denetleme sürecinin bir yıl sürebileceğini" açıkladı. Üst düzey *Washington Post* yazarları da dahil birçok yorumcuya göre Bush yönetimi de BM denetçileri 27 Ocak'ta ilk kapsamlı raporlarını sunduklarında ortaya kesin bir görüntünün çıkmayacağına inanıyorlar.

Yakın zamana kadar ABD yönetimi 27 Ocak'ı, savaşın tetiğini çekecek "kritik" tarih olarak görüyorlardı. Şimdi, Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer'in "Bunu önemli bir tarih olarak görüyoruz. Denetçilere durumu değerlendirmeleri için zaman tanınacak" ifadelerine, Dışişleri Komitesi Başkanı Senatör Richard Lugar'ın "Sanırım hükümetimiz BM'yle çalışmaya devam edecektir" demesine (*The Guardian*, 11/03), bakınca Bush yönetiminin giderek ağız değiştirmeye başladığını söylemek mümkün.

Bush yönetimi, "tarihin bu en çok reklamı yapılmış önleyici savaşını" (!) gerçekleştirmeye kararlı olduğuna ilişkin imajını korumakta zorlanıyor. Bu imaj aşınmasında, BM yolunu izlemekten yana olan Dışişleri Bakanı Powell'ın ekibiyle, tek başına bile olsa Irak'a saldırmaya kararlı görünen Savunma Bakanı Rumsfeld'in ekibi arasındaki bir türlü giderilemeyen görüş ayrılıklarının katkısı da var. ABD sağıının sözcülerinin "Powell BM'ye Başkan'ın politikasına destek bulmaya mı gitti, yoksa bu politikayı zayıflatıp, kendi 'sınırlama' politikasını uygulamaya mı gitti" (Charles Karuthammer) gibisinden sert suçlamaları da doğal olarak ABD'yi frenlemek isteyenlerin ellerini güçlendiriyor. Öyle ya, bir kez BM'ye gidip 1441 sayılı kararı çıkartmış olan Bush yönetimi, şimdi BM Güvenlik Konseyi üyelerinin çoğunluğu, bu kararın gerekçesinin yerine gelmediğini düşünürken, tek başına savaşa gidebilir mi? Tek başına diyorum, çünkü Blair hükümeti ve İşçi Partisi içindeki, tonu giderek sertleşen tartışmalara ve hızla yükselmekte olan savaş karşıtı dalgaya bakınca, İngiltere'nin de bir BM kararı olmadan savaşa girmeyi göze almasının giderek imkânsızlaştığı söylenebilir.

ABD takvimi aksiyor

Salı günü *Le Monde*'un manşeti "Avrupa Irak savaşına karşı" idi. *Le Monde*, bir taraftan karar günü yaklaşırken kamuoyunun tepkisine, diğer taraftan hükümetlerin hoşnutsuzluğuna işaret ettikten sonra, başyazısında da Bush'un Kore'ye yönelik tutumunun "Avrupa'nın duruşunu önemli ölçüde güçlendirdiğini" saptıyor. Gerçekten de ABD, Kore'ye karşı diplomasiyi seçtikten sonra, Avrupa'da savaş karşıtı sesler daha da yükseldi. Avrupa Dışişleri yetkilisi Javier Solana önce *Financial Times*'ta ABD dış politikasındaki "ya ak ya kara" yaklaşımını, "dini bağnazlığa" benzettikten sonra (8/01), geçen cumartesi de *Le Monde*'a verdiği demeçte, "Kesin kanıt olmadan Saddam'a karşı bir savaş başlatmak çok zor" diyerek (11/01) Avrupa'nın tavrını açıkladı. Aynı gün Fransa Devlet Başkanı Chirac "Tutumumuz hiç değişmedi" hatırlatmasıyla, ikinci bir BM kararında hâlâ ısrarlı olduklarını vurguladı. Yunanistan'ın, savaşı engellemek amacıyla Suudi Arabistan'ı, Mısır'ı, Suriye'yi, Ürdün'ü, Lübnan'ı, İsrail'i ve Filistin Yönetimi'ni ziyaret edecek bir AB komitesi hazırlığı içinde olmasının, ABD'yi çok rahatsız ettiği bildiriliyor.

Blair ise geçen hafta, partisinde başlayan ve *Times*'a göre 1956 Süveyş krizi üzerine yaşanan bölünmeyi ve hükümetin çökmesini anımsatan "ayaklanmayı" bastırmakla meşguldu. BM kararı olmazsa savaşa kesinlikle karşı çıkan İşçi Partisi milletvekillerinin sayısı 100'e ulaşmıştı. İşçi Partisi'nin en üst düzey yetkilileri arasında bir anket yapan *The Independent*'a göre de partinin Blair'e mesajı açıktı: Savaşa hayır. Bu koşullarda Blair çarşamba günü ABD'yi "dış politikada diğer ülkelerin görüşlerini de dikkate alması" için uyarıyor ve İsrail'in tüm itirazlarına rağmen Ortadoğu Barış Konferansı'nı gerçekleştirmekte kararlı olduğunu vurguluyordu (*Financial Times*). *The Guardian* yazarlarının yargısıysa, "Atlantik ötesi görüş farklılıklarının, ABD'nin işgal takvimini aksatmaya başladığı" yönündeydi. Önümüzdeki dönemde, BM Güvenlik Konseyi başkanlığının savaşa kesinlikle karşı olan Almanya'ya geçiyor olmasına bakarak *The Guardian*'ın haklı olduğunu söyleyebiliriz. Süreç böyle gelişmeye devam ederse, savaş başladığında (eğer başlarsa), ABD'nin yanında yalnızca, pazarlık gücü en düşük ülkeler ve Türkiye kalacak! Türkiye'yi düşünerek, yazının başlığını "IMF'den korkup intihar etmek" olarak değiştirelim mi? (*Cumhuriyet*, 15 Ocak '03)

Mücadele

Postası...

Devrimci yaşam ve disiplin

Bugüne kadar sınıf mücadelesi ve örgütlenmeye ilişkin sayısız yazı, kitap ve broşür yazıldı. Buna rağmen bireylerde zaaf ve hatalar, teorik ve pratik zayıflıklar sözkonusu. Mücadeleyi kavrama ve anlama yönünde disiplinsiz ve dağınık hareket etmekten kendimizi alamıyoruz. Yapılan eleştiri ve hatalardan gereken dersleri çıkaramıyoruz, zaaflarımızı gidermeyi gayretli bir çabanın konusu yapamıyoruz.

Devrimci yaşamın önemini algıladığımız zaman, mücadelenin örgütlenmesi yönünde önemli katkıları da sağlarız. İnançsızlık ve içimizdeki korku duvarlarını yıkmadıkça mücadeleyi kısır döngüden çıkaramayız. Sorunu temelde eğitimsizlik sorunu olarak ortaya koymak çok doğru bir tespit değildir. Sorun mücadeleye, partiye inanç ve bağımlılık sorunudur. Yukarıda da belirttiğim gibi, eğitimsizliğimizi, teorik ve pratik eksikliğimizi gidermek için bir sürü kaynağa ve materyale sahibiz. Önemli olan bizim mücadeleye hangi perspektifle, nereden ve nasıl baktığımızdır. Küçük hesaplarla günü kurtarmaya çalışmak mıdır, yoksa sınıfın örgütlenmesi, partinin çizgisi ve ideolojisi temelinde emekçi halk kitlelerinin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi yolunda neleri, ne kadar çalışmalarımıza yansıtılabildiğimiz midir?

Devrimci yaşam, devrimci disiplin ve özveri çalışmalarımızın temel taşları olmalıdır. Partili yaşam bunlarla oluşur. Kadrolaşma ve örgütlenme süreçleri böyle gelişir. Bunun içindir ki küçük hesapları bir kenara iterek, bizi saran zincirlerimizi ve korkularımız yenerek, bu köhne ve kokuşmuş düzenin yıkılması doğrultusundaki çalışmalarımızı özveri ile sürdürmeliyiz.

Bir okur/İkitelli

ABD'nin savaş çılgınlıkları günbegün yükseliyor. Irak'a yapılacak operasyona ABD'nin yanında katılacak olan Türkiye'nin yöneticileri ise efendilerine hizmette kusur etmiyorlar. Türk toplumunun %80'i ABD'nin savaşına karşı. Türkiye emekçi halklarının bu tepkisine rağmen emperyalist savaşa karşı mücadele hattı oldukça zayıf. Bugün bu karşıtlığı örgütlü güce ve iradeye dönüştürmek sorumluluğuyula karşı karşıyayız.

26 Ocak'ta BM silah denetçileri hazırladıkları raporu verecek. Bu vesileyle Türkiye'deki savaş karşıtları bir eylem düzenleyecekler. Eyleme kitlesel katılım için, savaşa karşı oluşturulmuş platformların,

26 Ocak eylemine güç verelim!

Savaş karşıtı propagandayı yükseltelim!

komitelerin, vb.'nin ciddi bir çalışma içine girmesi gerekiyor. Özellikle sınıfa yapılacak çağrıyı yaygın bir şekilde canlı ajitasyon-propagandayla birleştirmek gerekiyor. Semtlerde oluşturulan platformların, fabrika eksenli savaş karşıtı çalışmaların bu ve benzer eylemlere taşınması son derece önemli. Tüm eylemlere ciddi bir ön çalışmayla katılmak için tüm güçlerimizi seferber etmeliyiz.

Önümüzdeki savaşın kısa süreli olmayacağı,

Yalnız bir mesele var Mister Dalles, herhalde bunu sizden gizlediler: Size tanesini 23 sente sattıklar asker mevcuttu üniformanız giymeden önce de, mevcuttu otomatiksiz filan, mevcuttu sadece insan olarak mevcuttu, tuhafınza gidecek, mevcuttu hem de çoktan m çoktan, daha sizin devletinizin adı bile konmadan. Mevcuttu, ifliyle gücüyle uşrafıyordu, mesela, Mister Dalles, yeller eserken yerinde sizin New York'un, kurflun kubbeler kurdu o gökkubbe gibi yüksek, hafmetli, derin. Elinde Bursa bahçeleri gibi nakıflandı ipek. Hal dokur gibi yonttu mermeri, ve nehirlerin bir kıyısından öbür kıyısına ebemkufıfla gibi attı kırk gözlü köprüleri. Dahası var Mister Dalles, sizin dilde anlam pek de belli değilken henüz, zulüm gibi, hürriyet gibi, kardeflik gibi sözlerin, dövüftü zulme karflı o, ve istiklal ve hürriyet uşruna ve milletleri kardefl sofrasına davet ederek, ve yarin yanaşından gayr her yerde, her fleyde, hep beraber, diyebilmek için, yürüdü peflinden Bedreddin'in o, tornacı Hasan, köylü Mehmet, öğretmen Ali'dir. Kaya gibi yumruşunun son ustası: 922 yıl 9 Eylül'üdür. dedim ya Mister Dalles,

ABD'nin Irak'a yerleşmesiyle katliamların bitmeyeceği, savaşın peşi sıra diğer ülkelere de sıçrayacağı biliniyor. Tüm yıkımın faturası işçi sınıfı ve emekçilere yüklenecek. Ve savaş

durdurabilecek en büyük gücün sınıfın gücü olduğunu biliyoruz. Sınıfı örgütlemek için tüm olanakları seferber edebilmeli, en küçük bir olanağı dahi değerlendirmeye çalışmalıyız. Bu doğrultuda kahve konuşmaları, evlerde toplantılar, fabrikalarda emperyalist savaş karşıtı komiteler, materyaller vb. çalışmaları hızla gündeme getirmeli, bu mücadeleyi uzun erimli olarak düşünmeliyiz.

SY Kıızıl Bayrak/Sefaköy

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

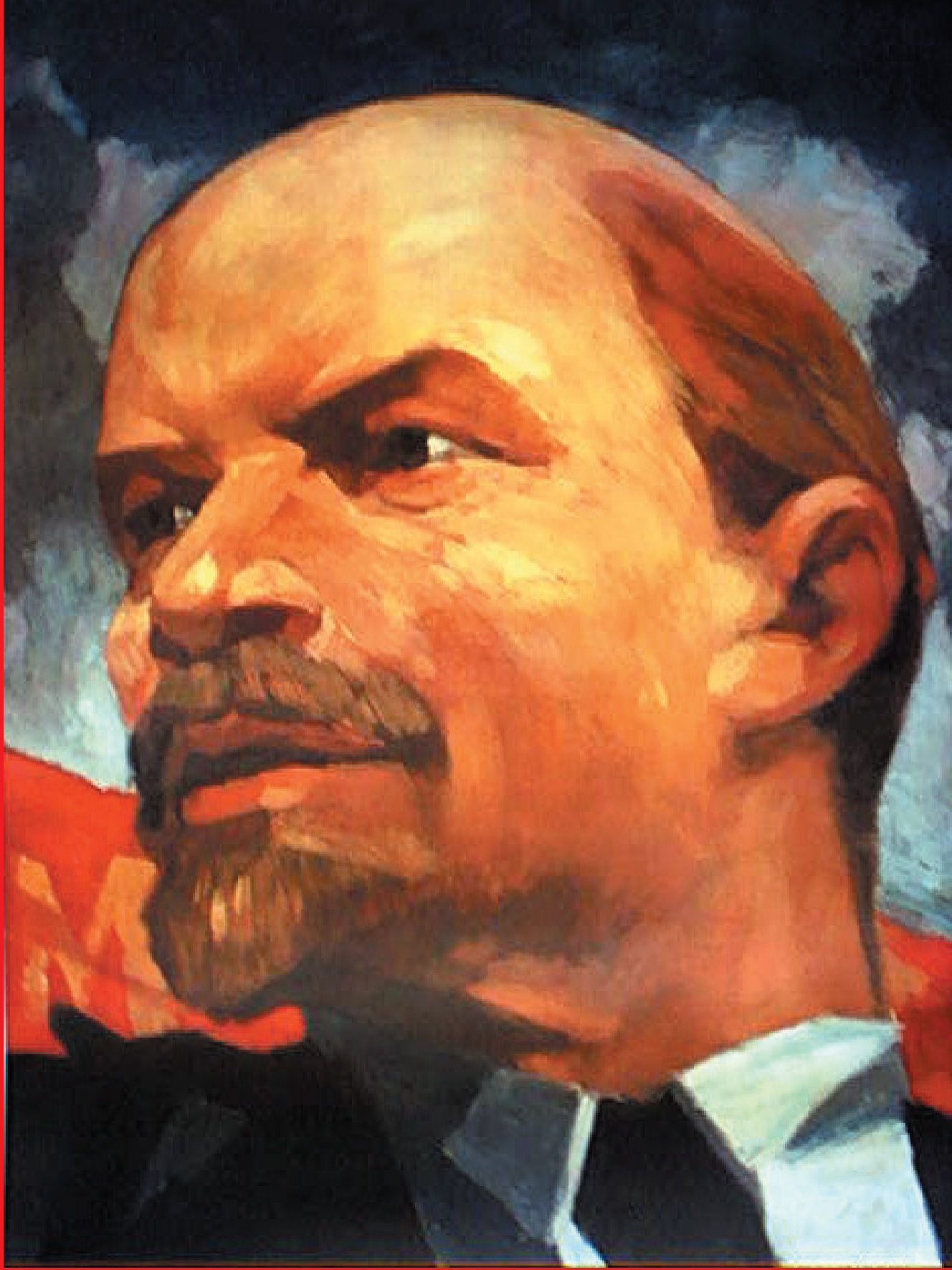
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Dünya proletaryasının büyük devrimci
önderi Lenin'i ölümünün
79. yılında saygıyla anıyoruz...**

**“Hiç bir kuvvet Lenin'in, başsız kalmış
bir dünyanın boğucu karanlığından
yükselttiği meşaleyi söndüremez...”**

Maksim Gorki